12 2010

Kasr-ı Arifan®

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Cübbeli Ahmet Hoca Diyor ki:

Benim Hakkımda Uydurulan Montaj Kasetleri Seyredenlere Ve Bu İftiralara İnananlara Hakkımı Helal Etmiyorum Ve Onları Ahiretten Önce Dünyada Başlarına Gelecek Büyük Bir Azaptan Sakındırıyorum. Çünkü Rabbimiz Bu Hususta Şöyle Buyuruyor:

"O kimseler ki, iman etmiş olan kimseler içerisinde (zina ve iftira gibi) o pek çirkin hasletlerin (haberinin) yayıl(ıp duyul)masını istemektedirler; gerçekten de onlar için, dünyada ve âhirette çok acı verici büyük bir azap vardır. (Nitekim onlardan bir kısmı dünyada çolaklık, körlük ve had cezasına çarpılma gibi belalara uğramışlardır. Âhiretteki yerleri ise cehennemdir!) Allâh (kalplerdeki istek ve kasıtlar dâhil her şeyi hakkıyla) bilmektedir, sizlerse (Allâh-u Te'âlâ'nın bildiklerini) bilmemektesiniz." *(Nur Sûresi 19)*

10 MEHMET TALÛ
YILBAŞI
TOPLUMSAL BİR İSYANDIR

26 MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
ÂŞÛRA
GÜNÜNÜN FAZİLETİ

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 4 Sayı: 39 / Aralık 2010 Fiyat: 7,-TL (KDV Dahil) - www.arifandergisi.com - ISSN: 1307-7902

"Cübbeli Ahmet Hoca'nın 11 ay önce Bursa'da kendisi ile ilgili uydurulan kaset hakkında yaptığı konuşma yeni bir cevaba lüzum bırakmıyor."

O konuşmanın içeriği:

Bizim Ehli Sünnet hassasiyetimiz, yaptığımız reddiyeler ve bu meselede biraz tek kalmamız, diğer cemaatlerin ve hocaefendilerin burada bizimle birlikte hareket etmemeleri nedeniyle maalesef biz hedef haline geldik. Bundan dolayı şimdi bizi susturmak istiyorlar fakat susturamıyorlar. hadîs-i şerîfte: "Ya doğru söyle, ya sus" hatta "Susan dilsiz şeytan" buyruluyor. Bize bir şey soruluyor, şu kişi nasıl diye? Doğruyu söylemek durumunda kalıyoruz. Bu kitap nasıl? Doğruyu söylemek mecburiyetinde kalıyoruz. Bir kitabın içerisinde "Yahudi ve Hristiyanlar da cennete girecek" diye sapık bir görüş varken, şimdi biz bu kitap çok doğrudur nasıl diyeceğiz. Böyle durumlar olunca, tabi bazı odaklar Türkiye'de bizim bu tesirimizin çok arttığını gördüler, 40-50 milyonun dinlediği bu Teke Tek'lere üç kere çıkıldı. Hepsinde de Efendi Hazretleri'nden izin alındı. Fayda olacak buyurdu. Fayda da oldu.

İslâm adına, Müslümanlar adına, Ehli Sünnet adına, camiamız adına faydalı oldu. Tabin bundan çok rahatsız olanlar oldu. Bundan dolayı bazı camialar bize bazı elçiler gönderdiler. Gazete sahipleri v.s. v.s. Bunlar dediler ki, Hocaefendi şunu şunu şunları söyleme. Bu kişi hakkında yazma, şunun ipliğini pazara çıkarma. Bize böyle teklifler getirdiler. Biz de dedik ki o zaman Ehli Sünnet alimleri toplanalım, hatta Talu Hoca'nın da ismini verdik, birkaç hocaefendi toplaşalım, o kişilerle aramızdaki görüşlere hakem olsunlar, kim yanlışsa yanlışı düzeltsin. Yanlışı düzeltmeyip de, köşesinde yazıarak ve konuşma yaparak milleti saptırıyorlarsa, biz bunu millete duyurmak zorunda kalacağız. Birkaç ay böyle anlaştık. Bize: "Tamam birkaç ay içerisinde biz de hocalarımızı toplayalım, bakalım" dediler. Fakat aylar geçti ne cevap veriyorlar, ne geliyorlar, ne gidiyorlar. Ben de: "Bu böyle olmaz, halk bize soruyor, biz reddiye yapmak durumunda kalacağız." Dedim. Baktım ki biri dama girmez, biri damdan çıkmaz, o seninle görüşmek istemiyor, öbürü görüşmek istemiyor. Ne yapacağız? Burada bu kadar Ehli Sünnete muhalif fetva var, yanlış var. O zaman da: "sen bu işi bırak, sen bu konulara girme. Cennet, cehennem öyle milleti uyut." Dediler. Öyle demediler de. Yani vaaz anlat sen, ne karıştırıyorsun bu işleri dediler. Biz de tabi Efendi Hazretleri'ne soruyoruz her şeyi. "Bu Ehli Sünnet dışı görüşlerin sahipleri şeytanların dostlarıdır, bunlarla mücadele lazım" buyurdular. Biz de onun üzerine bu işleri başlattık. Siz de bunlara kısmen şahitsiniz, buralara geliyorum reddiye yapıyorum, yazılarım var falan. Bunun üzerine, dikkatli dinleyin buraları. Hocaefendi ya seni vuracaklar, ya da karşı taraftan birilerini vuracaklar, senin üzerine atacaklar. İki şıkkın biri. Duruyorsan dur, durmuyorsan birilerini vuracaklar, plan bu dediler. Şimdi bizi vursalar, hatta bizim oradaki arkadaşa dediler, İlyas efendi vardı o zaman, o da "biz zaten vurulmaya alıştık. İki tane şehit vermişiz, siz düşünün" dedi. Durum hal böyle gitti gitti gitti, o zaman Teke Tek mevzuları çıktı, bütün Türkiye sallandı. Şimdi bir noktaya gelindi, şimdi bize gelen istihbari bilgi şöyle: " diyorlar ki bu adamı vursak, bunu kahraman yaparız, öyle ise ne yapalım? Milletin gözünden düşürecek, yüz kızartıcı fotomontajlar yaparak böyle kasetler ortaya çıkaralım. Şu andaki plan bu. Anladınız mı ne demek istediğimi? Anladınız ise bu kadarını söylüyorum size. Şimdi siz benim bu dersime gelenler, bir kere bile gelseniz sohbet hakkımız var. Ben zaten Fatih'de de bu hafta dedim ki bir defa konuşalım anlaşalım. Evvela size şunu soruyorum bana inanıyor musunuz?

İnanmayan varsa, çıksın ki, yer açılsın bir kişi girecek içeri. Şimdi bana inanmayıp da, burada fuzuli oturmayın. Şu anda inanmayanlara teklif ediyorum, dışarı çıksınlar. Niye inanmadığın adamı dinlemeye geliyorsun ki? Bana inanıyorsan, ben de size söylüyorum, İslâm'da yemin kaç türlüdür? Üç şekilde. Vallahi, Billahi, Tallahi diye. Öyle namusla şerefle, bilmem neyle yemin olmaz. Hakim ne dedi kadına, namusun, şerefin üzerine yemin eder misin? Kadın

da, hakim bey bende namus ne arar, dedi. Hakim de sustu.

Şimdi ben size bir yemin yapacağım, siz de bunu çevrenizdeki bütün insanlara duyuracaksınız.

Ben beş altı yaşımdan beri sicilimi biliyorum. Ben yemin yapıyorum. Evet önümde Ruhul Beyan Tefsiri, bir cüz Amme Cüzü, buna da elimizi basabiliriz. Burada bir cüz Kur'an tefsiri var. Vallahi, billahi, tallahi ben kendimi bildim bileli, İslâm'da büyük günah sayılan hiçbir haram işlemedim.

Hiçbir haram, bak büyük günah diyorum. Günahlar iki kısımdır. Şimdi oradan bir kadın geçse insanın bir gözü alır, bunlar küçük günahtır. Ama zinadır, livatadır, faizdir, içkidir, kumardır, iftiradır, bunlardan hiç birine bulaşmamışım bir iftira hiç kimseye yapmamışım. Yeminlerimi duydunuz mu? İnandınız mı?

Şimdi bunlar bir oyun çıkarırlarsa, bunlara inanacak mısınız?

Şunu da söylüyorum eğer, içinizden biri bunların çıkardıkları kasetlere gözüyle bile bakmaya kalkarsa, bu benim hakkıma girer, hakkımı da haram ederim, ahirette görüşürüz.

Size hakkımı haram etmem başkalarına benzemez çünkü sizinle sohbet alışverişimiz var ve ilim alışverişimiz var.

"Bana bir harf öğreten beni köle etmiştir" diyor Hazreti Ali Efendimiz, benden bir şey öğrendiyseniz büyük bir hakkım var sizde demektir, ahirette o haktan çıkamazsınız. Haram ediyorum, hakkımda çıkan hiçbir şeye göz ucuyla bile bakmayın. Bir ikincisi içinizden birisi şüphe ederse, acaba? Şu anda ne kadar fotomontaj tekniğinin geliştiğinden haberiniz var mı? Oradan o adamı alıp oraya seni koyabiliyor. Anlıyor musunuz?

Ordan onu alıyor onu koyuyorlar. Örtülü adamı çırıl çıplak soyuyor, rezalet. Şu anda "delikli demir çıktı mertlik bozuldu" hesabı bu teknoloji çıktı artık hak batıl seçmek zorlaştı. Mesela adam konuştu, benim gibi vaazda konuşan adamın sözlerinden neler çıkarabiliyorlar. Malzeme hamur gibi, ne yapıyor, senin konuştuğun harflerden başka laflar çıkarıyor. Harfler senin sesin ama onu kullanıyorlar. Bir sene de denizde çektiler ya haşemalıyım üstüm açık mesela onu başka yerde kullanabiliyorlar dizlerimin altı açık orayıda kullanabilirler avret yerimi zaten kimse görmemişki bir sağlama yapabilsin oraya istediği cıplak bir bedeni koyabiliyor. Ama o orjinalini koymuyor üstü açık bulmuş ya! Bak! Böyle planlar yapılmış, Allah iptal etsin, imha etsin. Allah böyle planları yapanları şu saatte helak eylesin, Allah düzenlerini bozsun, kendi dertlerine düşürsün, kendi dertleriyle meşgul eylesin. Bu bedduaları aldılar bir defa! Daha iflah olmazlar. Ama benim derdim sokaktaki insan değil, kamuoyu beni iyi tanımış kötü tanımış, bundan evvel zelzele meselesinde ne yaptılar hepsi benim üzerime çullanmadılar mı? Beni hapislere atmadılar mı? Ondan sonra hiçbir şey yokken jetski haberleriyle Türkiye yi iki hafta meşgul etmediler mi? Ortalığı karıştırmadılar mı? Yine bir şeyler yapabilirler. Bunlar rahat durmazlar. Yaparlar çünkü büyük rahatsızlık var, halk bu kişiyi iyi tanıdı bunu nasıl kötü tanıtırız? Şu anda mesele bu! Bundan dolayı Allah hepinizden razı olsun. Ortadaki cemaate daha sahip çıkacağız. Davaya daha sahip çıkacağız. Ve bunları yapanların nasıl yaparlar deyip üzerlerine gidip gereken cevaplar verilecek inşallah. Ve lakin benim sizden isteğim budur; Allah hak üzerine sabit kalanlardan eylesin ve siz kardeşlerimizin hep hak üzere istikametlerini daim eylesin, bizlere karşı şüphelenmekten muhafaza eylesin.. Evet, fotomontaj da olsa, ne olursa olsa bunlara kulak vermek dinlemek, acaba macaba demek büyük günahtır. Bu herkes hakkında böyledir sadece benim hakkımda değil, herkes hakkında!! Bunlar avrettir, avret meselelerini araştırmayın! Velakin zina etse bile zina edeni niye zina ediyor deyip araştırmak lazım mı? Değil, buda yasaktır, haramdır.

Hz. Ömer Efendimiz geceleri teftişe çıkardı, bir gece birisi baktı ki içki içmiş, sarhoş olmuş sarhoş vaziyette şiirler şarkılar okuyor evin içinde. Mübarek Hz. Ömer de halife olduğundan kapıyı çalmadı, adamı cürmü meşhut yapmak için camdan içeri atladı. O zamanın sarhoşu bile kaç tane ayet hadis biliyor. Hazreti Ömer'le bir karşılaştı, adamın ödü koptu ama hemen toparladı. Dedi ona ki ne bakıyorsun, haram yapıyorsun! Hazreti Ömer adamda ne oldu dedi. E içki içiyorsun yakaladım seni, Had cezası var 80 sopa! dedi. O zaman adam "bak ben burda bir tane haram işledim sen ise burada üç tane haram işledin!" dedi. Hazreti Ömer dedi ki ne diyorsun! Hazreti Ömer'in anlayışına bak. Hazreti Ömer Allah'ın kitabından bir ayet okunduğu zaman fren yapabilen çok duran bir adamdı. Ama şimdi freni patlatmış adama, ayet okusan durmaz nas okusan durmaz!! Burada da bu sarhoş adam üç tane ayet okudu.

Kendi eviniz olmayan evlere girmeyin, bir defa kapı çalın, bir defa izin isteyin, bir defa selam verin. Ondan sonra ayıp araştırmayın. Müminlerin haberlerini araştırmayın. v.s. v.s. Bunu duyan Hazreti Ömer "Ben suçluyum çıkıyorum buradan, özür dilerim, kusura bakma" dedi çıktı gitti. İslâm bu. Ama şimdi bunlar milletin haberini araştırır, ayıbını araştırır, biz bunları boşverelim. Bunlar haram şeylerdir. Kimin hakkında olursa olsun, büyük harama girersiniz. Çünkü hiçbir hususta bilginiz yok, çok oyunlar dönüyor. Orada seyrettiğinizle karar verirsiniz, o gazetelerin yazdıkları yalanların haddi hesabı yok. Onun için biz sizi Allah için uyarıyoruz, bu uyarımızı güzel anladınız inşaallah.
Tamam. Bitti. Ondan sonra bir dahaki ay geliriz bakarız cemaatin yarısı yok. Niye? Hoca sapıtmış diye... Hoca sapık çıktı ya... Yarısı gelmez. Yine benim o sakallı beyaz sakallı eski ihvanlar gelir. O yenilerin hepsi dökülür. Dökülenle işimiz yok. Yarı yolda kalanla işimiz yok, inanmayanla işimiz yok. Zaten duyurumuz var, bize inanmayan bizi dinlemeye gelmesin. Lazım değildir.

EDİTÖRDEN

Hicri 1431 senesinin de sonuna geldik. Ve işte Zülhicce ayı da bitiyor, böylece 7 Aralık Salı günü Hicrî 1432 yılına giriyoruz. Dolayısıyla 6 Aralık Pazartesi gününü 7 Aralık Salı gününe bağlayan gece Hicrî Yılbaşıdır. Efendimiz ve Ashabının baskı ve zulümden kurtulup, İslam için bir dönüm noktası olarak kabul edildiği bu geceyi her Müslüman, Müslümana yakışır bir şekilde kutlamalıdır.

Hicrî takvimde, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ve Ashâb-ı kirâm'ın Medine'ye hicreti esas alınmıştır.

Malumunuz olduğu üzere Hicret; Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ve Ashâbının, Mekke'de müşrikler tarafından gördükleri çok ağır baskı ve işkenceler sebebiyle, İslâm'ı rahatça yaşamak için Medine'ye göç etmeleridir ki bu olay, İslâm tarihinde bir dönüm noktası olmuştur. Müslümanlar Hicret sayesinde güç bulmuşlar ve Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in önderliğinde bir devlete kavuşmuşlardır. Böylece içtimâî ve iktisâdî bakımdan olduğu gibi dînî, siyâsî ve hukûkî bakımdan da müslümanlar için yepyeni bir dönem başlamıştır. Bu sebeple İslâm davasının adeta belkemiğini teşkil eden Hicret, Müslümanlar tarafından takvim başlangıcı olarak kabul edilmiştir.

Tabi Hicrî sene ile birlikte, Mîlâdî senenin de sonuna geliyoruz ve böylece 2010 yılını da geride bırakıyoruz.

Hicri takvim ayın hareketine göre tanzim edilmiştir. Muharrem ayıyla başlar ve Zülhicce ayıyla son bulur. Miladi takvim ise güneşin hareketine göre düzenlenmiştir. Ocak ayıyla başlar, Aralık ayıyla biter.

Toplumlar kendilerince çok önemli gördükleri ve mukaddes saydıkları tarihi bir olayı esas alıp, bu tarihi takvim başlangıcı olarak kabul etmişlerdir. İşte Müslümanlar, çok önemli gördükler Hicret'i esas alıp o tarihi takvim başlangıcı olarak kabul ettikleri gibi; Hristiyanlar'da 1 Ocak tarihini Hz. İsa (Aleyhisselam)'ın doğum tarihi olarak kabul edip takvim başlangıcı yapmışlardır. İşte bizim kullanmış olduğumuz miladi takvim buna göredir. Dolayısıyla miladi yılbaşının, bizler için bir takvim başlangıcı olmasından başka hiçbir özelliği yoktur ve olmamalıdır. Ama maalesef bazı Müslüman kardeşlerimiz, yılbaşı gecelerini bir bayram havası içinde kutlayıp o geceyi adeta karnavala dönüştürüyorlar. Hatta yılbaşı kutlamasalar kendilerinde adeta bir eksiklik hissediyorlar. Bu son derece yanlış ve îmânî yönden tehlike arzeden bir durumdur.

Müslüman kardeşlerim şunu çok iyi bilmeliler ki, bu Noel kutlamalarının ne dini bakımdan, ne de milli bakımdan bizimle uzaktan yakından hiçbir alakası yoktur. Batıdan transfer edilen bir kutlama olup Hristiyanlara mahsus dini bir bayramdır. Dikkatinizi çekerek tekrar ifade etmek istiyorum ki; bu kutlamalar normal bir eğlence, sıradan bir kutlama değil Hristiyanların dini bayramıdır, hatta onların kutladığı en önemli dini günlerden biridir. Bu durumda hem müslümanım deyip hem de başka bir dinin bayramını kutlamak ne büyük bir tezattır. Bu, kesinlike şuurlu bir müslümanın yapacağı şey değildir. Sen bir Hristiyanın Ramazan ayında oruç tutup, bayram yaptığına rastladın mı? Veya Kurban Bayramını kutlayıp, kurban kestiğine şahid oldun mu? Olamazsın, çünkü bunlar da senin dini bayramlarındır.

Öyleyse bir müslüman, ne dinine, ne örf ve an'anesine, ne de kültürüne uymayan, kendisiyle uzaktan yakından hiçbir alakası olmayan bu noel yortusunu kutlamamalı, böyle bir kutlamaya kesinlikle iştirak etmemelidir.

Bir de şöyle bir inanış var: "Yeni yıla nasıl girersen bütün sene öyle geçer."

Vatandaş hem böyle inanıyor hem de içkiyle, kumarla, fuhuşla yeni yıla girmenin hesabını yapıyor. Yani bütün sene ayyaş mı geçsin, içkiyle, kumarla, zinayla mı geçsin bu mudur istenen? Bu güne kadar pek çokları yılbaşını böyle kutladı da ne faydasını gördü? Sıkıntılara, dertlere çare oldu mu?

Hem madem böyle bir şeye inanılıyor, "nasıl başlarsa öyle gider" deniliyor, o halde yeni yıla Kur'an'la, zikirle, duayla, ibadet ve taatle girilsin ki, bütün senen Kur'an'la geçsin.

Bizler müslümanız elhamdülillah! Öyleyse müslümanca yaşayalım. Gelecek yıl içindeki sıhhati mutluluğu ve saadeti bir takım ahlaksızlıklarda değil, Allah'a ibadette, taatte, Ona dua ve niyazda arayalım.

Şimdiden hepinizin Hicrî yılbaşını tebrik ediyorum. Ve bu Hicrî 1432 yılının, gerek bizler gerekse tüm İslam alemi hakkında hayırlar getirmesini Rabbimden niyaz ediyorum.

Fi emanillah!

Mustafa Özşimşekler
mustafaozsimsekler@arifandergisi.com

06

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

İNSAN ÖMRÜNÜN BEŞ MERHALESİNİN İKİNCİ DEVRESİNDEN SAYILAN KÜHÛLET DÖNEMİ

10

MEHMET TALU

YILBAŞI
TOPLUMSAL BİR İSYANDIR

14

MEHMET PAKSU

PEYGAMBERİMİZİN
KADINLARA ŞEFKATİ

26

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

ÂŞÛRA
GÜNÜNÜNFAZÎLETİ

Aralık 2010
Yıl 4 Sayı 39
ISSN: 1307-7902
Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK
Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

30

ADEM ŞENER

MUHARREM AYININ FAZİLETLERİ

34

ALİ ULVİ UZUNLAR

KURBAN BAYRAMI VE SOSYAL YARDIMLAŞMA

36

YAVUZ BAHADIROĞLU

AVRUPA RÖNESANS'I FATİH'İN BİZANS'I FETHİYLE BAŞLAR

40

SALİH MEMİŞOĞLU

BÜYÜ VE CİN

48 **AHMET MAHMUT ÜNLÜ** DUALAR VE ZİKİRLER

Görsel Tasarım
Mustafa ODABAŞI

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
Şahap GÜLKAN

Abone Dağıtım
Murat ERDOĞAN

Adres
Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 0212 444 18 10
Faks: 0212 534 43 75
www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
Türmatsan 2010

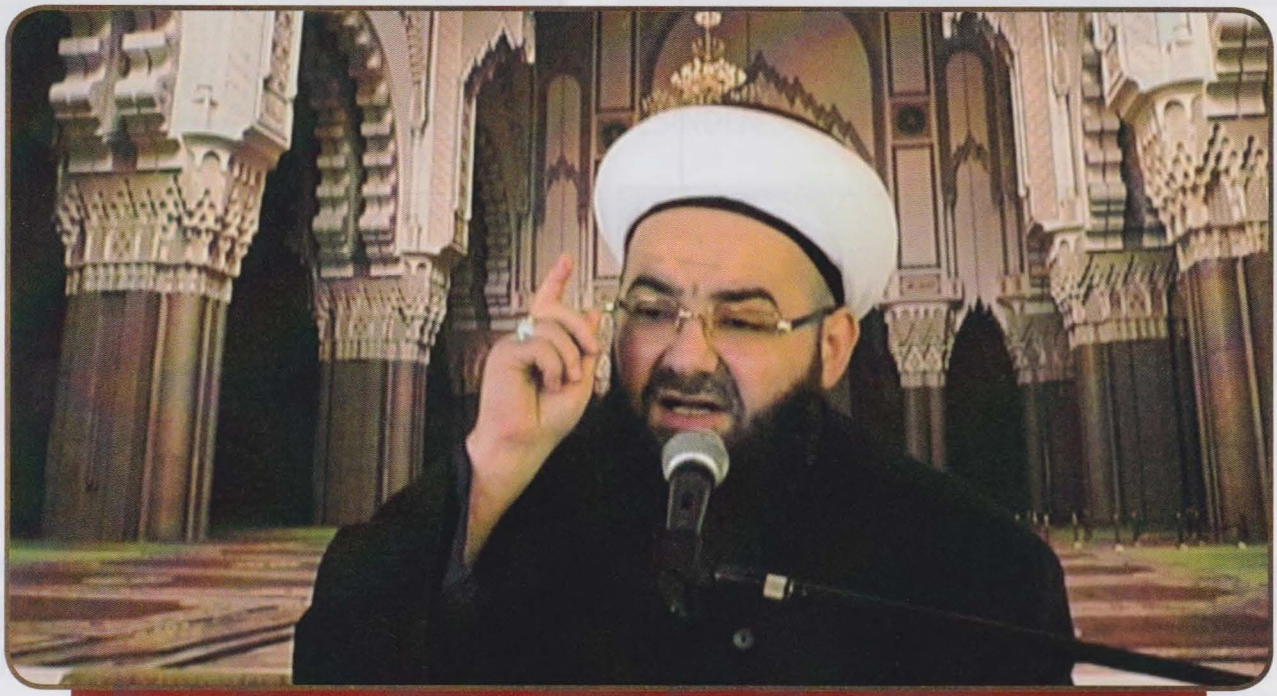
*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

Yurt Dişi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları
Bank Asya (Fatih Şb.)
TL IBAN: TR830020800022023097800001
EUR IBAN: TR290020800022023097800003
USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki
Bütün PTT şubelerinden 22-2309780-1 Nolu Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

İNSAN ÖMRÜNÜN BEŞ MERHALESİNİN İKİNCİ DEVRESİNDEN SAYILAN KÜHÛLET DÖNEMİ

Allâh-u Te'âlâ'ya Zât'ının yüceliğine ve saltanatının azametine yaraşır şekilde hamdeder, kulu ve **Rasûlü** olan **Muhammed Mustafa** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* e, Ehl-i Beyt'ine, eshâbına ve cezâ gününe kadar ihsan üzere (iyilikte) onlara uyanlara **Allâh-u Te'âlâ**'nın ilminin ihâta ettikleri dolusunca salât-ü selâm ederim!

İnsan gençlik halinden çıkıp yaşlı sayılacak kühûlet dönemine (kırklı yaşlara) intikal ettiği zaman, işte o zaman hayat tavan yapar, insan, hayatının en güçlü dönemine ulaşır.

İbnü'l-Cevzî *(Rahimehullâh)* ömrü beş mevsime taksim etmiştir:

Birinci mevsim çocukluk dönemidir ki, bu on beş yaşına kadar olan mevsimdir.

İkincisi gençlik mevsimidir ki bu dönem otuz beş yaşına kadar sürer.

Üçüncüsü ileri yaşlılık dönemidir ki, bu ellili yaşlara kadar sürer.

Dördüncüsü yaşlılık sürecidir ki bu yetmiş yaşına kadar ulaşır.

Beşincisi kocalma devresidir ki bu ömrün nihâyetine kadar olan süredir.

Diğer âlimler de ömrü buna benzer taksimler ile değerlendirmişlerdir. İnsan güçlü çağına ulaştıktan sonra **Allâh-u Te'âlâ**'nın ona hikmet ve ilim vermesi umulur.

Allâh-u Te'âlâ'nın ayn-ı 'inâyeti ile gözetilen muvaffak bir kulun kırk yaşından sonra artık **Allâh-u Te'âlâ**'ya inâbesi ve yönelişi ağır basar. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ "O** (Mûsâ *(Aleyhisselâm)* aklının ve gücünün olgunlaştığı) **kuvvetlenme çağının sonuna ulaştığında ve iyice kemâle erdiğinde Biz ona** (peygamberlik gibi) **büyük bir hüküm ve** (insanlara iki cihanda yararlı olan şeyler hakkında, özellikle de fıkıhla alâkalı) **önemli bir ilim verdik!**

İşte sana! (Mûsâ ve annesi gibi) **güzel amelde bulunanları** (iyiliklerine karşılık) **ancak böylece mükâfatlandırırız"** *(Kasas Sûresi:14)* buyurmuştur.

Diğer bir âyet-i kerîmede de: **"Neticede o** (çocuk yaşayıp) **en kuvvetli çağı** (olan otuz-otuz üç yaşları)**na ulaştığında ve** (bunun sonunda) **kırk seneye vardığında:**

"Ey Rabbim! Bana ve anne-babama lütfetmiş bulunduğun o (sayısız) **nimetine şükretmeme, bir de kendisinden râzı olacağın değerli pek çok sâlih amel işlememe beni düşkün kıl!**

Bir de benim için zürriyetim arasında ıslahta bulun(tâ ki o iyi hal benden zürriyetime bulaşsın ve onlar arasında iyice yerleşsin)**!**

Şüphesiz ki ben (râzı olmayacağın şeylerden) **Sana tevbe ettim ve muhakkak ki ben** (amellerini Sana tahsis eden) **Müslümanlardanım! dedi"** *(Ahkâf Sûresi:15'den)* buyurmuştur.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* kırk yaşına ulaştığında **Allâh-u Te'âlâ** ona vahiy gönderdi, müjdeci ve uyarıcı olarak onu bütün insanlara peygamber olarak gönderdi.

İşte kırklı yaşlarda insanın ne mal olduğu, nerenin adamı olduğu ve kendisi hakkında hayırdan şerden neler kastedildiği bir takım emârelerle ve üzerinde belirgin olan alâmetlerle neredeyse âşikâr bir hal alır.

Hatta şeytanın, kırk yaşına ulaşıp da hayrı şerrini geçmeyen bir insanın suratını sıvazlayarak "Gerçekten bu surat iflâh olmaz" dediği rivâyet olunmuştur.

Bundan dolayı: "Kırk yaşına ulaşıp da hayrı şerrini geçmeyen kişi için ölüm daha hayırlıdır ama tevbe ederek **Allâh**'a yönelenin **Allâh** tevbesini kabul eder" denilmiştir. *(Ali el-Kārî, Mirkātü'l-mefâtîh:11/288)*

Yine böylece: "Kırk yaşına ulaşıp da hayrı şerrine gâlip gelmeyen kişi cehenneme hazırlansın" buyrulmuştur. *(Habîb Abdullâh ibni Alevî el-Haddâd, Sebîlü'l-iddikâr, sh:39)*

Kırk yaş bir kavle göre **Allâh-u Te'âlâ**'nın: **"Biz sizi iyice öğütlenmiş olan bir kimsenin, öğüt alabileceği kadar yaşatmadık mı?! Üstelik size** (peygamber, Kur'ân, yaşlılık ve yakınların ölümü gibi) **o uyarıcılar da gelmişti"** *(Fâtır Sûresi:37'den)* buyurduğu yaştır.

Diğer kavle göre ise burada altmış yaşı kastedilmektedir ki bu görüş tercih edilmiştir.

İmâm-ı Şa'rânî *(Kuddise Sirruhu)* ***"el-Bahru'l-mevrûd"*** isimli eserinde şöyle demiştir: "Evliyâullâhın bizden aldığı sözlerden biri de kırk yaşına geldiğimizde artık geçginlik hali dışında uyumayarak uyku döşeğini dürüp bir kenara koymamızdır, âhiret yolcusu olduğumuzdan hiçbir nefes gâfil olmayıp dünyada rahatça yerleşmememiz, hiçbir vazîfeye atılmamamız ve dünyanın hiçbir şeyiyle ferahlanmamamızdır.

Ayrıca kırk yaşından sonra ömrümüzün en ufak parçasını bile daha önceki yüz seneye denk görmemizdir.

İşte bütün bunlar kırk yaşından sonra ömür daraldığından ve ölüme yaklaşan kişi için gaflet ve eğlence uygun olmadığından dolayıdır.

İmâm-ı Mâlik *(Radıyallâhu Anh)* şöyle derdi: 'Bizim yetiştiğimiz büyükler kırk yaşına kadar fıkıh ilmi tahsil ederlerdi, kırk yaşına vardıklarında ise bildikleriyle amel etmekle meşgul olurlardı, artık onlar için dünyanın hiçbir şeyine yönelme vakti kalmazdı.'

İmâm-ı Şâfi'î *(Radıyallâhu Anh)* kırk yaşına ulaştığında bir bastona dayanarak yürürdü. Kendisine bunun hikmeti

sorulduğunda ise 'Misafir olduğumu hatırlayayım diye' buyururdu.

Vehb ibni Münebbih *(Radıyallâhu Anh)* şöyle demiştir: "**Allâh-u Te'âlâ**'nın indirdiği kitaplardan birinde okuduğuma göre dördüncü kat semâdaki bir münâdî her sabah:

'Ey kırk yaşındakiler! Siz hasâdı yanaşmış bir ekinsiniz.

Ey elli yaşındakiler! Neler yaptınız, neleri geri bıraktınız? (İyi hesap ediniz.)

Ey altmış yaşındakiler! Sizin **Allâh**'ın huzurunda (günahlarınıza kılıf olarak) ortaya koyacağınız hiçbir mâzeretiniz kalmamıştır.

Mahlûkat keşke yaratılmasaydı, madem ki yaratıldılar keşke niçin yaratıldıklarını bilseydiler. Gerçekten size kıyamet geldi, artık tedbirinizi alın' diye nidâ etmektedir."

İnsan kırk yaşından sonra yaşlılık dönemine intikal eder ki bu elli ile yetmiş arasıdır.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**: **"Ancak O'dur O Zât ki; sizi**(n babanız Âdem'i) **bir topraktan**(, sizi de toprakta yetişen gıdalardan)**, sonra** (meni denen) **sâfî az bir sudan, sonra** (sülük gibi rahim duvarına yapışıp kan emerek beslenen aşılanmış yumurtadan ibaret) **pıhtılaşmış bir kan parçasından yaratmıştır.**

Sonra sizi (annelerinizin rahimlerinden) **bebekler olarak çıkarmaktadır. Sonra** (kuvvet, akıl ve idrâk hususunda) **güçlü çağınız** (olan on sekiz-otuz yaş arasın)**a ulaşasınız diye, sonra da** (pîr-i fânî) **ihtiyarlar olasınız için** (sizi yaşatmaktadır)**!**

İçinizden (yaşlılık çağına varır varmaz yahut) **bundan önce** (kuvvetli çağına erdikten sonra veya daha çocukken) **vefat ettirilen de vardır. Siz adı konmuş bir sürenin bitimine ulaş**(ıp, hayatınız boyunca yapmış olduğunuz amellerin karşılığını bul)**asınız diye, bir de siz**(, toprak, sâfî su, pıhtılaşmış kan ve bir çiğnem et gibi farklı şekillere geçişteki türlü türlü hikmet ve ibretleri) **anlaya**(rak, sizi ilk olarak bu şekilde yaratıp sonra öldüren Zât'ın, sizi tekrar diriltmeye Kadir olduğuna inana)**sınız için** (Allâh-u Te'âlâ sizin yaratılışınızı çok ilginç yapmıştır)**!"** *(Ğâfir Sûresi:67)* buyurmuştur.

İnsan bu yaşlarda gücünü yavaş yavaş kaybederek gerisin geri dönmeye başlar. Nitekim **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bu yaşları ölüm sebeplerinin çarpışma sahası olarak adlandırmıştır.

Bir hadîs-i şeriflerinde: **"Ümmetimin hasad zamanı altmışla yetmiş arasıdır"** *(İmâm-ı Süyûtî, Câmi'u'l-ehâdîs, no:18618, 17/466)* buyurmuştur.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* altmış üç yaşında vefat ettiğine göre o da bu dönemde âhireti teşrif etmiştir. **Ebû Bekr**, **Ömer** ve **Ali** *(Radıyallâhu Anhüm)* da bu yaşlarda vefat etmişlerdir. Bir tek **Osman** *(Radıyallâhu Anh)* seksen yaşını geçmiştir.

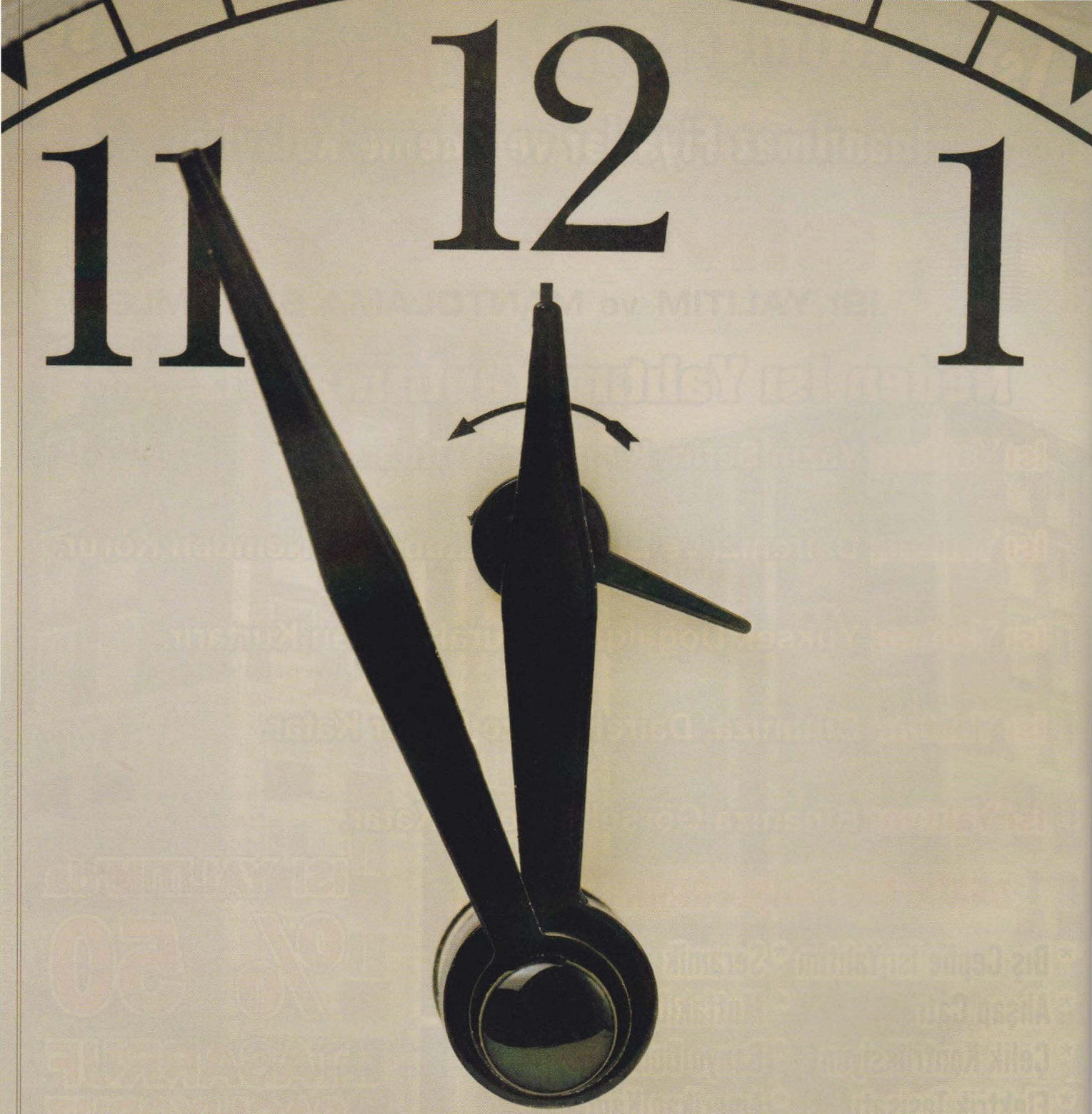
Allâh-u Te'âlâ'nın: **"Biz sizi iyice öğütlenmiş olan bir kimsenin öğüt alabileceği kadar yaşatmadık mı?! Üstelik size uyarıcı da gelmişti"** *(Fâtır Sûresi:37'den)* kavl-i şerîfinde geçen uyarıcıdan maksad bir kavle göre yaşlılıktır.

Ebû Hureyre *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"**Allâh-u Te'âlâ** her kimin hayat süresini uzatıp da onu altmış yaşına ulaştırırsa artık onun ('Ben İslâmiyeti yaşayacak kadar uzun yaşamadım' diyebilme) mâzeretini ortadan kaldırmıştır." *(Buhârî, no:6056, 5/2360)*

Kıymetli okuyucularım! Bu fakir kardeşiniz de kırk yaşını geçmiş bulunmaktayım ama hayrımın şerrimi geçip geçmediğini bilmemekteyim, bu yüzden âsî nefsime de size de ömrün değerini bilmeyi ve bir nefesi dahi gafletle geçirmemeyi tavsiye ederim. Rabbim cümlemize bu kıymetli sermayeyi yüzümüzü iki cihanda ak edecek amellerde kullanmayı nasip eylesin.

Âmîn, Yâ Mu'în!

YILBAŞI
TOPLUMSAL BİR İSYANDIR

Muhterem okuyucularımıza Mekke-i Mükerreme'den, Kâbe'den, tavaftan kısacası kutsal iklimden selamlar, saygılar ve dualar.... Rabbim size de nasip eylesin. Amin. Bu yazıyı içinde bulunduğumuz bu kutsal iklimden gönderiyorum.

31 Aralık Cuma gününü, 1 Ocak Cumartesi gününe bağlayan gece yılbaşı gecesidir. Bu yılbaşının biz Müslümanlar için, resmî ve milletlerarası bir takvim başlangıcı olmak ilgi ve alâkasından başka hiçbir kıymet ve değeri asla yoktur. Biz Müslümanlar için **Muharrem** ayının birinci gecesi: Yılbaşı gecesidir. İslâm'da yeni yıl, **Muharrem** ayının birinci günü ile başlar. Fakat, maalesef Müslümanların büyük bir kısmının haberi bile olmaz.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Müslümanlara; diğer dinî topluluklara göre farklı bir

kimlik bilinci ve kültür değerleri manzumesi kazandırmak için gayret ettiği, bu uğurda saç-sakal, kılık-kıyafet, yeme-içme âdabı da dahil pek çok konuda tavsiyede bulunduğu düşünülürse, yılbaşı kutlamalarının, sıradan bir kutlama olarak kabul edilmesi ve tabiî karşılanması mümkün olamaz. Aksine, yılbaşı kutlaması, noel ağacı süslemesi, noel babanın hediye bırakması gibi âdetler toplumumuzda kültürel tahribata ve kimlik bunalımına yol açmakta, yeni yetişen kuşakları kendi öz değerlerinden koparıp, batının hayat tarzına alıştırmakta, sonra da onların değer ve inanç esaslarına sıcak bakmaya ve giderek onları benimsemeye götürebilmektedir.

Günümüzde toplumların kültürel değerlerini, hatta itikadî ve ahlâkî eğilimlerini; sahip oldukları hayat tarzı, ekonomik yapı, yerleşim ve ulaşım imkânı, iklim ve çevre, eğitim, folklor, örf ve âdet gibi ilk bakışta konuyla ilgisiz gözüken birçok husus derinden etkilemekte ve sonuçta mekanizma kendi değerlerini üretmektedir. Avrupa'daki Müslüman-Türk işçilerimizin çocukları ve torunlarının bugün Batı'nın kültür ve gelenekleri altında nasıl değiştiği ve giderek o toplumla bütünleşmeye başladığı iyi izlenirse toplumumuza yabancı kültürlerden taşınan veya yabancı toplumlara özenti şeklinde başlayan örf ve âdetlere karşı duyarlı olunmasının önemi daha iyi anlaşılır. Bunun için alınabilecek bir önlem de: **Kendi kültürel mirasımızdan ve dini anlayış ve heyecanımızdan kaynaklanan değerleri, gelenek ve âdetleri iyileştirerek yaşatmaya ve geliştirmeye çalışmak olabilir.**

Hiç şüphe yok ki, milletler, millî örf ve adetleriyle tanınırlar ve onlarla yaşarlar. Millî örf ve adetleriyle tarih sinesindeki şerefli mevkilerini korurlar. Çünkü millî örf ve adetler, bir milletin millî kültürünün ve dinî inancının aynasıdır. Milletlerin örf ve adetlerine, millî kültürleri ve dinî inançları güç verir ve şekil kazandırır. Hatta dinden de kuvvetli olur. Bu sebeple hiçbir Müslüman milli kültüründe olmayan, dinî akidesine ters düşen özentilere hayatında yer vermez. Çünkü o bilir ki, Rabbi kendisinden olmayanlara özenmeyi ve onlar gibi sefih hayat yaşamayı yasaklamıştır.

Dinimiz; kâfirlere, münafıklara, batıl din ve ideoloji mensuplarına muhalefet etmeyi emretmiş ve onlara benzemeyi kesin bir şekilde haram kılmıştır. Çünkü dış görünüş itibarıyla onlara benzemek, neticede ahlâkî değerlerde, kötü ve çirkin işlerde ve hatta inançta onlara benzemeye sebep olur. Gerçekten giyimde, sözde, davranışta ve işlerdeki benzeşmeler kalplere tesir ederek onlara karşı sevgi ve saygı meydana getirir. Kısacası gayrimüslimlere benzemenin haram olduğunda icma vardır.[1]

İslâm dininin inanç, ahlâk, ibadet ve muamelât alanında getirdiği hükümler, öngördüğü kural ve tavsiyeler Müslümanlarca öteden beri bir bütün olarak kabul edilmekte, günlük ve sosyal hayatla ilgili şekil ve muhteva bile çoğu defa bu bütünün bir parçası olarak mütalaa edilmektedir. Öte yandan Kur'an-ı Kerim âyet-i kerimelerinin ve risâleti boyunca Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sıkça üzerinde durduğu konulardan birisi de, Müslümanların fert ve toplum olarak belli bir kimlik kazanmaları, kendi şahsiyetlerini korumaları ve kendilerine güven duymaları olmuştur. Çünkü bu, Müslümanların bütünleşmesi, belli bir siyasal organizasyona gidip devlet kurması ve millet olması kadar, kendi inanç ve ibadetlerini, değer ve özelliklerini korumaları açısından da önemlidir. Bu itibarla Kur'an-ı Kerim, Müslümanlara ısrarla birlik ve bütünlük içinde olmalarını, müşrik ve gayri müslimleri dost edinmemelerini, onlarla gayri-İslâmî bir kültürün etkisi altında kalmayı kaçınılmaz kılacak şekilde sıkı bir ilişkiye girmemelerini emretmektedir. Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost ve idareci edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar, birbirinin tarafını tutarlar. Sizden kim onları dost ve idareci edinirse, o da onlardandır. Şüphesiz ALLAH, zalimler topluluğuna yol göstermez, onları hidayete erdirmez."[2]

"Yahudiler de hıristiyanlar da; sen onların dinlerine uymadıkça asla senden razı olmayacaklardır. De ki: ALLAH Teâlâ'nın yolu, doğru yolun tâ kendisidir. Yemin olsun ki, sana ilim geldikten sonra, eğer sen onların arzularına uyacak olursan, senin için ALLAH Teâlâ'dan ne bir dost ve ne de bir yardımcı vardır."[3]

Ayet-i kerimelerde ifade edildiği gibi: Başka dinden olanlar, özellikle yahudiler ve hıristiyanlar Müslümanların dostu olmazlar; onlar ancak birbirinin dostu olur, birbirini desteklerler. **Zaman zaman Müslümanlara yaklaşmaları, kendi menfaatleri bunu gerektirdiği içindir. Müslümanların bunu unutmamaları ve kendi aralarındaki dostluğu güçlendirmeleri zaruridir.** Müslümanların arasına sızan ikiyüzlüler, felâket tellâllığı yaparak onları, Mü'minleri bırakıp kâfirlere yöneltmek isterler; iman ehlinin bunlardan da sakınması gerekmektedir. Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Mü'minleri bırakıp da kâfirleri dostlar edinmeyin. Bunu yaparak ALLAH Teâlâ'ya, kendi aleyhinizde apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?"[4]

"Mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edinenler, onların yanında izzet, güç ve şeref mi arıyorlar. Bilsinler ki gerçekten bütün izzet ve şeref yanlızca ALLAH Teâlâ'ya aittir."[5]

1) İskilipli Mehmet Atıf, Frenk Mukallitliği ve Şapka, 4

2) Mâide Sûresi:51
3) Bakara Sûresi: 120
4) Nisa Sûresi:144
5) Nisa Sûresi:139

Ayet-i Kerimelerde açıkça ifade ediliyor ki: Gerek milletler arası münasebetlerde ve gerekse fertler ve topluluklar arası münasebetlerde Mü'minler, daima Mü'minlerin yanında yer alacak; güç, kuvvet ve şerefi bu beraberlikte arayacaklardır. Kendilerini korumak veya güçlenmek için kâfirlere başvuran milletler, küçüldükleri gibi fertler de manevi değerlerinden kayıp verirler.

Kâfirleri ve müşrikleri dost edinmeme konusu, Kur'an-ı Kerimde sık sık zikredilen ve üzerinde durulan bir konudur. Yahudi ve hıristiyanların Mü'minlere dost olamayacağı, Müslümanların da onları dost edinmemeleri gerektiği ısrarla belirtilmiştir. Mü'minler, küfür ehlini veli, dost ve idareci edinemez. Ancak zaruret sebebi ile işbirliği ve dayanışma, ülkeler arası ilişkilerin gerektirdiği ticarî, ekonomik sağlık ve sosyal alanlarda karşılıklı çıkar ilişkisi çerçevesinde antlaşmalar yapılması mümkün ve caizdir. Fakat bu dostluktan farklı bir ilişkidir. Bir Müslümanın yahûdi veya hristiyan gayr-ı müslim bir komşusu olabilir. Komşuluk münasebetleri elbette olacaktır. Amma Müslüman Müslüman kalmalı, gayr-ı müslim de gayr-ı müslim kalmalıdır. Müslüman, Cenab-ı Hakk'ın:

"Sizin dininiz size, benim dinim de banadır."[6] Buyurduğu gibi, demelidir. Herkes kendi yoluna gitmelidir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Müslümanları, itikadî ve ahlâkî alanda olduğu gibi kılık ve kıyafet, şekil ve merasim yönünden de müşriklere, gayri müslimlere benzememeye davet ve teşvik etmiştir. Buna o derece dikkat etmiştir ki, evvelce yaptığı fakat sonradan onlarda gördüğü hareketlerde bile değişiklik yapmışlardır. Meselâ: Henüz hicret etmeden evvel Muharrem ayının onuncu, Aşûre günü oruç tutmayı adet edinmişlerdi. Hicretten sonra Medineli Yahudilerin de bu günü takdis ettiklerini görünce onlara benzememek için Muharrem ayının dokuz ve on veya on ve on birinci günlerinde oruç tutmaya başlamışlardır.[7]

Yine müşriklere benzememek için ashabına; sakallarını uzun, bıyıklarını kısa kesmelerini emretmişlerdir.[8]

Abdullah b. Ömer (Radıyallahü anhüma)'dan rivayete göre Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Kim bir millete benzemeye çalışırsa, o da onlardandır"[9] buyurmuşlardır.

Bu hadis-i şerif benzemenin müspet ve menfi kısımlarını içine almaktadır. Çünkü teşebbüh, benzemeye çalışmak: Başkalarının yaptığı bir işi onlara uyarak yapmak demektir ki hayır ve şerde, günahta, küfür ve imanda olabilir. O halde bu hadis-i şerif: Kâfirlere, fasıklara, günahkârlara benzemeyi yasakladığı gibi, başta Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)e olmak üzere, sahabe-i kirama, meşayiha, takva ve salah sahibi kimselere benzemeyi de teşvik etmektedir.

Özellikle yahudi ve hıristiyanlar kısacası İslâm'a inanmayan bütün toplumlar, Müslümanların benzememekle emrolundukları toplumlardır.

Amr b. Şuayb (Radıyallahü anh)'ın dedesinden rivayetine göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Bizden başkasına benzemeye çalışanlar bizden değildir. Yahudilere ve hıristiyanlara benzemeyiniz..." buyurmuşlardır.[10]

Özellikle bu iki hadis-i şerif çok önemli psiko-sosyal gerçeklere işaret eder. Şekli benzeşmenin sonuçta itikadı benzeşmeye götüreceğini anlatır. Mağluplar, galipleri taklid etme psikolojisini yaşarlar. İnsan ancak sevdiğini, takdir ettiğini ve büyük gördüğünü taklit eder. Şekli taklit, itikadi taklide götürür.

Benzemenin vaki olduğu en önemli yerlerden birisi de, hiç şüphe yok ki giyim-kuşamdır. Hz. Ali (Radıyallahü anh)'dan rivayete göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Rahiplerin elbiseleri gibi, gayrimüslimlere mahsus elbiseler giymekten sakının. Kim onların şekillerine bürünür ve onlara benzemek isterse benden değildir"[11] buyurmuşlardır. Yine Abdullah b. Amr (Radıyallahü anh) diyor ki: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), üzerimde rengi sapsarı bir elbise gördü ve:

"Onu at! Çünkü o, renk ve şekil itibariyle kâfirlerin elbisesidir."[12] buyurdu.

Dikkat edilirse, İslâm'dan çıkıp başka bir millete dahil olmak için, İslâm'ı ve Kur'an-ı Kerim'i inkâr etmek gerekmiyor. O millete benzemeye çalışmak dahi yeterli olmaktadır.

Dinimiz İslâmiyet; güneş doğarken, zevalde, tam tepede iken ve batarken, ateşe karşı namaz kılmayı yasaklamıştır. Bunun sebebi de, güneşe tapan ve ateşe tapınan milletlere benzemememizi temin etmektir.[13] **Bakınız: Dinimiz ibadet hususlarında bile gayrimüslimlere benzemeye müsaade etmemektedir.**

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), ümmetinin kendi varlığını muhafaza etmesini emredip, taklitçilik derekesine düşmelerini menetmiştir. Fakat bütün bunlara rağmen bu hastalık yüz göstermiştir. Zaten Peygamber Efendimiz, kendi ümmetinin şirkten, kâfirlikten başka, eski ümmetleri örf-adet, fitne-fesat ve isyan gibi bütün kötü yollarda takip edeceklerini bir mucize olarak haber vermiştir. Ebu Sâid (Radıyallahü anh)'dan rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Sizler, kendinizden önce geçen milletlerin yoluna karışı karışına, arşını arşınına tıpa tıp muhakkak uyacaksınız. O dereceye kadar ki, şayet onlar daracık keler deliğine girmiş olsalar, siz de muhakkak onlara uyarak oraya gireceksiniz, onlara tabî olacaksınız." Ebu Sâid (Radıyallahü anh) diyor ki: Biz:

6) Kafirun Sûresi:6

7) Geniş bilgi için bak. M. Talu, Üç Aylar, Mübarek Gün Ve Geceler, 460

8) Geniş bilgi için Bak. Sh: 656

9) Ebu Davud Libas:5

10) Tirmizi, İsti›zan:7

11) Taberani, el-Mucemü'l-evsat, 4/541, No: 3921

12) Ahmed b. Hanbel, 2/164, No:6500

13) Alemgir, el-Fetava›l-Hindiyye, 1/52

-Ya Resûlullah! Bu ümmetler yahudilerle hristiyanlar mı? diye sorduk. Peygamber Efendimiz:

"Onlardan başka kim olacak!..." buyurdu.[14]

Maalesef Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bu açık mucizesi haber verdiği gibi ortaya çıkmış ve günümüzde de devam etmektedir. Çünkü bugün birçok Müslüman, küfür hususunda kâfirlerin yolunda karış karış, arşın arşın ilerlemekte; onlar keler deliğine girse, bunlar da girmek için yarış etmektedirler. Binaenaleyh Peygamber Efendimizin bu ikazı üzerinde durup düşünmek gerekir. Görüldüğü gibi tenkit edilen husus: Körü körüne taklitçiliktir, şahsiyetsiz olmaktır. Bir nevi, aşağılık hissine kapılmaktır. Müslümanların bugünkü halini şair ne güzel dile getirmiş:

ALLAH Müslümanlara intibahlar versin! Amin.

Gayr-ı müslimlerin bayramlarında sevinmek, onların kutsal saydığı günleri kutlamak, onların adetlerine uymak, onlara benzemek kesinlikle caiz değildir, büyük günahlardandır.

Enes b. Malik (Radıyallahü anh)'dan rivayete göre, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Mekke-i Mükerreme'den Medine-i Münevvereye hicret ettiği zaman, Medinelilerin eylenip oynadıkları iki günleri vardı. Peygamber Efendimiz:

"Bu günler ne oluyor, neyin nesidir? Diye sorduğunda, Medineliler:

- Biz cahiliyet devrinde bu günlerde eğlenip oynardık, Yâ Resûlullah! Dediler. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

"Muhakkak ALLAH size o iki gün yerine, onlardan daha hayırlı iki bayramı lütuf olarak vermiştir. Biri Fıtır, Ramazan bayramı, diğeri Kurban bayramıdır."[15] buyurdular. O günden beri kutlanagelen bu iki bayram, Müslüman milletlerin aynı zamanda milli bayramları yerine de geçmiştir.

İslâm dini, her bir medeni müessesesinde istiklaliyeti, orijinaliteyi esas alması yönüyle bu cahiliye adetini de kaldırıp, bütün Mü'minlere ilahî menşeli iki bayram getirmiştir. Bayramların daha hayırlı olanlarla değiştirilmesi ayrı bir ehemmiyet taşır. Böylece o günlerin kutlanış ve o günlerdeki eğlence tarzı kökten değiştirilmiş oluyor. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), eski kutlamadan ayrı olarak İslâmî bir kutlama meşrû kılmıştır. Böylece Mü'minlerin eğlencesi de bayramı da İslâm'ca olmuştur. Mü'minlerin bayramı ibadetle başlar. Zira hakiki sevinç ibadetledir.

Bu hadis-i şeriften anlaşılıyor ki: Müslümanların İslâm dışı diğer bayramları kutlaması, bunlara iştirak etmesi ve ALLAH Teâlâ'nın bildirdiği gerçekleri yalanlayan veya onlara uymayan düşüncelerin ürünü olan fiillerin kutlama günlerini; Müslümanların da bayram olarak kabul etmesi, küfre destek olmaktan başka bir manâ ifade etmez. İslâm dışı tek ve çok ilahlı dinlerin törenlerine iştirak etmek, dinî merasimlerinden bir şeye muvafakat etmek, örf ve adetlerini güzel görmek kişinin iman dairesinden çıkıp, mürted olmasına sebep olur. Binaenaleyh, noel gününde, hristiyanların diğer bayram günlerinde onlara uymak gayesi ile onların yaptıklarını yapmak, o günlerde bayram niyetiyle çocuklara elbise almak ve pişirdikleri yemekleri yemek caiz değildir. Bu hareketler küfrü gerektirir. Ondan sakınmak gerekir...[16]

Müslümanın, bir başka dinin şiarı yani alamet-i farikası olan bir fiili kendi iradesi ile yapması küfürdür.

Fukaha: Mecusilerin bayram kabul ettikleri Nevruz ve Mihrican günlerinde, bu isim adı altında hediye vermenin caiz olmadığı, verilen bu hediye bile, bugünlere tazim kasdı bulunduğu takdirde küfre, kâfirliğe düşüleceği, fetvasını vermişlerdir. Hanefilerden Allame Ebu Hafs şöyle der: **Müslüman bir kimse, ALLAH Teâlâ'ya elli yıl ibadet etse, sonra bir müşrike Nevruz günü bayramını tebrik, tazim maksadıyla bir yumurta verse, muhakkak kâfir olur ve ameli de mahvolur. Aynı gün, herhangi bir tazim kasdı bulunmaksızın, insanların normal adeti üzere bir Müslümana hediye verse, kâfir olmaz. Fakat şüpheyi yok etmek için bunu, o günden önce veya sonra vermesi gerekir. O müşriklerin herhangi bir bayram günlerinde, önceleri satın almadığı bir şeyi satın alsa, eğer bununla tazim kasd etmiş ise kâfir olur. Yok, tazim maksadı bulunmadan, sadece yemek, içmek ve zevklenmek için satın alırsa kâfir olmaz."**[17]

Evet, arzedilen bütün bu ayet-i kerime, hadis-i şerif ve fetvalar; gayr-ı müslimlerin noel ve yılbaşı bayramını kutlamak için onlardan kat kat fazla aşırılıklarla hazırlanan, adeta yarışa giren günümüz Müslümanlarının kulaklarını çınlatmalıdır, kulaklarına küpe olmalıdır. ALLAH Teâlâ, hidayet versin. Amin.

Yılbaşında insan hristiyan gibi yılbaşı gecesi tertipleyeceğine, geride bıraktığı koca bir yılı nasıl geçirdiğinin muhasebesini yapmalıdır. Ömrünü nasıl geçirdi? Bunları düşünmeli, ilerideki yıllarını düzene sokmaya çalışmalıdır. Müslümanlar önce ALLAH Teâlâ'ya verdikleri sözü hatırlamalı, Kur'an-ı Kerim ve Sünnet doğrultusunda kendisine bahşedilen **"Müslüman"** ismine yaraşır vakar ve bilincin şuurunda olabilmelidirler. Çünkü biz: Rabb olarak ALLAH Teâlâ'dan, din olarak İslâm'dan, peygamber olarak da Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den razıyız. Binaenaleyh sakın ha! O gece hristiyanvari bir eğlence ve kutlama içine girmeyelim.

ALLAH korusun! Eğer o gece, o hâl üzere ölüm gelecek olursa, bilin ki ölümün akabinde azap melekleri tarafından hristiyan birinin karşılaşacağı muameleyle karşılaşacağız. Bundan asla şüphe etmeyelim ve o anı düşünerek dehşete kapılıp kendi özümüze dönelim. Tırnağını bile müşriklere muhalefet ederek kesen Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)e ihanet etmeyelim. Kâfirler gibi yaşayıp, nüfus cüzdanlarının din hanesinde İslâm yazmakla cenneti umanlardan olmayalım.

14) Buhari, Enbiya:48; İtisam;14; Müslim; İlim:6
15) Ebu Davud; Salat:239, Nesai; İdeyn:1, Hakim Müstedrek; 1/294, A.b.Hanbel; 3/103, 178, 235, 250
16) İbn-i Nüceym, el-Bahru›r-Raik, 5/133, el-Fetâva el-Hindiye, 2/296
17) İbn-i Abidin, 5/659-660

MEHMET PAKSU

PEYGAMBERİMİZİN KADINLARA ŞEFKATİ

İSLAM'IN ŞEFKAT GÜNEŞİ dünyayı aydınlatmadan önce kadınlar çok perişan haldeydiler. Başta Araplar olmak üzere, insanlık kız çocuklarını ve kadınlarını çok hor görürdü. Onları bir insan olarak kabul etmez, bir eşya gibi değer biçer, alıp satarlardı. Arapların yanında kadının hiçbir sosyal hakkı yoktu. Onları şefkat ve merhametten yoksun kıldıkları gibi, mal ve mirastan da uzak tutarlardı.

Peygamberimizin bütün insanlığı kuşatan şefkat ve merhameti kısa zamanda kadınlar üzerinde de görülmeye başladı. Onları insanların ayakları altında ezilmekten kurtararak o kadar yüceltti ki, "Cennet anaların ayakları altındadır" buyurarak, cennete girmeyi annelerin rızalarıyla eş tuttu.

Kadınlara iyilik yapmanın, onlara şefkatli davranmanın, imanın bir alameti olduğunu beyan ederek bu meseleye büyük önem verdi.

"Kim Allah'a ve ahiret gününe iman etmişse, komşusuna eziyet etmesin. Kadınlara da iyiliği tavsiye ediniz. Çünkü onlar kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Kaburganın en eğri tarafı da üst tarafıdır. Onu doğrultmak istersen kırarsın. Olduğu gibi bıraktığın takdirde de daima eğri kalır. Bunun için, kadınlara her zaman iyiliği tavsiye edin" mealindeki hadis-i şerifle Peygamberimiz, kadınların hem maddî yapılarını, hem de ruhsal durumlarını ifade ederek, onlara anlayışlı davranmayı, kusur ve eğriliklerine tahammül edip sabır gösterilmesini tavsiye etti.

Peygamberimiz bizlere bu tavsiyeyi yaparken, kendisi de söylediklerini en güzel şekilde uyguluyordu. Bir ihtiyaçları olur veya bir şey öğrenmek isterlerse mümin kadınları reddetmez, ihtiyaçlarını karşılar, sorularına cevap verir, erkeklerle hiçbir ayırım gözetmezdi.

Peygamberimizin etrafında her zaman erkek sahabiler toplanıyor, sohbetinde bulunuyorlardı. Fakat mümin kadınlar bu nimetten mahrumdular. İçlerinden bir temsilci seçtiler, Peygamberimize gönderdiler ve bir gününü de kendilerine ayırmasını istediler.

Peygamberimiz bu teklifi kabul etti ve hanımların dileklerini yerine getirerek, bir gününü de onlarla sohbet için ayırdı.

Peygamberimiz özellikle yaşlı kadınların kalplerini kırmaz, hatıralarını hoş tutardı. Davet ettikleri zaman reddetmezdi.

Bir seferinde Hz. Enes'in büyükannesi Peygamberimizi yemeğe davet etti. Peygamberimiz de daveti kabul ederek evlerine gitti. Kadıncağızı sevindirmek için de ona namaz kıldırmak istedi. Kendisi imamlığa geçti, Hz. Enes, büyükannesi ve kölelerinin meydana getirdiği bir cemaate iki rekât namaz kıldırdı.

Yola çıkıldığında kafilede kadınlar varsa Peygamberimiz onların rahat etmesi için her türlü tedbiri alırdı.

Bir sefer esnasında Enceşe adında Habeşistanlı güzel sesli bir köle, vezinli ve kafiyeli şiirleri makamla söylüyordu. Böylece develer daha hızlı yürüyordu. Develerin hızlı bir şekilde yürümesi üzerine kadınların rahatsız olduğunu fark eden Peygamber Efendimiz Enceşe'yi ikaz etti:

"Ey Enceşe, cam şişelerin hayvanlarını yavaş sür!"

Kadınlar zayıf ve nazik oldukları için Peygamberimiz onları cama benzetmişti. Onların incinmesine, acı duymalarına gönlü razı olmuyordu.

Peygamberimiz kendi hanımlarına da çok nazik davranır, hiçbir şekilde kalplerini kırmazdı. Başta Hz. Aişe validemiz olmak üzere bütün hanımları, Peygamberimizin evde çok sakin, halim ve mütevazı olduğunu söyleyerek, onu her yönüyle mükemmel bir aile reisi, merhametli bir koca, şefkatli bir baba olarak anlatırlar.

"Sizin en hayırlınız, kadınlarına karşı hayırlı olandır. Ben kadınlara iyi davranma bakımından sizin en hayırlınızım" buyuran Peygamberimiz, kadınlara anlayışlı davranmayı tavsiye etmektedir.

Peygamberimiz ev işlerinde de hanımlarına yardımda bulunurdu. Koyunları sağması, ev süpürmesi, elbisesini ve ayakkabılarını tamir etmesi, deveyi yemlemesi, çocuklarla ilgilenip ihtiyaçlarını görmesi, hep onun bu merhamet ve şefkatinin neticesi değil midir?

Peygamberimizin çocuklara şefkat ve sevgisi

PEYGAMBERİMİZİN ŞEFKATİNİN en canlı örneğini çocuklar üzerinde görüyoruz. Peygamberimizin çocuklara olan şefkati ve sevgisi bambaşkaydı.

Bir çocuk gördüğü zaman Peygamberimizin mübarek yüzünü neşe ve sevinç kaplardı. Onu tutar, kollarının arasına alır, kucaklar, okşar, sever ve öperdi.

Gördüğü ve karşılaştığı her çocuğa selam verir, halini hatırını sorardı. Binekli bulunduğu zaman çocukları atın terkisine alır, gidecekleri yere kadar götürürdü. Çocuklarla arkadaşça konuşur, onların yanında çocuklaşır, anlayış seviyelerine göre sohbet eder, öğütler verirdi.

Çocuklarla o kadar iç içe olmuştu ki, bir defasında yarış yapan çocukları görmüştü de, onların neşesine katılmak için birlikte koşmuştu.

Peygamberimiz özellikle kendi çocuk ve torunlarına çok düşkündü. Onlar için şefkatli bir baba, merhametli bir dedeydi.

Hz. Enes diyor ki:

"Çoluk çocuğuna Peygamberimizden daha şefkatli bir kimseyi görmedim. Oğlu İbrahim'in (Medine'nin) Avali semtinde oturan bir sütannesi vardı. Beraberinde ben de bulunduğum halde Resulullah sık sık oğlunu görmeye giderdi. Varınca, demircinin duman dolu evine girer, oğlunu kucaklar, koklar, öper ve bir süre sonra da dönerdi."

Peygamberimiz, kızı Fatıma'yı çok severdi. Bir sefere çıkacağı zaman en son ona uğrar, dönüşünde ise önce onun yanına giderdi.

Hz. Fatıma babasını ziyarete geldiğinde ise, Peygamberimiz sevgili kızını karşılamak için ayağa kalkar, alnından öper ve yanma oturturdu.

Hazret-i Fatıma'nın iki oğlu vardı: Hasan ve Hüseyin. Peygamberimiz bu torunlarını çok severdi. Onları kucağına alır, omuzuna çıkarır, okşar, sırtında taşır, oyun oynar, isteklerini yerine getirirdi.

Peygamberimiz dünyasını değiştirdiğinde Hz. Hasan 7, Hz. Hüseyin 6 yaşındaydı. Yani Peygamberimiz hayatta iken Hasan ve Hüseyin çok küçük yaşlarda idiler.

İşte Peygamberimizin iki torununun şahsında çocuklara gösterdiği sevgi ve şefkat örnekleri:

Bir gün Peygamberimiz minberde hutbe okurken Hasan ve Hüseyin'in düşe kalka mescide girdiklerini görür. Konuşmasını yarıda keserek aşağı iner, onları tutar, bağrına basar.

"Cenab-ı Hak, 'Mallarınız ve çocuklarınız sizin için birer imtihan vesilesidir' buyururken ne kadar doğru söylemiştir. Onları görünce dayanamadım" dedikten sonra konuşmasına devam etti.

Hz. Enes de kendi gördüklerini şöyle dile getiriyor:

"Peygamberimizi hutbe okurken gördüm, Hasan dizinin üstündeydi. Ne söyleyecekse halka söylüyor, sonra eğilip çocuğu öpüyor ve 'Ben bunu seviyorum' diyordu."

Ebu Said anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz secdede iken torunu Hasan geldi, sırtına çıktı. Peygamber Efendimiz de onun elinden tuttu ve ayağa kalktı. Tekrar rükûa varıncaya kadar onu sırtında tuttu. Rükûdan kalktıktan sonra bıraktı ve çocuk gitti."

Hz. Zübeyir anlatıyor:

"Bir gün gözümle gördüm. Peygamber Efendimiz

secdedeyken Hasan geldi, sırtına bindi. Çocuk kendiliğinden ininceye kadar Peygamber Efendimiz de onu indirmedi. Peygamber Efendimiz namazda iken bacaklarını açar, Hasan da bir taraftan girer, öbür taraftan çıkardı."

Abdullah bin Mesud anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz namaz kılarken secdeye varınca Hasan ve Hüseyin geldiler, sırtına bindiler. Oradakiler karışmak isteyince, Peygamber Efendimiz onlara karışmamaları için işaret etti. Namaz bittikten sonra da kucağına aldı ve şöyle buyurdu:

"Kim beni seviyorsa, bunların ikisini de sevsin."

Enes bin Mâlik anlatıyor:

"Bir defasında Peygamber Efendimiz secdedeyken Hasan ve Hüseyin geldiler, sırtına çıktılar. İnininceye kadar Peygamberimiz secdeyi uzattı.

Oradakiler sordu:

'Ya Resulallah, secdeyi uzatmış olmadınız mı?'

Peygamber Efendimiz buyurdular ki:

'Oğlum sırtıma çıkınca acele etmekten çekindim.'"

Katâde anlatıyor:

"Bir defasında Peygamberimiz, kızı Zeynep'ten olan torunu Amame kucağında olduğu halde yanımıza geldi. O şekilde namaza durdu. Rükûa varırken çocuğu yere bırakıyor, kalktığı zaman da kaldırıyordu."

Bu hususta bir başka sahabi de şöyle anlatıyor:

"Hz. Hasan ve Hüseyin sırtında olduğu halde Peygamber Efendimiz camiye geldi. Öne geçti, çocuğu sağ yanına bıraktı. Namaza durdu. Peygamberimiz secdeye vardı. Secdeyi o kadar uzattı ki, cemaat arasından başımı kaldırdım, baktım. Bir de ne göreyim? Peygamberimiz secdede, çocuk sırtına çıkmış duruyor. Tekrar döndüm, başımı secdeye koydum. Namaz bitince halk sordu: 'Ya Resulallah, bu namazda öyle uzun bir secde yaptınız ki, şimdiye kadar sizden böyle bir şey görmedik. Bu şekilde hareket etmeniz mi emredildi, yoksa bir vahiy mi aldınız?'

'Hayır, bunların hiçbiri olmadı. Ancak oğlum sırtıma çıkmıştı, kendiliğinden ininceye kadar acele ettirmeyi uygun görmedim.'"

Ebu Hüreyre anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz bir gün bir omuzunda Hasan, diğer omuzunda Hüseyin olduğu halde geldi. Yanımıza varıncaya kadar bir onu öpüyor, bir de diğerini öpüyordu.

'Ya Resulallah, anlaşılan onları çok seviyorsunuz' dedik.

'Evet, severim. Kim onları severse beni sevmiş, kim onlara kin tutmuşsa, bana kin tutmuş olur' buyurdular."

Peygamberimiz bir yere davet edilmişti. Yolda Hz. Hüseyin'i gördü. Hüseyin kollarını açıp koşarak dedesine geleceği anda birdenbire yön değiştirip bir tarafa kaçtı. Bu hareketi birkaç defa tekrarladı. Peygamberimiz de peşinden koşuyordu. Sonunda yakaladı, bağrına bastı:

"Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim" buyurdu.

Bazen Hz. Hasan'ı da omuzuna alır ve "Allah'ım bu çocuğu seviyorum, Sen de onu sevenleri sev" buyururdu.

Peygamberimiz çocukları memnun etmek için dediklerini yapar, onların kalbini kazanırdı.

Bir seferinde Hz. Hasan'ı omuzuna almış, gidiyordu. Bir adam kendisini bu halde görünce, Hasan'a;

"Ey çocuk, bindiğin binek ne güzeldir" dedi.

Peygamberimiz de cevap verdi:

"O da ne güzel binicidir."

O bir peygamber olduğu halde omuzunda çocuk taşımaktan utanç duymuyor, bununla iftihar ediyordu.

Peygamberimiz çocuklara o kadar şefkatli ve hoşgörülü idi ki, bebekler ve küçük yaştaki çocuklar kucağını ıslatsalar dahi onları anlayışla karşılar, işlerini bitirinceye kadar kendi hallerine bırakırdı.

Peygamberimizin torunu Hüseyin, sütannesi Ümmü Fadl'ın yanındaydı. Bir defasında Peygamberimiz Hüseyin'i görmeye gitti. Ümmü Fadl der ki:

"Hüseyin'i emziriyordum. Resulullah yanıma geldi. Çocuğu istedi, verdim. Çocuk hemen üzerine akıttı. Almak için elimi uzattım. 'Çocuğun işemesini kesme' dedi. Sonra bir bardak su istedi ve çocuğun ıslattığı yere döktü."

Peygamber Efendimiz çocukların ağlamalarına dayanamaz, onların susturulmasını, yorulmamasını isterdi. Sevgisi ve şefkati çocukların ağlamasına dahi müsaade etmezdi.

Hanımlarını sıkı sıkıya tembih eder, Hüseyin'den söz ederek, "Bu çocuğu ağlatmayın" der, ağlayan çocuğun susturulması konusunda da şöyle buyururdu:

"Kim ağlayan çocuğunu susturuncaya kadar gönüllerse, Cenab-ı Hak ona cennette memnun olacağı kadar nimet verir."

Öyle ki, bazen ağlayan bir çocuk sesi duysa namazını bile kısaltır, annenin çocukla meşgul olmasına imkân verirdi.

Peygamberimiz Mescitte namaz kıldırırken cemaatte çocuklu anneler de bulunurdu.

Sahabilerin bu hususta anlatımı şöyle:

"Resulullah bize sabah namazını kıldırmıştı. Namazda iki kısa sûre okudu. Namaz bitince Ebu Said el-Hudrî sordu:

'Ya Resulallah bugün daha önce yapmadığınız bir şekilde namazı kısa kıldırdınız...'

Peygamberimiz şöyle açıkladı:

'Geride kadınlar safındaki çocuk sesini duymadın mı? Annesinin onunla ilgilenmesini temin edeyim dedim.'"

Çocuğa en çok annesi şefkat gösterir. Bir hadis-i şerifte annenin çocuğuna gösterdiği şefkatten dolayı büyük sevap kazanacağı müjdelenir. Olay şöyle gelişir:

Bir gün fakir bir kadın iki kızı ile Hz. Âişe'yi ziyarete gelmişti. Hz. Âişe de evde onlara ikram için bir tek hurmadan başka verecek bir şey bulamamıştı. O hurmayı anneye verdi. Anne de hurmayı ikiye bölerek çocuklarına yedirdi. Hz. Âişe bu durumu Peygamberimize anlatınca, Peygamberimiz o kadın için şu müjdeyi verdi:

"Çocukları hakkıyla sevmek ve onları korumak, cehennemden kurtuluşa vesiledir."

Peygamberimiz, çocuklara olan şefkatinde bir ayırım gözetmezdi. Kendi çocuklarına ve torunlarına gösterdiği aynı sevgi ve merhameti, diğer sahabi çocuklarına da gösterirdi. Peygamberimizin hizmetçisi Hz. Zeyd'in oğlu Üsame anlatıyor:

"Resulullah bir dizine beni, bir dizine de torunu Hasan'ı oturtur; sonra ikimizi birden bağrına basar ve 'Ya Rabb'i, bunlara rahmet et. Çünkü ben bunlara karşı merhametliyim' diye dua ederdi."

Bazı kimseler, Peygamberimizin sahabi çocuklarını okşayıp öpmesini garip karşılıyorlardı. Kendilerinde pek olmayan bu güzel huyun, en güzel bir şekilde Peygamberimizde görülmesini tam olarak anlayamıyorlardı.

Bir defasında Akra bin Habis, Peygamberimizi, Hz. Hasan'ı öperken gördü ve şöyle dedi:

"Benim on çocuğum var. Şimdiye kadar hiçbirini öpmedim."

Bunun üzerine Peygamberimiz, "Merhamet etmeyene merhamet olunmaz" buyurdu.

Yine bir gün bedevinin birisi gelerek Peygamberimize, "Ya Resulallah, siz çocukları öper misiniz? Biz onları öpmeyiz" dedi.

Böyle bir suale Peygamberimiz, "Allah senin kalbinden merhamet duygusunu almışsa ben ne yapabilirim?" buyurdu.

Peygamberimiz merhamet ve şefkat duygusunun en açık görüldüğü yerin, böylece çocuk sevgisinde ve onlara gösterilen şefkatte bulunduğunu belirtiyordu.

Çocuğu sevip öpmenin çok büyük bir sevap olduğunu da Peygamberimizden öğreniyoruz:

"Çocuklarınızı çok öpün. Çünkü her öpücük için size cennette bir derece verilir ki, iki derece arasında beş yüz senelik mesafe vardır. Melekler öpücüklerinizi sayarlar ve sizin defterinize sevap yazarlar."

Peygamberimiz çocuklara gösterdiği şefkatte din ayırımı yapmazdı.

Bir Yahudi'nin çocuğu hastalanmıştı. Bunu duyan Peygamberimiz çocuğu ziyarete gitti. Ona Müslüman olması için telkinde bulundu. Çocuk, Müslüman olmak için babasından izin istedi. Babası müsaade etti ve çocuk Müslüman oldu.

Peygamberimizin barış zamanındaki bu güzel davranışı savaş esnasında da devam ederdi. Savaş sırasında çocukların öldürülmemesini öğütler, onlara iyi davranılmasını tembih ederdi.

Bir savaş esnasında birkaç çocuk iki tarafın arasında kalmış ve öldürülmüşlerdi. Peygamberimiz bu hadiseye çok üzüldü.

Sahabiler, "Ya Resulallah, onlar müşrik çocuklarıdır, niçin üzülüyorsunuz?" diye sordular.

Peygamberimiz, "Onlar doğdukları gibi duruyorlar. Sakın çocukları öldürmeyin, aman çocukları katletmeyin. Her can ilk yaratılışta tertemizdir" buyurarak konuya dikkatlerini çekti.

Çünkü çocukların babası gayr-i müslim de olsa, kendileri erginlik çağına gelmedikçe mükellef sayılmamaktadır. İslam fıtratı üzere doğdukları için, o masumluklarını muhafaza etmektedirler.

Peygamberimizin eşsiz şefkatini kız çocukları üzerinde de görmekteyiz. İslam'dan önce kız çocuklarının Arapların gözünde hiçbir değeri yoktu. Kız babası olmayı bir ayıp olarak görürlerdi. "Falan adamın damadı demesinler" diye kızlarını evlendirmek istemez, diri diri toprağa gömerlerdi. Bu vahşeti de atadan, babadan kalma bir âdet olarak görür, uygularlardı.

İşte Peygamberimiz bu zavallı masumların böyle acımasızca öldürülmelerini büyük bir cinayet olarak görüyor, bu kötü âdetin bir an önce kaldırılması için mücadele ediyordu. Kendisi kızların babası olmakla iftihar ettiği gibi, üç, iki veya bir kızı olup da onları büyütüp yetiştirenleri, İslâmî bir eğitim verenleri cennetle müjdeliyordu.

Peygamberimiz, huzuruna bir kız çocuğu gelirse ona yakın ilgi gösterirdi. Halid bin Said, Peygamberimizi ziyarete geldiğinde yanında küçük kızı da vardı. Habeşistan'da doğduğu için, Peygamberimiz ona ayrı bir yakınlık gösterirdi. Çocuk kalktı, Peygamberimizin sırtında bulunan peygamberlik mührüyle oynadı. Babası yanına çekmek istedi, fakat Peygamberimiz çocuğun kalbinin kırılmaması için babasına engel oldu.

Bir seferinde Peygamberimizin eline işlemeli bir kumaş parçası geçmişti. Hz. Halid'in kızını çağırttı ve ona verdi, sevindirdi.

• • •

Cemre o sıralar küçük bir çocuktu. Babası alır, onu Peygamberimizin huzuruna götürür, der ki:

"Ya Resulallah, şu kızım için Allah'a bereketle dua eder misiniz?"

Peygamber Efendimiz Cemre'yi kucağına oturttu, elini başına koydu ve bereketle dua buyurdu.

• • •

Çocuklarına sevgi ve şefkat gösterenlerin mükâfatı daha dünyadayken veriliyordu. Onlar hem çocuk sevme gibi bir lezzeti tadıyorlar, hem de Allah'ın rahmet ve sevgisini kazanıyorlar.

Ebu Hüreyre anlatıyor:

"Adamın biri Peygamber Efendimizin huzuruna geldi. Yanında da bir erkek çocuğu vardı. Adam ikide bir çocuğu kucağına alıyor ve seviyordu. Peygamber Efendimiz sordu:

'Bu çocuğa şefkat gösteriyor musun?'

'Evet, ya Resulallah.'

'Sen buna nasıl şefkat gösteriyorsan, Allah da senin şefkatinden daha çok şefkat eder.'"

Erkek ve kız çocukları arasında ayırım yapanları Peygamberimiz hiç hoş görmezdi. Bu şekilde bir davranış sergileyenleri uyarır, hatalarını düzeltmelerini sağlardı. Onun gözünde çocuğun erkeği kızı yoktu. İkisi de şefkate ve sevgiye muhtaçtı.

Enes bin Mâlik anlatıyor:

"Peygamberimizin yanında bir adam oturuyordu. Bir ara adamın erkek çocuğu geldi. Adam çocuğu aldı dizlerine oturttu. Az sonra bir de kız çocuğu geldi. Onu da yanına oturttu.

Peygamber Efendimiz adama sordu:

'Niçin ikisini bir tutmadın?'"

• • •

Peygamberimiz çocuklar arasında sevgide eşit davranılmasını istediği gibi, bağış, hediye, ikram ve hibe konularında da eşit davranılmasını isterdi.

Numan bin Beşîr anlatıyor:

"Babam malından bir şeyler hibe etmişti. Annem, 'Bu hibeye Peygamberimizi şahit tutmazsan kabul etmem' dedi. Bunun üzerine bana yaptığı hibeye şahitlik yapması için babam beni alarak Peygamberimize gittik. Durumu öğrenen Peygamberimiz:

'Başka çocukların var mı?' diye sordu.

Babam, 'Evet, var' dedi.

'Bütün çocuklarına aynı şekilde hibede bulundun mu?'

Babam, 'Hayır' dedi.

'Allah'tan korkun, çocuklarınız arasında eşit davranın.'

Babam Peygamberimizin huzurundan çıktıktan sonra bana yaptığı hibeden vazgeçti."

Peygamberimizin kendi şahsında bu eşit davranışı daha açık görüyoruz. İlk anda basit gibi görülse dahi, önemli ve kalıcı bir ölçü olması bakımından şu olay çok dikkat çekici...

Hazret-i Ali anlatıyor:

"Peygamber Efendimiz bize ziyarete gelmişti. O gece bizde kaldı. Hasan ve Hüseyin de uyuyorlardı. Bir ara Hasan su istedi. Peygamberimiz hemen kalktı ve su kırbasından bir bardak su aldı, çocuğa vermek için getirmişti ki, o sırada Hüseyin de uyandı. Hüseyin bardağa uzandı ve su içmek istedi. Peygamberimiz suyu Hüseyin'e vermedi, önce Hasan'a verdi.

Bunun üzerine Fatıma dayanamadı ve 'Hasan'ı Hüseyin'den çok seviyorsunuz gibi...' dedi.

Peygamberimiz, 'Hayır, suyu önce Hasan istedi' buyurdular."

Baştan buraya kadar baktığımızda Peygamberimizin çocuklara ayrı bir önem ve değer verdiğini anlıyoruz, çocuk eğitiminde en faydalı ve pratik bilgileri ondan öğreniyoruz.

Peygamberimizin hayvanlara merhameti ÂLEMLERE RAHMET OLARAK gönderilen ve bir merhamet denizi olan Sevgili Peygamberimizin şefkat ve merhameti sadece insanlara mahsus değildi. Hayvanları da kapsıyordu. Çünkü onlar da can ve ruh taşıyordu.

Peygamberimiz, Cahiliye Araplarının bu konudaki çirkin âdetlerini de kökünden kazıdı. Hayvanların da merhamete muhtaç olduklarını öğretti.

Araplar, hayvanlara çok kötü ve merhametsizce hareket ederlerdi. Canlı hayvanları ok atışlarında hedef dikerler, kendi hayvanlarını diğerlerinden ayırmak için kulak ve kuyruklarını keserler, hatta dağlarlardı. Çölde acıktıkları zaman canlı devenin hörgücünü yarıp bir parça yağ çıkararak pişirip yerler, susadıkları zaman da hayvanın damarını keser, bir miktar kan alırlar, tekrar dikerlerdi.

Peygamberimiz bütün bu alışkanlıklardan onları vazgeçirdi. Hayvana bir işaret konulsa bile, en az acıyacak yere konulmasını tavsiye etti.

Peygamberimiz hayvanlara fazla yük vurulduğunu, aç ve susuz bırakıldıklarını veya bünye ve yaratılışlarına aykırı bir işte kullanıldıklarını görünce, bunu yapmamalarını söylerdi.

Peygamberimiz insanlarla konuştuğu gibi, aynı şekilde hayvanların dilini de anlardı. Onlarla konuşur, dertlerini ve şikâyetlerini dinlerdi. Çünkü hayvanlar Peygamberimizi tanırlardı.

Temim ed-Dârî anlatıyor:

"Peygamberimizle birlikte oturuyorduk. O sırada bir deve koşarak geldi. Peygamberimize yaklaştı. Başı ucunda durdu. Bunu gören Peygamberimiz:

'Ey deve sakin ol. Doğru söyle, doğru söylersen senin yararınadır, yalan söylersen zararına olur. Hem de Allah bize sığınanı güvende kıldı, artık sen güven altındasın. Bize sığınan mahrum kalmaz' buyurdu.

Biz, 'Ya Resulallah, bu deve ne diyor?' dedik.

'Sahipleri onu kesip etini yemek istemişler. O da kaçmış, Peygamberinize sığındı' buyurdu.

Biz bunları konuşurken devenin sahipleri koşarak geldiler. Deve onları görünce tekrar Peygamberimizin yanına sokuldu. Korunmasını istedi. Bunun üzerine adamlar:

'Ya Resulallah, bu bizim devemizdir. Üç gün önce kaçtı. Onu arıyorduk. Sonunda yanınızda bulduk' dediler.

Peygamberimiz, 'Ama o sizden çok fena şikâyet ediyor' deyince:

'Ne diyor, ya Resulallah?' diye sordular.

'O yanınızda güven içinde büyümüş, gelişmiş. Üzerinde yıllar boyu yaz aylarında otlu ağaçlı ülkelere, kış aylarında sıcak memleketlere yük taşımışsınız. Büyüdükten sonra ondan yavru almak istemişsiniz. Allah ondan size bir sürü deve nasip etmiş. Bolluk senesi gelince onu kesip etini yemek istediniz değil mi?'

'Doğru ya Resulallah. Vallahi böyle oldu' dediler.

Peygamberimiz, 'Sahiplerine bu şekilde güzelce hizmet verenin mükâfatı bu mudur?' deyince;

'Ya Resulallah, onu gerçekten kesmeyeceğiz' dediler.

Peygamberimiz, 'Yalan söylediniz. O size sığındı, yardım istedi, kabul etmediniz. Ben ise sizden daha merhametliyim. Allah münafıkların kalbinden merhameti çıkarmış, müminlerin kalbine koymuştur' buyurdu ve deveyi onlardan yüz dirheme satın aldı, sonra da deveye döndü:

'Ey deve, haydi git, Allah rızası için serbestsin, sana kimse dokunamaz' buyurdu.

Deve, Peygamberimizin başının üzerine eğildi ve dua eder gibi yaptı. Peygamberimiz de;

'Âmin' dedi.

Deve tekrar dua etti. Peygamberimiz yine:

'Âmin' dedi.

Sonra tekrar dua etti. Peygamberimiz yine:

'Âmin' dedi.

Dördüncü kez dua edince Peygamberimiz ağladı.

'Ya Resulallah, bu deve ne diyor?' diye sorduk.

Peygamberimiz şöyle buyurdu:

'Ey Peygamber, Allah İslam'dan ve Kur'an'dan size hayırlar versin' dedi. 'Âmin' dedim.

Sonra 'Siz beni rahat ve huzura kavuşturduğunuz gibi, Allah da kıyamet gününde ümmetini korkudan kurtarsın, rahat ve huzura kavuştursun' dedi. 'Âmin' dedim.

Daha sonra, 'Allah ümmetinin kanını düşmanlarından korusun' dedi, 'Âmin' dedim.

Daha sonra da, 'Allah ümmetinin helak oluşunu aralarında fitne fesat çıkararak birbirine silah çekmede kılmasın' deyince ağladım. Çünkü ilk isteklerini ben de Allah'tan istedim, Allah isteklerimi kabul etti, onları bana verdi. Son istediğini ise vermedi. Cebrail, Allah'tan ümmetimin birbirlerine silah çekerek helak olacağı haberini getirdi. Olacakları kalem böyle yazmış. Allah'ın takdiri değişmez.'"

Peygamberimiz, hayvanların aç susuz bırakılmasına hiç razı olmazdı. Bir gün açlıktan karnı sırtına geçmiş bir deve gördü. Sahibini bulup ikaz etti:

"Hayvanlarınız hususunda Allah'ın sizi azaba çarptıracağından korkunuz."

Arapların eskiden beri yaptıkları bir âdetleri daha vardı ki, hayvanın sırtını hitap kürsüsü olarak kullanırlardı. Peygamberimiz bu âdeti de yasakladı ve şöyle buyurdu:

"Allah bu hayvanları, ancak güçlükle gidebileceğiniz yere kolayca gidebilmeniz için sizin emrinize verdi. Ayrıca yeryüzünü de yarattı. Diğer ihtiyaçlarınızı onların üstünde giderin."

Keyfi olarak hayvanlara, bilhassa kuşlara yapılan eziyetleri Peygamberimiz hiç hoş karşılamaz, onların hakkına dikkat edilmesini isterdi.

Bir sefer esnasında sahabiler bir kaya kuşu gördüler. Yanında iki de yavrusu bulunuyordu. Birisi gidip yavrularını aldı.

Anne kuş gelip başlarının üstünde çırpınarak uçmaya başladı.

Peygamberimiz bunu görünce, "Yavrularını alarak bu hayvanın canını kim acıttı? Yavrularını yerine koyun" buyurdu.

Peygamberimizdeki şefkat, anne kuşun çırpınmasına, acı duymasına bile razı olmuyordu.

Hayvanlara acıyıp, şefkat gösterildiği takdirde sevaplı bir iş yapılmış olduğunu da belirten Peygamberimiz şöyle buyururlar:

"Kesilecek hayvan bile olsa, merhamet edene, kıyamet gününde Allah rahmet eder."

Canlılara gösterilen şefkat ve merhametin neticesinde Cenab-ı Hakk'ın bağışlayacağına dair bir hadis-i şerifi de Hz. Ebu Hüreyre'nin rivayetinden öğrenmekteyiz:

"Adamın biri yolculuk esnasında şiddetli bir şekilde susadı. Sonunda bir kuyuya rastladı ve oraya vardı. Su içtikten sonra kuyudan çıktı. Bir de gördü ki, susuzluktan dilini çıkararak soluyan bir köpek rutubetli toprak yiyor.

Bunu gören adam, 'Beni kıvrandıran susuzluğun aynısı bu köpeğe de isabet etti' dedi. Sonra kuyuya inip ayakkabısına su doldurdu, getirip köpeğe verdi. Bundan dolayı Allah onun amelini kabul etti ve affetti buyurdu."

Sahabiler "Ya Resulallah, hayvanlara iyilik etmekte bize bir mükâfat var mı?" diye sorduklarında, Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

"Canlı bir hayvan için size mükâfat vardır."

Peygamber Efendimiz zevk için kuşları avlamayı hoş görmemiş, varsa bu çeşit alışkanlıklardan uzak kalmamızı tavsiye etmiştir.

Bu hususta şöyle buyururlar:

"Kim sırf eğlence olsun diye keyif için bir serçe öldürürse, kıyamet gününde o serçe Allah'a şu şekilde şikayette bulunur:

"Ya Rabb'i, bu kişi beni yemek ve benden yararlanmak için değil, sırf kendi zevki için boşu boşuna öldürdü."

Etinden, sütünden, yün ve derisinden istifade ettiğimiz kesim hayvanlarına da eziyet etmemek gerekiyor. Allah'ın bizim için yarattığı dilsiz ağızsız, kendini savunmaktan âciz hayvanlara iyi muamele yapmak hem insanî, hem de İslamî bir görevdir.

Koyun, keçi ve sığır bu sınıfa girer. Efendimiz bu hayvanlara eziyet edilmemesi konusunda bizi uyarıyor.

Bir kasap koyunlarından birini kesecekti. Ancak ağılın kapısını açar açmaz koyun elinden kaçıverdi. Resulullah'ın bulunduğu yere kadar gitti. Kasap da yakalamak için peşinden koşuyordu. Koyunu yakaladı, ayağından tuttu, sürükleyerek götürmeye başladı. Durumu gözetleyen Peygamberimiz koyuna:

"Allah'ın emrine razı ol, sabret" derken, kasabı da uyardı: "Sen de ey kasap, koyunu incitmeden götür."

ALİ EREN

EKBER ŞAH
HORTLATILMAK MI İSTENİYOR?..

Ekber Şah, önceleri Müslüman ve dindar bir kimse iken, dinleri birleştirip **"Dîn-i İlâhî"** adıyla yeni bir din ortaya koymaya çalışmasıyla bilinen 16. asır bir Hint-Türk imparatorudur.

Çok dirayetli ve her tarafa hükmünü geçiren bir hükümdar olan Ekber Şah'ın, hükümdar olduktan bir müddet sonra sadece kendi inancı bozulmadı, dinî ve ahlâkî bozulmayı da teşvik etti.

Sırf İslamda serbest olduğu için kuzenler arasında evliliği yasakladı. Zinayı yasak olmaktan çıkardı. İçki ve kumarı serbest etti. Cuma hutbelerinden Peygamberimiz'in ve dört büyük halifenin isimlerini kaldırttı. Hicrî takvimin kullanılmasını yasakladı. Devletin Arapça öğreten mekteplere yardımını kaldırıp Arapçayı ve İslâmî ilimleri öğrenmeye karşı cesaret kırıcı ve istekleri azaltıcı bir siyâset uyguladı. İslâmî inanç ve yaşayışı tenkit eden kişileri sarayında topladı.

Ekber Şah bütün dinleri aynı derecede tutuyordu. Çünkü onun nazarında İslâm dini Allah'ın gönderdiği tek ve hak din değildi. Devrini tamamlamıştı. Yeni bir düzen getirilmeliydi.

İslama olan kin ve nefretinden dolayı bütün dinlere mensup bilginleri toplayarak, her şeyi alt-üst eden bir icraata başladı. **"Din-i İlâhî"** adıyla dinler karması olan yapay bir din ortaya kaymak için uğraştı.

Ama ne oldu? Ortaya koyduğu uydurma **"Din-i İlâhî"** safsatası onun ölümüyle beraber unutuldu gitti.

Şimdi ondan sonraki beş asrı atlayıp zamanımıza gelelim.

Sene 1995... Devletin talimatıyla Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Yayınları içinde 197. yayın olarak yer alan, o zamanki Cumhurbaşkanının da isteği ile altı ilahiyatçıya hazırlattırılan, ismi **"İslam Gerçeği"** olduğu halde İslâmî meseleleri alt-üst eden bir eser hazırlattırıldı.

Çok cılız ve havada kalan bir çalışma olsa da Ekber Şah devrini hatırlatması bakımından ibretliktir.

Ancak, **"İslam Gerçeği"** kitabı bu konuda yapılan tek çalışma değil.

Günümüzde, İslam dininin tek hak din olduğunu gizleme, asliyeti bozulmuş dinleri de Allah'ın peygamberlerinin tebliğ ettiği hak dinlermiş gibi gösterme ve hem dinleri hem de ayrı din mensuplarını birleştirme gayretleri, -Ekber Şah zamanındaki gibi- ama kurnazca, planlı halde ve ısrarla devam ediyor.

> Ayetlerde olmayan hayâlî kelimeler uydurup, âyette olmadığı halde, varmış gibi parantez bile kullanmadan kafadan mânâlar vermenin vebalini teraziler tartamaz.

Bismillah deyip konumuza başlıyoruz...

Yıl 2000, Nisan ayının ikinci haftası... Şanlı Urfa'da **Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı** tarafından **Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü** toplantısı yapılıyor.

14 Nisan 2000 tarihli Zaman Gazetesi, bu toplantıyı manşetten şöyle bir başlıkla duyuruyordu:

İbrahim Halilullah, yıllar sonra, ayrı dinlerden insanları birleştirdi.

Bu habere göre, İbrahim (Aleyhisselam) **"Allah birdir"** diyen müslümanlarla **"Hayır bir değil üçtür"** diyenleri –hâşâ- birleştirmiş öyle mi?

Tabii ki bir peygambere bundan daha şeni' bir iftira yapılamazdı.

Gazetenin haberine göre, ayrı ayrı dinler de olsalar Hıristiyanlık da Yahudilik de Müslümanlık da hepsi –hâşâ- İbrahim (Aleyhisselam)'ın dini oluyordu. Yine gazeteye göre, bu üç ayrı din mensupları İbrahim (Aleyhisselam)'ın ismi üzerinde birleşmiş oluyorlardı. Bin kere hâşâ...

Evet! Bu İbrahim (Aleyhisselam)'a açık bir iftira idi. Çünkü bütün peygamberler gibi Hazreti İbrahim (Aleyhisselam) da Peygamberimiz'in tebliğ ettiği İslam dinini tebliğ etmişti. Dolayısıyla yahudi ve hıristiyanlar asla İbrahim (Aleyhisselam)'ın dininden olamazlardı.

Zaten Kur'an-ı Kerim'in ifadesi açıktı:

"İbrahim ne Yahudi idi ne de Hıristiyandı. O Allah'ı bir tanıyan dosdoğru bir Müslümandı."

(Âl-i İmran sûresi, âyet: 67)

Allah kelamında böyle buyurulmasına rağmen gazete at nalı gibi harflerle verdiği haberde şöyle diyordu:

İBRÂHÎMÎ HEYECAN... Üç büyük semâvî dinin temsilcileri, bu kudsî ağacın simgesi Hz. İbrahim'in memleketinde "kardeşiz" mesajını solukladı.

İslâmî ölçülere göre, baştan sona yanlış ve sakat bir ifade!

İBRÂHÎMÎ HEYECAN imiş. Hangi heyecan?

Hak din olan İslam ile tahrif edilmiş ve bâtıl hale gelmiş olan Hıristiyanlık ve Yahudiliğin karışımı, bal ile zehirin karışımı gibidir. Bundan Müslümanlar asla heyecan duymaz, duysa duysa Müslümanları inanç bakımından zehirlemek isteyenler heyecan duyarlar.

Üç büyük semâvî din meselesi.

Üç büyük din diye bir şey yok, asliyetini ve sâfiyetini kaybetmiş dinler semâvî de değil. İslâm tabii ki semâvîdir ama bugünkü Hıristiyanlık ve Yahudilik bizim inancımıza göre katiyen semâvî değildir.

İnsanlar eliyle değiştirilmiş olan, bozulmuş olan Tevrat'a dayalı Yahudilik mi semâvîdir?

İnsan eliyle değiştirmiş olan, üç yaratıcı inancına dayalı ve Hazreti İsa'yı ilah kabul eden Hıristiyanlık mı semâvîdir?

Bu dinlerin büyük olmasına gelince:

Milyarlarca insanın yaşadığı dünyada 50 milyon bile mensubu olmayan Yahudilik mi büyük din?

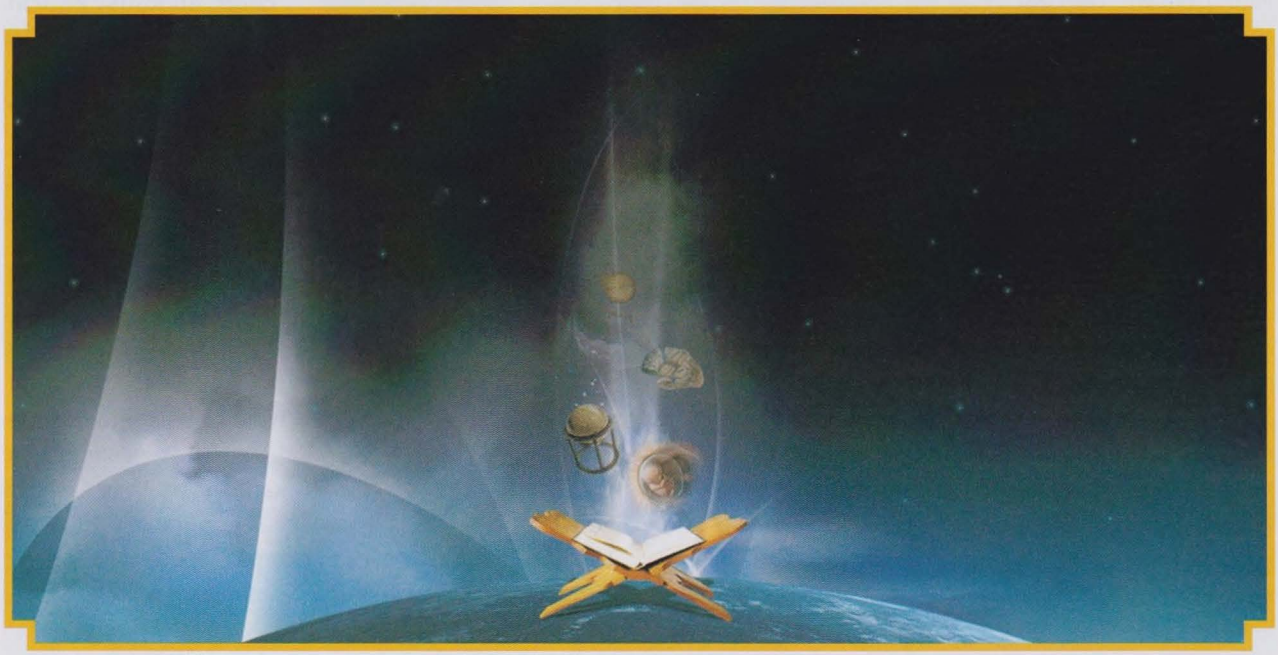
Bir de kardeş olma meselesi var...

Her asır ve her zamanda insanlığın baş belası olan, dünyayı habire kan gölüne çeviren, daha yakında Mavi Marmara katliâmını gerçekleştiren Yahudiler mi Müslümanların kardeşi?

Tarihî haçlı savaşlarında, Kudüs'te Müslümanların kafataslarından tepeler yapan, günümüzde de **"Bu bir haçlı savaşıdır"** diyerek yeni bir haçlı savaşı başlatıp **"Irak ve Afganistan'a demokrasi getiriyoruz"** diyerek uçaklarla ölüm yağdıran, milyonlarca masum cana kıyan Hıristiyanlar mı Müslümanların kardeşi?.

Rabbimiz Hucûrât suresi 10. âyette **"Ancak mü'minler kardeştirler"** buyurduğu halde, buna itiraz edercesine, mü'minlerin Hıristiyan ve Yahudilerle kardeş olduklarını söylemek, dinleri birleştirmek gayretinden

Üç Muhammed isimli eser, baştan aşağı iki büyük âlimin, iki meşhur eserindeki Peygamberimiz'in üstünlüğünü anlatan gerçekleri ret ve inkârlardan ibârettir.

gelmiyorsa sebebi nedir?

Değerli okuyucular, iş bununla bile bitmiyor, iki İslâmî mesele de ayaklar altına alınıyordu.

Birincisi:

Gazetenin haberine göre, o sempozyuma katılan ve sözde oracıkta Müslüman olan bir gayr-i müslim; haham, papaz ve müftünün huzurunda sözde kelime-i şehâdet getirerek Müslüman olmuş.

Bu nasıl Müslümanlıksa, gazete bizlerle dalga geçercesine bu kişiyle ilgili haberinde şöyle diyordu:

"Kendisini hem Hıristiyan hem Müslüman olarak ilan etti."

Oysa iki dinli insan olmaz. Bir kimse hem Müslüman hem Hıristiyan olamaz. Başka bir ifade ile bir kimse hem Müslüman hem kâfir olamaz. Kendisinin hem Müslüman hem Hıristiyan olduğunu söyleyen kimse zaten kâfirdir.

Kâfirdir, çünkü **"Ben hem müslümanım hem hıristiyanım"** demek, **"Ben hem tek hem üç yaratıcı olduğuna inanıyorum"** demektir ki böyle bir kimsenin İslâma göre kâfir olacağında şüphe yoktur.

İkincisine gelince:

Zaman Gazetesi, **"İki dinli insan olmaz"** diyeceği yerde bu sözün sahibi olan kişiden övgüyle bahsediyordu. Üstüne üstlük aynı şahıs bu Dinlerarası Diyalog toplantısında Müslüman bir kadınla evlendiriliyor, gazete de bundan **"Diyalogdan düğüne"** başlığıyla övgüyle bahsediyordu.

Yani iki ayrı din mensubu, dinleri birleştirme çabasının bir uzantısı olarak böylece birleştiriyordu.

Başka bir ifadeyle: Caiz olmadığı halde, Müslüman bir kadın bir kâfire peşkeş çekilerek İslam fıkhı ayaklar altına alınıyordu.

Değerli okuyucular, dinleri birleştirme faaliyetleri Türkiye'de bundan ibaret değil. Dinleri birleştirme faaliyetleri birbiri arkasına sergilenmeye devam edip duruyor.

Sene 2004... 13-14 Mayıs... Mardin'deki yedi asırlık Kâsımiye Medresesi'nde Dinlerarası Diyalog toplantısı yapılmış ve medresenin duvarlarına yarım adam boyunda sayısız haçlar ve yahudi yıldızları asılmıştı. Toplantının devamı 15-16 Mayıs'ta İstanbul'da Fırat Kültür Merkezi'nde yapıldı. Orada, Yunanistan Ortodoks kilisesinin ABD'deki temsilcisi olan papaz konuşmasında şöyle dedi: **"Benim bir hayalim var: Ayasofya'nın kubbesi altında Müslüman, Hıristiyan ve Yahudilerin beraberce ibâdet etmeleridir."**

Dikkat! Beraberce diyor. Açıkçası dinler çorbası istiyor, dinlerin birleşmesini istiyor. O papaz bu cümleyi söyleyince ne oldu biliyor musunuz? Sinevizyonda ekrana getirilen Ayasofya'nın kubbeleri üzerine koskocaman bir haç görüntüsü geldi ve tam o sırada diyalogculardan bir alkış tufanı koptu!..

O yirmi beş dakikalık haçlı Ayasofya görüntüsü tarafımızdan hem videoya alındı hem de fotoğraflandı. Belge olarak elimizdedir.

Kurtlar vadisi filmindeki Yahudi caniliğiyle ilgili kısa bir görüntüden dolayı Türkiye İsrail'in protestosunu yemişti. İsrail, **"Ne olacak canım, alt tarafı bir film"** dememişti. Şimdi biz, **"Ne olacak canım, alt tarafı bir sinevizyon gösterisi"** mi diyeceğiz? Bunun arkasında bir ideal yok mu?

13-14 Mayıs'ta Mardin'deki o toplantıda tahtadan bir köprü yapıp **"Bu, sembolik sırat köprüsüdür"** deyip üzerinden hıristiyan ve yahudileri geçirmişlerdi.

Organizatörler içinde bulunan ve hazırladığı meâlde Tevrat ve İncil'e 639 defa atıf yapan ilâhiyât profesörü Sayın Suat Yıldırım'a şöyle demiştim:

"Eskiden Hıristiyanlar ve Yahudiler de cennete girer diyordunuz. Şimdi bunun tatbikatını yaptınız ve Hıristiyan ve Yahudiler işte böyle cennete girer demiş oldunuz. Peki Hazreti Resûlüllah'a ve Hazreti Kur'an'a inanıp inanmamak solda sıfır mı ki onlar da cennete girebilsinler?"

Konumuza bir gazete haberini aktararak devam edelim.

Cemil İpekçi isminde lûtîliği cümle âlem tarafından bilinen, kendisi tarafından da zaten gizlenmeyen modacı bir vatandaş var. Türkiye'de erkek-erkeğe evlenmek yasak olduğu için, bu şahsın Bay Bekir Coşar'la Hollanda'da evlendiğine dair gazetelerde haberler çıkmıştı. 4 Mayıs 2007 tarihli Posta Gazetesi'nde de Ahmet Cumalı'nın aynı şahısla ilgili **"LOKANTADA HAVLAMIŞ"** başlıklı bir haberi yayınlandı. Cemil İpekçi ve Bekir Coşar'ın yan yana görüldüğü haber şöyle idi:

"Modacı Cemil İpekçi özel arkadaşı Bekir Coşar ile geçen akşam sosyetik bir lokantaya gitmiş. Cemil İpekçi yemeğin ortasında birden kurt gibi ulumaya başlamış, sonra da havlamış. Şaşıran garsonlar Cemil İpekçi'yi nazikçe uyarmış. Cemil İpekçi **"Lokantadaki sosyetikler çok şımarık ve yapmacıktı. Sağa sola hava atıyorlardı. Kokoş ablaları ve ağır abileri biraz şaşırtmak istedim. İçkili de değildim"** dedi."

Sabataist bir Yahudi olan Cemil İpekçi, târihî bir şehir olan Mardin'deki Kâsımiye Mederesesi'nde bu sene Eylül ayında bir kıyafet defilesi yapmak istedi. Müsait başka birçok yer olmasına rağmen, defileyi ille de yedi asır boyunca İslâmî ilimlerin okunduğu ve bir bölümünde şu anda namaz kılınan bu medresede yapmak istiyordu.

O böyle bir istekte bulunur da geri çevrilir! Çevrilmedi. Mardinli birçok sivil toplum kuruluşu ve halkının çoğu adeta ayağa kalkmasına rağmen Mardin valisi Hasan Duruer itirazlara kulak asmadı ve **"Defilenin Kâsımiye Medresesin'de yapılacağını, başka bir yere alınmasının söz konusu olmadığını"** söyledi ve izin verdi...

Bu defileye Kültür Bakanlığı da destek veriyordu.

İbretliktir: Mardin-Diyarbakır Hıristiyan Metropolidi Saliba Özmen **"Medresede defile olmamalıydı. Bizim manastırlarımızda olsaydı izin vermezdik"** dedi.

Bu defilenin büyük bir planın tatbiki olup olmadığına şu maddeleri okuyarak siz karar verin:

1- Nasıl haberleri olduysa ve nedense ABD, Almanya ve Hollanda olmak üzere 200 civarında yabancı basın mensubu defileyi izlemeye geldi. Oysa Türkiye'de ilk defa defile yapılıyor değildi.

2- Vali Bey'in, **"Mardin'in tanıtılması için yapılacağını"** söylediği defilenin yapılacağı podyumun ışıklandırmasını sevabına olmalı ki Hollandalı özel bir firma üstlendi.

3- Defilenin yapılacağı podyum haç şeklinde düzenlenmişti.

4- Defilede, mankenlerden biri boynunda büyükçe bir haçla arz-ı endam etti. Başka birinin üzerindeki elbisenin her tarafına hilal, haç ve yahudi yıldızları işlenmişti. Başka bir manken ellerini iki yana açarak vücuduyla haç şekli sergiliyordu.

Şimdi bu bir kıyafet defilesi midir? Ve bir Yahudinin düzenlediği bu sözde kıyafet defilesinde sadece yahudi yıldızı değil, İslamı temsil eden hilal ile hıristiyanlığı temsil eden haç da sergileniyordu.

Zaman Gazetesi memnun olmuş ki, meş'um defileyle ilgili haberde okuyucusuna şu bilgiyi veriyordu:

"Podyuma üç dinin sembolü ile çıkan manken büyük alkış aldı."

Yoksa Ekber Şah mı hortlamıştı? Açıkçası tam bir dinleri birleştirme denemesi yapılıyordu...

Bitmedi...

Eylül 2005'te Hatay'da Mardin'dekine benzer bir **Medeniyetler Buluşması** toplantısı olmuş açılışını da Sayın Başbakan yapmıştı. Bu toplantının davetiyesine, hilalin yanında Hıristiyan haçı ve Yahudi yıldızı basılmıştı.

Şimdi bu dinleri birleştirme yolunda atılan başka bir adım değilse nedir?

Bu konudaki başka bir çalışma da Ku'ran, Tevrat ve İncil'den âyetler eşliğinde türkü söyleyen Mahsun Kırmızıgül'ün **New York'ta Beş Minare** isimli yeni filmi...

Filmin bir yerinde şöyle deniliyor:

"...Hangi dinden olursa olsun, maksat Allah'a yakın olmak değil mi?"

Gördünüz mü verilmek istenen mesajı?

Bu söz ile dinler birleştirmek istenmiyor mu? Bütün dinler aynıdır denilmek istenmiyor mu?

Gelelim en taze ve son habere.

Bu habere göre ayrılık-gayrılık yokmuş, bütün din mensupları birmişiz. Buyurun haber şu, okuyun:

"Türkiye'nin önde gelen sanatçılarından Demir Demirkan'ın etnik bütünleşmeyi üç farklı kadın üzerinden anlatmak istediği **"BİRİZ"** projesinde; **altı inançta** ilahiler okuyan **Medeniyetler Korosu...**

Demir Demirkan, **"BİRİZ"** projesi ile bu topraklardaki **dinlerarası kardeşliği ve hoşgörüyü** dünyaya yansıtmaya ve tüm dünyaya barış mesajı vermeye hazırlanıyor.

Etnik bütünleşmenin üç farklı kadın üzerinden anlatılacağı **"BİRİZ"** projesinde; **üç semavi din**den ve bu dinlere mensup farklı kültürlerden (Alevi, Sunni, Katolik, Ermeni, Ortodoks, Musevi) bir araya gelmiş **rahipler, rahibeler, imamlar,** kuyumcular, öğretmen ve öğrenciler gibi farklı meslek gruplarından oluşan **Medeniyetler Korosu'**nun seslendireceği **altı farklı dinde** ilahiler...

Koroda **üç semâvî dine** ait toplam altı **farklı** inançtan şarkılar var. Bir Ortodoks ilahisini hem Museviler, hem Katolikler, hem de Müslümanlar seslendiriyor. İşte bu, **"BİRİZ"** kelimesinin ve projesinin temelini oluşturuyor.

"BİRİZ" projesi, 6 Kasım 2010'da Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Salonu'nda sanatseverlerle buluştu.

Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, "BİRİZ" konserini izledi. Bağış, Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'ndaki konsere, eşi Beyhan ve kızı Ecehan Bağış ile birlikte geldi. **"Biriz"** projesinde, **üç semâvî dinden** meslek gruplarından oluşan Medeniyetler Korosu da ilahiler seslendirdi."

Bu haber burada bitiyor...

Başka bir haber:

Son günlerde Ayasofya ibâdete açılsın istekleri geliyor ya, Dinlerarası Diyalog yöreleri şöyle diyorlar:

"Ayasofya'da altı gün Müslümanlar bir gün Hristiyanlar ibâdet etsinler. Ha ne olacak, Pazar günleri halılar bir kenara toplanır. Hristiyanlar da o gün âyinlerini yaparlar. Zaten bizim Hristiyanlarla bir meselemiz yok. Biz onlarla anlaşıyoruz" diyorlar.

Nasıl? Beğendiniz mi değerli okuyucular?

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
GÜLDESTE

ÂŞÛRA GÜNÜNÜN FAZÎLETİ

Selef-i sâlihîn sene içerisinde üç tane on güne tazim eder, hürmet gösterirlerdi. Bu on günler sırasıyla şöyledir:

» Ramazan-ı şerif ayının son on günüdür, onuncu günü Ramazan bayramıdır.
» Zilhicce ayının ilk on günüdür, bunun da onuncu günü Kurban bayramdır.
» Muharrem ayının ilk on günüdür. Bu ayın onuncu günü de "Âşûra günü"dür ki, âşûra gününde Allah-u Teala on tane peygamberini düşmanlarından kurtardığı rivayet edilmiştir.

Bu güne âşûra denmesiyle alakalı olarak ulema tarafından değişik görüşler serdedilmiş ve bazı rivayetler ileri sürülmüştür. Bu rivayetlerden bazısı şöyledir:

Âşûra; on manasına gelen "aşere" kökünden türemiştir. Bu sebeple ulemadan pek çoğu Hicri yılın başlangıcı olan Muharrem ayının onuncu günü olmasından dolayı "âşûra" ismini aldı demişlerdir.

Ulemadan bazıları ise; Allah-u Tela'nın bu ümmete ihsan ettiği ikramların onuncusu olmasından dolayı bu güne "âşûra" denildiğini, ifade etmişlerdir.

Bir kısım ulema da; Allah-u Teala bu günde, on tane peygamberini düşmanlarından kurtardığı için bu ismi aldığını söylemişlerdir.

Netice itibariyle "Âşûra günü" selefin de tazim ettiği, kesinlikle gaflet edilmemesi gereken çok kıymetli bir gündür. Hakkında pek çok hadîs-i şerifler varid olmuştur.

Bir keresinde sahabe-i kiram Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)e:

- Allah âşûra gününü diğer günlerden üstün kıldı değil mi? diye sordular.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) de cevaben:

- Evet! Allah gökleri ve yerleri, dağları ve denizleri, levhi, kalemi, Adem (Aleyhisselam)ı ve Havva anamızı âşûra günü yarattı. Âşûra gününe saygı göstermek gerek, çünkü arşın hâmili olan melekler dahi onun değerini biliyorlar, buyurdu.

Âşûra gününe hürmet etmek aynı zamanda İslâm'ın âdaplarından bir tanesi olup, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bu günün faziletinin aranmasını ve bu günde oruçlu olunmasını tavsiye buyurmuşlardır.

Bu konuyla alakalı olarak Abdullah b. Abbas (Radıyallahü anhüma) şöyle anlatmıştır:

"Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Medine-i Münevvere'ye geldiğinde, yahudilerin âşûra günü oruç tuttuklarını gördü. Bu sebeple onlara:

- Oruç tuttuğunuz bu günün mahiyeti nedir? diye sordu. Yahudiler:

- Bu gün önemli bir gündür. Allah bu günde Mûsâ (Aleyhisselam)ı ve İsrailoğullarını düşmanlarından kurtardı. Musa (Aleyhisselam)'da şükür olsun diye bu gün oruç tuttu. Biz de bu sebeple oruç tutuyoruz, dediler.

Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

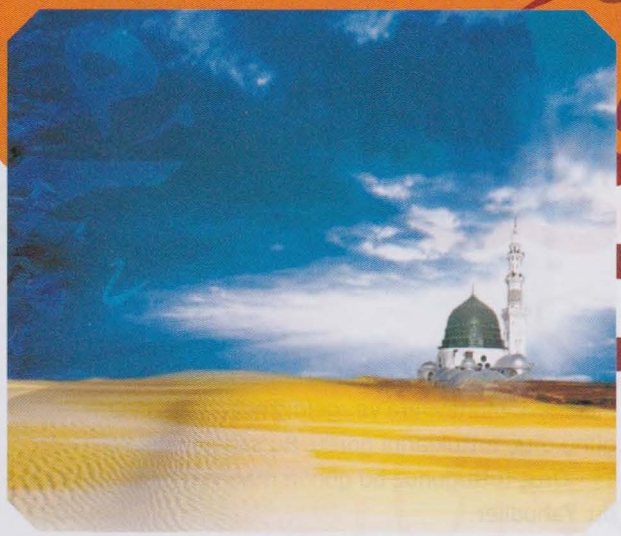
- Öyleyse biz Musa (Aleyhisselam)'a (benzeme yönünden) sizden daha layık ve daha yakınız, buyurdu ve o gün oruç tuttu. Ve (Sahabe-i kirâma da) bu orucu tutmalarını emir buyurdu.

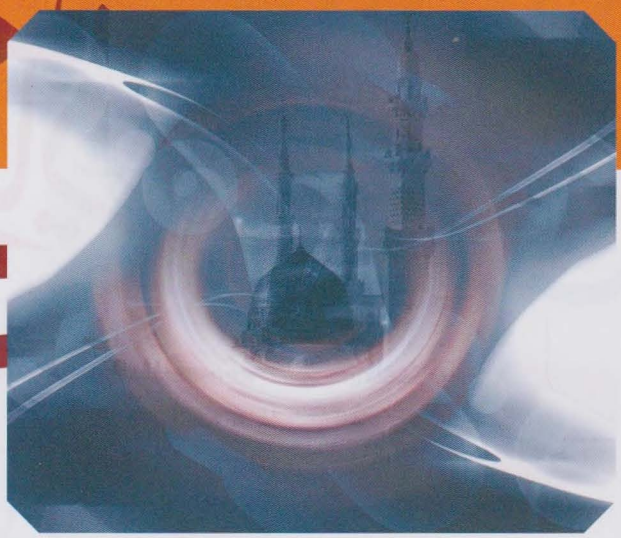
Âşûra günü oruç tutmak adeti evvelden beri vardı. Hatta câhiliyye devrinde Kureyşliler de bu orucu tutardılar. Sevgili Peygamberimiz'de bi'setten önce âşûra günü orucunu tutmuş, daha sonra bir ara terk etmişti. Tabi Medine'ye hicret edince, oradaki Yahudilerin bu orucu tuttuklarını görmüş ve Musa (Aleyhisselam)'ın şeriatına muvafakat ederek, Ramazan-ı şerif orucu farz kılınıncaya kadar Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'de bu orucu tutmuş ve müslümanlara da bu orucu tutmalarını emretmişti.

Ancak Ramazan-ı şerif orucu farz kılınınca, bu emir muhayyerliğe dönüştü. Yani isteyen bu orucu tutmaya devam etti, istemeyen de tutmadı. Nitekim Aişe (Radıyallahü anha) annemizden rivayet edilen bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"**Ramazan orucu farz olmadan önce âşûra orucu tutuluyordu. Ramazanın farziyeti indikten sonra onu dileyen tuttu, dileyen tutmadı.**"

Bu arada yanlış anlamaya mahal bırakmamak için şunu da belirtmek gerekir ki; Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) vahiy gelmeyen hususlarda ehl-i kitaba muvafakat etmeyi severdi. Bu, özellikle putperestlere muhalefet eden hususlarda böyleydi. Fakat ne zaman ki Mekke fethedilip, İslâm Dini her yerde şöhret ve üstünlük elde edince, Yüce Dinimiz İslâm her yönüyle tamamlanıp, Allah-u Teala'da bu dinden razı olduğunu beyan edince, artık ehl-i kitaba muvafakat etmeye gerek kalmadı. Bundan böyle bütün konularda, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ehl-i kitaba muhalefeti îlan etti.

Bu meseleyle alâkalı olarak Abdullah b. Abbas (Radıyallahü anhüma)'dan rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz Aleyhissâlatü Vesselâm, âşûre günü oruç tutup insanlara da oruç tutmalarını tavsiye edince, ashabı kiram: "Ey Allah'ın Rasülü! Bu gün Yahudi ve Hristiyanların da saygı gösterdiği bir gündür." diye hatırlattılar. Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Önümüzdeki seneye kadar yaşarsam, inşaallah Muharrem'in dokuzuncu günü oruç tutacağım." Fakat seneye varamadan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) vefât ettiler.

Bu hadis-i şeriften; Peygamber Efendimizin Muharrem ayının onunda oruç tuttuğu, şayet yaşarsa bir sonraki seneden itibaren, dokuzuncu günü de oruç tutarak onuncu güne ilâve edeceği anlaşılıyor. Bu dokuzuncu günü, onuncu güne izafe etmek ihtiyaten olabileceği gibi, Yahudi ve Hristiyanlara muhalefet olsun diye de olabilir. Nitekim Müslim'de geçen bazı rivâyetler ikinci görüşü teyid etmektedir. Şöyle ki: İbni Abbâs (Radıyallahü anhüma)'dan merfû bir rivâyette Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır:

"Aşûra günü oruç tutun ve bu hususta Yahudilere muhalefet edin. (Yani) **Âşûra gününden bir gün önce veya bir gün sonra da oruç tutun."**

Dolayısıyla sadece âşûra günü oruç tutmak mekruhtur. Kerâhate düşmemek için âşûra günü orucunu, bir gün öncesiyle veya bir gün sonrasıyla birlikte tutmak lazımdır.

Burada yeri gelmişken bir hatırlatma yapmak istiyorum. Takvimlere baktığımızda âşûra gününün 16 Aralık Perşembe gününe tevafuk ettiğini görüyoruz. Tabi böylesine güzel bir tevafuk olunca, bu fırsatı kaçırmayıp daha çok sevap kazanabilmemiz için, başka bir hadisi şerifi sizlerle paylaşmak istedim.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyuruyor ki: **"Her kim haram ayların birinde Perşembe Cuma ve Cumartesi günü oruç tutarsa, o kişiye dokuz yüz senelik oruç sevabı verilir."**

Malumunuz olduğu üzere Muharrem ayı da haram aylardandır. Dolayısıyla Muharrem ayında Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri her kim peşpeşe oruç tutarsa bu sevaba nail olur. Biz zaten âşûra gününe rastlayan Perşembe günü oruç tutacağız. O gün tek tutulmadığı için Cuma günü de oruç tutarak âşûra gününe ekleriz. İşte buna ilaveten Cumartesi günü de oruç tutarsak, bir taşla iki kuş vurmuş olur, az önce zikrettiğimiz hadis-i şerifin müjdesine de nail oluruz inşallah.

Yine âşûra günü oruç tutmanın faziletiyle alakalı olarak Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: **"Aşûra günü tutulan orucun, bir yıl önceki günahlara keffaret olacağını Allah**(ın rahmetin) **den umarım."**

Hz. Ali (Radıyallahü anh)'a bir adam gelip: "Ramazan'dan sonra hangi ayda oruç tutmamı tavsiye edersiniz?" diye sordu.

Hz. Ali (Radıyallahü anh) ona dedi ki: "Ben bu soruyu Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e soran kimseye rastlamamıştım. Nihâyet bir adam gelip sordu. O zaman bende yanlarında idim. Dedi ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Ramazan'dan sonra hangi ayda oruç tutmamı tavsiye edersiniz?"

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) cevaben şöyle buyurdu: **"Ramazan dışında da oruç tutmak istersen, Muharrem ayında tut. Çünkü o Şehrullah (Allah'ın ayı)dır. O ayda bir gün vardır ki, Allah onda bir kavmin günahlarını affetti, bir başka kavmin günahını da affedecektir."**

Bir başka hadisi şerifte ise Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"Ramazan ayından sonra en faziletli oruç Allah'ın ayı olan muharrem ayında tutulan oruçtur. Farz namazdan sonra en efdal namaz da gece namazıdır"** buyurmuştur.

Rivayet edilir ki; selef-i sâlihîn âşûra günü akşama kadar, çocuklara bile bir şey yedirmezlerdi. Hatta Efendimiz Aleyhissalatü Vesselâm, mübarek tükürüğü ile hurmayı yumuşatır o gün çocuklara çiğnetirdi ve çocuklar o gün akşama kadar bir şey yemezlerdi.

Yine denilmiştir ki; "vahşi hayvanlar dahi âşûra günü ot yemezler."

Yazımızın başında da ifade ettiğimiz gibi, âşûra gününün menşe-i hakkında bazı tarih ve hadis kitaplarında yer alan rivayetlere ve ulemadan bazısına göre âşûra günü; Allah-u Teâlâ'nın on tane Peygamberine, on ihsanda bulunduğu mübarek bir gündür.

Şöyle ki:

1. Hz. Adem (Aleyhisselam)'ın tevbesi bu gün kabul olmuştur.

2. Hz. Nûh (Aleyhisselam)'ın gemisi bu günde Cûdi Dağı üzerine oturmuştur.

3. Hz. İbrahim (Aleyhisselam) bu günde ateşten kurtulmuştur

4. Hz. Mûsâ (Aleyhisselam) bu günde, Cenab-ı Hakkın ihsan ettiği mucize ile asasını vurarak denizi yarmış, kavmi ile beraber kurtuluşa ererken, Firavun ve âvânesi sulara gömülüp boğulmuştur.

5. Hz. Yunus (Aleyhisselam) balığın karnından kurtulduğu gün de bu güne tevafuk etmektedir.

6. Hz. Yâkub (Aleyhisselam) bu günde gözleri açılarak tekrar görmeye başlamıştır.

7. Hz. Îsâ (Aleyhisselam) bu günde doğmuş ve göklere kaldırılışı yine bu güne rastlamıştır.

8. Hz. Yusuf (Aleyhisselam) kuyudan aşûra günü çıkarılmıştır.

9. Hz. Eyyüb (Aleyhisselam)'ın hastalığından şifâ bulması da yine bu güne tevâfuk etmektedir.

10. Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'ın geçmiş ve gelecek bütün günahlarının affedilmesi de aşûra günü olmuştur.

Ayrıca İdris (Aleyhisselam)'ın göklere kaldırılışı, Davut (Aleyhisselam)'ın tevbesinin kabul edilmesi, Süleyman (Aleyhisselam)'a saltanatın ihsan edilişi gibi olaylarında âşûra gününde vaki olduğu rivayet edilmiştir.

Rabbim o mübarek günde, nasıl ki elçilerini düşmanlarından kurtardıysa, âşûra günü hürmetine, dünyanın her neresinde mazlum boynu bükük Müslüman kardeşlerimiz varsa hepsini kurtarıp selâmete çıkarsın. İslam düşmanlarını da helak eylesin. Amin!

Aşûre günü dendiğinde genel olarak bizim insanımızın aklına âşûra çorbası denilen bir tatlı gelmektedir. Birçoklarımız o gün, bu "aşûre" tatlısını yaparak komşulara dağıtırlar. Tabi bu güzel bir adettir. Âşûra çorbasının menşe-i hakkında Münavî, Selef-i Salihîn'den naklen şöyle buyurmuştur: "Aşûra gününde Hz. Nuh (Aleyhisselâm) ve yanındakiler tûfandan kurtulmuş olarak ilk defa karaya indiklerinde, selâmet ve bereket içinde ailelerinin geçimliklerini hazırlamakla emrolunmuşlardır. Ve gemide mevcut olan ne kadar zahire varsa bunları karıştırmış ve pişirmişlerdir. Böylece bu gün geçim vazifelerinde bir genişlik ve bolluk günü olmuştur. Böylece bu bolluğa her sene katılmak bir sünnet kılınmıştır." İşte Aşûra çorbası bir nevi bunun temsilidir.

Aşûre günü ziyafet hazırlamak, aile halkını sevindirmek, sene boyunca evde bereketlere vesile olacağı rivayetlerde gelmiştir. Nitekim Ebû Saidi'l-Hudrî (Radıyallahü anh)'dan rivayete göre Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm şöyle buyurmuşlardır:

"Aşûra günü, aile efrâdına yemesini ve içmesini bol yapan kimseye, Cenâb-ı Hak, sene boyunca rızkını genişletip bollaştırır.

Süfyan-ı Servî, bununla alâkalı der ki; "biz bunu denedik ve öyle bulduk."

Burada ifade edilen genişlikten ve bu günün bereketinden inşaallah bizlerde istifade edelim. Hele ekonomik bir kriz yaşadığımız şu günlerde, bolluk ve berekete her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Peki ne yapalım? Zaten evimizin ihtiyacı için belirli zamanlarda pazar ve market alışverişi yapıyoruz. İşte bu alış verişi, evinin ihtiyacı olan erzakı, bu defa âşûra gününde alırsan, bu günün bereketinden de istifade etmiş olursun. İmkânı, durumu yerinde olanlar, o güne mahsus olmak üzere aldığı erzakı biraz bolca, çeşit olarak da biraz fazlaca alır. Yani mutfak erzak bakımından diğer günlerden biraz daha zengin ve geniş oldu mu, Allah'ın izniyle göreceğiz ki, sene boyunca evimizden ve mutfağımızdan bolluk ve bereketler eksik olmayacak.

Yine âşûra gününde yapılması gerekenlerle alakalı olarak denildi ki:

Kim âşûra günü on müslümana selâm verirse, bütün mü'minlere selâm vermiş gibi sevap alır.

Kim bu gün bir yetimin başını okşarsa, Allah-u Teala onun her tüyüne karşılık cennette bir derecesini yükseltir.

Kim âşûre günü zerre kadar bir şey sadaka verse, Allah-u Teala ona Uhud dağı kadar sevap verir.

Âşûra günü mümkün mertebe yoldan eziyet verecek şeyler kaldırılmalı, dargın müslümanların arası bulunmalı, hastalar ziyaret edilmelidir.

Velhasıl bu rivayetlerden anlıyoruz ki, âşûra günü çok kıymetli bir gün olup en iyi şekilde değerlendirmek gerekir. Özellikle de o günün orucu kesinlikle ihmal edilmemeli, bir gün öncesi veya sonrasıyla birlikte tutulmalıdır.

Mevlâ Teala o mübarek günde tutacağımız orucu şimdiden kabul buyurup, âşûra gününü rızasına uygun bir şekilde ihya edebilmeyi cümlemize nasip eylesin. Amin!

Fî Emanillah!

ADEM ŞENER

MUHARREM AYININ FAZİLETLERİ

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adı ile...

Önümüzdeki 7 Aralık tarihi hicri olarak 1 Muharrem 1432 tarihine tekabül etmekte olup, bütün İslam âlemi tarafından "Hicri Yılbaşı" olarak kutlanmaktadır. Hayatın bütün safhasında olduğu gibi takvim safhasında da İslam'ın belli bir tanzimi söz konusudur ve bu da dinin bütün esasları gibi vahiy ve nakle dayanmaktadır. Gerek ayet-i kerimeler ve gerekse hadis-i şeriflerin izahı ile İslami takvim ve ayların tayini açıklığa kavuşturulmuş ve İslamın ana rükunlarından olan Oruç, Hac ve Zekât gibi ibadetler bu takvime bağlı kılınmıştır.

"Allah-ü Teâlâ katında gökleri ve yeri yarattığı günden bu yana ayların sayısı on ikidir. Bu on iki aydan dördü (Receb-i Şerif, Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları) **haram aylardır."**[1]

Hazreti Ebu Bekir (Radıyallahü anh)'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Şüphesiz ki zaman, dönüp dolaşıp Allah-ü Teâlâ'nın gökleri ve yeri yarattığı gündeki halini almıştır. Sene on iki aydır. Bu on iki aydan dördü haramdır ki, üçü peş peşedir. Bunlar, Zilkade, Zilhicce ve Muharrem'dir. Tek olan ay ise Cemadiyel Ahir ile Şaban arasındaki Mudar'ın** (torunları olan Kureyş kabilesinin tazim ettiği) **Receb-i Şerif ayıdır."**[2]

Muharrem ayı, ayet-i kerime ile işaret edilen ve hadis-i şerifle de belirtilen dört haram aydan birisi ve İslami takvimin de ilk ayıdır. Muharrem ayı, kendisinde tutulan orucun ve yapılacak bir takım ibadetlerin özellikle teşvik edildiği aylardandır.

Hazreti Ebu Hureyre (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: **"Rama-**

1) Tevbe Suresi:36

2) Buhari, Bedül Halk:2 , No:3197 ; Müslim, Kasame:29 ; Ebu Davud, No: 1947; Ahmed İbn-i Hanbel, el-Müsned: 5/37; Beyhaki, Fedailül Evkat, No: 1

zan ayının orucundan sonra en faziletli oruç Allahü Teâlâ'nın ayı olan Muharrem ayındaki oruçtur. Farz namazlardan sonra en faziletli namaz ise gece yarısı kılınan teheccüd namazıdır."[3]

Hadis-i şerifte Muharrem ayına Allah-ü Teâlâ'nın ayı denilmesi, bu ayın şerefine işarettir. O yüzden bu ayda nafile ibadetlere ve oruçlara daha ziyade yönelmemiz lazımdır. Ayrıca bu ay içinde Hicri Yılbaşı ve Aşura Günü gibi önemli iki gün bulunmaktadır. Allah-ü Teâlâ bu ayı ve içinde bulunan bu mübarek günleri en güzel şekilde idrak edip ihya edebilmeyi nasip eylesin. (ÂMİN)

Âlimlerin görüşüne göre ibadetle geçirilmesi müstehap olan geceler on dört tanedir ki bunlardan bir kısmı da Muharrem ayının içindedirler. Bu geceler şunlardır:

1- Muharrem ayının ilk gecesi,
2- Muharrem ayının onuncu gecesi (Aşura gecesi),
3- Receb-i Şerif ayının ilk gecesi,
4- Receb-i Şerif ayının orta gecesi (on beşinci gecesi),
5- Receb-i Şerif ayının yirmi yedinci gecesi (Mirac Gecesi),
6- Şaban-ı Şerif ayının orta gecesi (on beşinci gecesi, yani Beraat Gecesi),
7- Ramazan-ı Şerif bayramı gecesi,
8- Arefe gecesi (Zilhicce ayının dokuzuncu gecesi),
9- Kurban bayramı gecesi (Zilhicce ayının onuncu gecesi),
10- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi birinci gecesi,
11- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi üçüncü gecesi,
12- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi beşinci gecesi,
13- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi yedinci gecesi,
14- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi dokuzuncu gecesi.[4]

Yine yedi gün vardır ki, bu günleri devamlı ibadetle geçirmek müstehap sayılmıştır. Bu yedi gün şunlardır:

1- Arefe günü (Zilhicce ayının dokuzuncu günü),
2- Aşura günü (Muharrem ayının onuncu günü),
3- Şaban-ı Şerif ayının on beşinci günü,
4- Cuma günü,
5- Ramazan-ı Şerif bayramı günü,
6- Kurban bayramı günü (Zilhicce ayının onuncu günü),
7- Teşrik günleri (Kurban bayramında teşrik tekbirleri getirilen günler).[5]

Senenin ilk ayı olan Muharrem ayında kendimizi yenilemeli, eski yılda işlediğimiz günahlar için tevbe etmeli, yeni yılda daha güzel ameller işlemek için de kendimizi motive etmeliyiz.

3) Müslim, Sıyam: 202; Ebu Davud, Savm: 55; Tirmizi, Salât: 324; Nesâî, Kıyamul Leyl: 7
4) Abdülkadir-i Geylani, el-Gunye:1/327
5) Abdülkadir-i Geylani, el-Gunye:1/328

MUHARREM AYINDA TUTULACAK ORUÇLAR

Hazreti Ali (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilmiştir: Bir adam Hazreti Ali (Radıyallahü anh)'a gelerek ona "Ramazan-ı Şerif ayından sonra hangi ayda oruç tutmamı tavsiye edersiniz?" diye sorar. Bunun üzerine Hazreti Ali (Radıyallahü anh) şu cevabı verir:

"Ben bu soruyu Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e soran kimseye rastlamamıştım. Nihayet bir adam sordu. O zaman ben de yanlarında idim. Dedi ki: 'Ey Allah'ın Rasulü! Ramazan-ı Şerif ayından sonra hangi ayda oruç tutmamı tavsiye edersiniz?' Bu soru üzerine Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

'Ramazan-ı Şerif dışında da oruç tutmak istersen Muharrem ayında tut. Çünkü o (Muharrem ayı)**, Allahü Teâlâ'nın ayıdır. O ayda bir gün vardır ki, Allahü Teâlâ o günde bir kavmin günahlarını affetti, bir başka kavmin günahını da affedecektir'** diye buyurdular."[6]

MUHARREM AYININ İLK GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Her kim Zilhicce ayının son gününde ve Muharrem ayının ilk gününde oruç tutarsa o kimse, geçmiş seneyi oruçla tamamlamış ve gelecek seneye oruçla başlamış olur. Allahü Teâlâ, tutmuş olduğu bu orucu, elli senelik günahına keffaret kılar** (tutmuş olduğu bu oruç sebebi ile elli senelik günahı bağışlanır)**."**[7]

MUHARREM AYINDA PERŞEMBE, CUMA VE CUMARTESİ GÜNLERİ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Her kim, herhangi bir haram ay içinde Perşembe, Cuma ve Cumartesi günü olmak üzere üç günü** (peşpeşe) **oruçlu geçirirse, kendisine** (bu oruç karşılığında) **iki sene,** (diğer bir rivayette) **yedi yüz sene,** (diğer bir rivayette de) **dokuz yüz sene** (nafile ibadet) **sevabı verilir."**[8]

Hazreti Enes (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: **"Her kim Muharrem ayında Perşembe,**

6) Tirmizi, Savm: 40
7) Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/316; Abdurrahman b. Yusuf, İmadül İslam: 386
8) Taberani, el-Evsat:1810, 2/468; Deylemi, Müsnedül Firdevs:5696, 4/66; Abdülkadir-i Geylani, el-Gunye:1/325, Suyuti, ed-Dürrül Mensur:4/185; İmam-ı Gazali, İhyau Ulumi'd Din:1/281; Ali el-Mütteki, Kenzul Ummal:24173, 8/561; Heysemi, Mecmaüz Zevaid:3/191

Cuma ve Cumartesi günleri olmak üzere üç günü (peş peşe) **oruçlu olarak geçirirse, o kimseye dokuz yüz sene** (nafile) **ibadet etmiş sevabı yazılır."**[9]

MUHARREM AYININ ON ÜÇ, ON DÖRT VE ON BEŞİNCİ GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti Enes İbn-i Malik (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Herhangi bir aydan on üç, on dört ve on beşinci günler olan Eyyam-ı Bîd'i oruçlu geçiren kimseye, Allah-ü Teâlâ birinci gününde on bin sene, ikinci gününde yüz bin sene, üçüncü gününde ise üç yüz bin senelik ecir verir."**[10]

MUHARREM AYINDA BİR GÜN ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti İbn-i Abbas (Radıyallahü anhüma)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: **"Her kim Muharrem ayında bir gün oruç tutarsa, o kimsenin tuttuğu her bir güne karşılık olarak kendisine otuz günlük oruç sevabı verilir."**[11]

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den rivayet edilmiştir ki: **"Haram aydan bir günün orucu, diğer aylarda tutulan otuz gün oruca bedeldir."**[12]

MUHARREM AYININ İLK CUMA GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti Enes (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: **"Her kim Muharrem ayının ilk Cuma gününü oruçlu geçirirse, o kimsenin bütün geçmiş günahları bağışlanır."**[13]

MUHARREM AYININ İLK ON GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti Aişe (Radıyallahü anha)'dan rivayet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: **"Her kim Aşura gününe kadar olan** (Muharrem ayının ilk) **on gününü oruçlu olarak geçirirse Firdevs-i A'la cennetine varis kılınır** (ulaştırılır)**."**[14]

Rabbim, hicri 1432 yılını ve o yılın ilk ayı olan Muharrem ayını hayırlara vesile kılıp, bizleri yeni yılda eski kötü hasletlerimizden ve günahlarımızdan beri eylesin... Rabbim yar ve yardımcımız olsun... Âmin...

9) Safuri, Nüzhetül Mecalis: 1/156
10) Suyuti, el-Leali:2/107
11) Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/314; Safuri, Nüzhetül Mecalis: 1/156
12) İmam-ı Gazali, İhyau Ulumi'd Din:1/281
13) Safuri, Nüzhetül Mecalis: 1/156
14) Safuri, Nüzhetül Mecalis: 1/156

ALİ ULVİ UZUNLAR

Tartışmak müminlere yakışmayan bir üslûptur. Müminler Kur'an ahlakı gereği olarak kimse ile tartışmaz, konuşmalarında en etkili ve en güzel üslûbu kullanırlar.

KURBAN BAYRAMI VE SOSYAL YARDIMLAŞMA

Muhterem okuyucularım; dini, kültürel ve sosyal açıdan önemli günlerimizden biri olan kurban bayramını büyük bir sevinç ve hazla idrak ettik. O mübarek günlerde kurbanlarımızı kestik. Bu vesileyle kısaca kurban ibadetinden bahsetmekle beraber kurban ibadetinin sosyal boyutuna da değinelim.

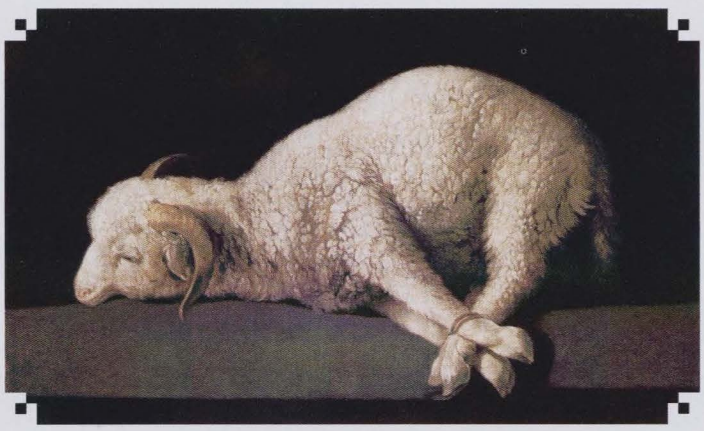
Yüce Yaratıcıya yakın olmaya vesile olan şey anlamına gelen "kurban" kelimesi, Allah rızasını kazanmak amacı ve ibadet niyetiyle belirli vakitte, belirli nitelikleri taşıyan hayvanı usulünce kesmek demektir.

Tarih boyunca hemen bütün ilahi dinlerde kurban kesmek, insanı Allah'a manen yaklaştıran bir ibadet sayılmıştır. Kur'ân'ı-Kerim'de Hz. Adem'in iki oğlunun Allah'a kurban takdim ettiklerinden haber verilmesi (Maide 5/27), bunun yanında bir başka ayette ilahi dinlerin hepsinde kurban hükmünün varlığına işaret edilmesi (Hac, 22/34), hayli değişikliğe uğramış şekliyle de olsa kurbandan Yahudilik ve Hıristiyanlıkta da söz edilmesi bu ibadetin ne kadar eskilere dayandığını göstermektedir.

Günümüzdeki şekliyle kurban ibadeti, Hz. İbrahim (Aleyhisselam) ile başlar. Hz. İbrahim, bir oğlu olduğu takdirde onu Allah'a kurban etmeyi adamıştı. Zaman geçip oğulları dünyaya gelmesinden sonra, kendisine bu sözü rüyasında hatırlatılmıştı. Hz.İbrahim (Aleyhisselam) rüyasını, oğlunu kurban etmesi gerektiği şeklinde yorumlamış ve büyük bir imtihan karşısında olduğunu anlamıştı. Hz İbrahim hiç tereddüt göstermeden bu konuyu

oğlu İsmail'e açmış, baba oğul büyük bir teslimiyetle ilâhî emri yerine getirmeye yöneldikleri sırada, yüce Allah, onların bu bağlılıklarına karşılık Hz. İsmail yerine bir koçun kurban edileceğini Cebrail (Aleyhisselam) vasıtasıyla kendisine bildirmişti. Bu tarihî olay Kur'ân'ı-Kerim'de şöyle haber verilmektedir:

"(İbrahim), 'Ey Rabbim! Bana iyilerden (bir oğul) ihsan et', dedi. Biz de kendisine yumuşak huylu bir oğul müjdeledik. Oğlu yanında koşacak çağa gelince; 'Ey oğlum!, Ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum, bir düşün, ne dersin?' dedi. (İsmail), 'Babacığım! Sana ne emrolunuyorsa onu yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın' dedi. Nihayet her ikisi de (Allah'ın emrine) teslim oldu. İbrahim de onu yüz üstü yere yatırınca, ona şöyle seslendik: "Ey İbrahim, rüyana gerçekten sadakat gösterdin, şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız. "Şüphesiz bu apaçık imtihandır." (İsmail'e karşılık) büyük bir kurbanlık fidye verdik. Kendisinden sonra gelenler arasında ona güzel bir nam bıraktık. Selam olsun İbrahim'e, 'İşte biz iyi insanları böyle ödüllendiririz. Çünkü o mü'min kullarımızdandır" (Saffat, 37/100-111)

Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir çok hadisinde kurban kesilmesini teşvik etmektedir: "Ademoğlu kurban bayramı günü, Allah katında kurban kesmekten daha sevimli bir iş yapmaz. Şüphesiz ki kesilen kurban, kıyamet günü boynuzları, kılları ve tırnakları ile gelir. Hiç şüphe yok ki kesilen kurban, kanı yere akmadan önce Allah katında kabul görür. Öyleyse gönüllerinizi kurban ile hoş ediniz." (Tirmizî, Edâhî 1.IV,83) bu hadislerden biridir.

Mü'minler kurban bayramıyla birlikte işte bu delillere, misallere ve emirlere iman ettikleri için kurban bayramında onca maddi manevi meşakkatle kulluklarını gerçekleştiriyorlar. Rabbimiz (Celle celalühü) bize bu emirlerle aslında büyük lütuflar sunmuş oluyor. Hem ona karşı bir tazim, hem kullarına bir yardım hareketi oluşmuş ve çok büyük bir sosyal dayanışma gerçekleşmiş oluyor.

Hayatın en huzurlu anları, Allah ve Resûlü'nün sevgisi ile emirleri doğrultusunda yaşanan ve ebediliğe uzanan zaman dilimleridir. Allah rızası için kesilen kurban sayesinde mü'minler, sayısız sevaplara nail olmakla birtakım bela ve musibetlerden korunmaktadırlar.

Kurban, Allah'ın verdiği mal ve servet nimetine karşı yapılan bir şükür ve Allah tarafından kulları imtihandır. Çünkü müslüman, Allah'ın her emrettiğini yapacağına, her yasakladığından da kaçınacağına ve yalnız Allah'a inanacağına dair söz veren insandır. İşte kurban Allah'a inanma hususunda kulun sadık olup olmadığını denemek için meşru olmuştur. Kurbanını kesen zengin Allah'ına verdiği sözde durduğunu isbat etmiş ve imtihanı kazanmıştır. Kesmeyen ve kesilmesi gerektiğine inanmayan ise yalancı olduğunu göstermiş, Allah'tan başka bir de mala taptığını ortaya atmak sûretiyle dünya ve ahiretini harap etmiş olur. Kurban, zenginle fakiri birbirine en metin manevi bağlarla bağlayan, onları birbirine kaynaştıran, ısındıran ve adeta birbirlerine nisbetle, evlat ile ebeveyn eden mühim bir vasıtadır. Zengin tıpkı bir ebeveyn gibi kesesini açarak yılda bir defa da olsa fakirin et ihtiyacını gidermek sûretiyle sonsuz bir gönül ve vicdan huzuruna kavuşacak, o etten istifade eden muhtaç da adeta canlı bir teşekkür kesilecektir. Artık bu iki şahsın arasında ebedi bir minnet, muhabbet ve bağlılık meydana gelecektir.

Kurban, toplumda kardeşlik, yardımlaşma ve dayanışma ruhunu canlı tutar, sosyal adaletin gerçekleşmesine katkıda bulunur. Özellikle et satın alma imkanı bulunmayan veya sınırlı olan yoksulların bulunduğu ortamlarda onun bu rolünü daha belirgin biçimde görmek mümkündür. Zengine malını Allah rızası, yardımlaşma ve başkalarıyla paylaşma yolunda harcama zevk ve alışkanlığını verir; onu cimrilik hastalığından, dünya malına tutkunluktan kurtarır. Fakirin de varlıklı kullar aracılığı ile Allah'a şükretmesine, dünya nimetinin yeryüzündeki dağılımı konusunda karamsarlık ve düşmanlıktan kendini kurtarmasına ve kendini toplumun bir üyesi olarak hissetmesine vesile olur.

Kurban bayramı vesilesi ile dostlar buluştu. Alışverişler oldu. Cemiyetler vakıflar kurban vesilesi ile maddi ve manevi kazançlar elde ettiler. Bu teslimiyet ve ibadet aşkını hayatımızın diğer zamanlarında da değişik vesilelerle kıyamda tutabilirsek gerçekten toplum olarak ihya olmuş oluruz. Gerek Ramazan ayının manevi havası, gerekse kurban bayramı bize tabiri caizse sosyal yardımlaşmanın birer kısa uygulamasını öğretiyor. Mü'minler bu uygulamaları sosyal hayatlarında bütün seneye yaymayı başarabilirlerse huzurlu bir toplum tesis edilmiş olacaktır.

Rabbimizden kesilen kurbanlarımızı kabul etmesini ve niyetlerimizi halis bir şekilde kabul etmesini niyaz ediyoruz.

Selam ve dua ile ...

وكفى بالله شهيدا محمد رسول الله

YAVUZ BAHADIROĞLU

AVRUPA RÖNESANS'I FATİH'İN BİZANS'I FETHİYLE BAŞLAR

FETİH, YALNIZ BİZANS surlarının değil, Ortaçağın ve Ortaçağ Avrupa'sının içe kapanan kapılarını da kırmıştır. İlmî tespitler yapan bilginleri ateşe atan, hastaları ıssız adalara sürerek ölüme terk eden, akıl hastalarına "Ruhuna şeytan girmiş" gözüyle bakarak zincire vuran karanlık taassup dağılmaya başlamıştır.

Çünkü büyük fetih, Haçlı Seferlerinden bu yana İslâm âlemiyle doğru dürüst temas etmeyen Hristiyanlık dünyasının bütün dikkatini tekrar Müslümanlara yöneltmesine sebep olmuştur.

Bu sefer dikkat merkezi fetih ve tabiatıyla Fatih'tir. Baktıkça gözleri kamaşmakta, her bakımdan gelişmiş, kısa süre içinde ilmî inkişafın hemen hemen zirvesine çıkmış devlete gıpta etmektedirler. Ve genç cihangirin güç kaynağını keşfe çalışmaktadırlar.

Rönesans'ın İtalya'da başlamasının sebebi boşuna değildir. İtalya Seferi sırasında (1480) Osmanlılarla yüz yüze gelen İtalyanlar, şerefli düşmanlarını kendileriyle kıyas kabul etmeyecek kadar ileri bir seviyede bulmuşlar ve aynı seviyeyi yakalamak için düşünmeye başlamışlardı.

Gerçi İstanbul'un fethinden önce Almanya'da matbaa icat edilmiş ve kitaplar matbaaya girmişti; ancak bu kültür hareketi, İstanbul'da on binlerce hattatın kitap çoğaltma hareketi karşısında hâlâ pek güdüktü. Avrupa'daki kral kütüphanelerinde birkaç yüz kitap varken, Türkiye ve İslâm kütüphanelerinde on binlerce, bazen yüz binlerce kitap bir araya geliyordu.

İlim ve kültür alanında baş döndürücü bir gelişme, hatta sıçrama yaşanıyordu. Fatih'in Bizans ahalisine ve Galata ahalisine tanıdığı geniş tolerans (ki bunlar, inanç, ibadet, kıyafet, seyahat ve ticaret özgürlüğü olarak özetlenebilir) kendi dindaşlarıyla mezhep farklılığı yüzünden yıllar yılı savaşan Avrupa'ya başta dinî müsamaha ve insan haklan mevzuunda biraz daha düşünmek ve çalışmak gerektiğini hatırlatmıştı.

Vakıa, İslâm ilmi sayesinde arzın yuvarlak olduğunu öğrenmişlerdi. Ancak faraziye nazarıyla bakıyor, "dönüyor dönmüyor" tartışmalarının sonu gelmiyordu. Oysa aynı günlerde İstanbul'dan Avrupa'ya giden gezginler Osmanlı ulemasının bu konuyu kesinleştirdiğini bildiriyor, Avrupalının kafasına ilk defa dünyayı gemiyle dolaşma düşüncesini yerleştiriyorlardı.

Zaten Osmanlı topçusunun eriştiği kudreti, aşılmaz zannettikleri İstanbul surlarının karton oyuncaktan gibi devrilmesiyle fark ederek dehşete düşmüşler, Osmanoğlu'nun dünyanın bütün stratejik mevkilerini tutması karşısında kuşatıldıklarını fark etmişlerdi. Denizleri geçip yeni dünyalar keşfedemedikleri takdirde ebediyen Osmanlı muhasarasında kalacaklarını ve günün birinde teslime mecbur olacaklarını hissetmişlerdi. Ve Ümit Burnu'nu aşacak denizcinin yolunu daha o günlerde gözlemeye koyulmuşlardı.

Martin Luther sürekli şekilde Osmanlı devlet teşkilatına dikkat çekiyor, yeniden parıldamaya başlayan İslâm ilminin, silkinilmediği takdirde Avrupa'yı Müslümanlaştıracağını söylüyor, dindaşlarını uyanmaya çağırıyordu.

Bir yandan da Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde işle

nen çini, kumaş ve el sanatları Avrupa'ya ihraç ediliyordu. Bunlar öylesine beğeniliyordu ki, Avrupa'da taklitleri yapılıyordu. Yani Avrupalılar, Osmanlı sanayisi ve el sanatlarıyla da tanışmışlardı.

Nihayet İstanbul'un fethiyle birlikte İtalya'ya giden Bizanslı bilginler, Yunancayı ve klâsik birtakım eserleri de beraberinde götürmüşler, harıl harıl Avrupa dillerine tercümeye başlamışlardı. Bu da Rönesans'ın kültür cephesine ilham vermişti.

Avrupa devletlerinde ahali perişandı. Milyonlar kilise ve aristokrasi ikileminde bocalıyor, hemen hemen her türlü insanî hak ve hürriyetlerden mahrum olarak kilisenin ya da aristokratların mutlak emrinde sürünüyordu. Fatih'in engin toleransını fark edip de hareket geçmemeleri imkânsızdı.

Kıpırtılar zamanla büyüdü, gelişti, yayıldı ve kültür, sanat, edebiyat, hayat telâkkisi başta olmak üzere, Ortaçağ Avrupa'sında çok şeyi değiştiren bir Rönesans hareketine dönüştü.

P. Faure'nin dediği gibi, "Fatih, Rönesans'ın en büyük ilhamlarından biridir. Rönesans Fatih'in, II. Bayezid'in ve Yavuz'un toleransına çok şey borçludur."

FRANSA BİZE HAYRANLIK DUYARDI

BİLİYOR MUSUNUZ Kİ, yükselme devrinde, Osmanlı Devleti, muhatabı olan devletlerle anlaşma imzalamaz, sadece tek taraflı olarak imzaladığı bir belgeyi muhataplarına verirdi.

Yani kimseyi kendine "emsal" kabul etmezdi.

Bu şu demekti: "Sözümden dönmeyeceğimi imzamla taahhüt ediyorum ve size, rahatlamanız açısından, bu manada bir belge veriyorum; sizin bana belge vermenize gerek yoktur, çünkü taahhütlerinizin dışına çıkarsanız tepenize inerim!"

Bir anlamda, Osmanlı Devleti dünyanın âdeta merkezi ve dengesiydi.

Bundan başka Devletler Hukuku tarihinde, tarihçiler dahil, çok kimsenin hatırlamadığı (siyasetçiler zaten hatırlamaz, çünkü tarih okumazlar) enteresan bir devre var:

Osmanlı Devleti'nin hiçbir Avrupa başkentinde kendini temsil etmeye tenezzül buyurmadığı devre...

Tüm devletler, uluslararası hukuk önünde eşitti, herkes birbiriyle bu çerçevede münasebette bulunur, birbirlerine "temsilci/büyükelçi" gönderirlerdi.

Bunun tek istisnası vardı: Osmanlı Devleti, uluslararası hukuk çerçevesine resmen oturttuğu bir madde ile kendi üstünlüğünü bütün dünyaya tescil ettirmiş, bunun bir göstergesi olarak da yükselme devri boyunca hiç bir devlete "elçi" tayin etmemiştir.

Yalnız arada bir, çok olağanüstü durumlarda geçici statüyle lütfen ve tenezzülen elçiler göndermiş, bu da Avrupa başkentlerinde önemli bir itibar göstergesi olmuştur. O kadar ki, ülkesine Osmanlı Devleti elçisi gelen Avrupalı kral, "Padişah hazretleri beni size tercih ettiğine göre, beni sizden daha fazla seviyor" gibisinden diğer krallara çocuksu havalar atmıştır. Ve bu durum Osmanlı Devleti'nin çöküşüne kadar devam etmiştir.

Osmanlı'nın Avrupa ülkelerinin birine sürekli olarak tayin ettiği ilk "sefirikebir/büyükelçi" Seyyid Ali Efendi'dir. Ali Efendi, Sultan Üçüncü Selim döneminde Paris'e atanmış, 24 Mart 1797 tarihinde başlayıp 52 gün süren bir deniz yolculuğundan sonra Marsilya'ya ulaşmış, Marsilya'da top atışlarıyla karşılanmış, Paris'e kadar bir süvari alayı eşliğinde gitmiştir. Geçtikleri yerlerdeki halka önceden duyuru yapıldığından halk yol boyu sıralanmış ve "Yaşasın Büyükelçi, Yaşasın Osmanlı Devleti!" şeklinde tezahüratlarda bulunmuştur.

Nihayet 24 Haziran günü, Osmanlı Büyükelçisi Seyyid Ali Efendi Paris'e girmiş, Paris'te ancak önemli krallara yapılan büyük devlet töreniyle karşılanmıştır. (Fransız yazar Maurice Herbette, o zamana kadar Paris'i ziyareteden Rus Çan Deli Petro'ya bile böyle bir ilgi gösterilmediğini özellikle belirtiyor.)

Herhalde bunun sebebi, Ali Efendi'nin, Osmanlı Devleti tarafından bir Avrupa başkentine tayin edilen ilk büyükelçi olmasıydı.

Ali Efendi'nin Paris'e gelmesi halkı öylesine etkilemiştir ki, evinin önü mahşere dönmüştür. Parisliler, Osmanlı Büyükelçisi'ni pencerede olsun görebilme umuduyla geceli-gündüzlü evinin önünde beklemişlerdir. Ayrıca oturduğu mahalledeki ev fiyatları aniden astronomik seviyeye yükselmiştir. Çünkü Osmanlı Büyükelçisi'nin evine

yakın evde oturmak bir statü göstergesi olmuştur.

Paris halkı bu değişimden çok etkilenmiş, özellikle Parisli kadınlar başlarına kavuk takmaya, Osmanlı şalvarı ve Anadolu fistanı giymeye, hilâl şeklinde mücevherler kullanmaya başlamışlar, kısacası Osmanlı Büyükelçisi Seyyid Ali Efendi'nin kılık kıyafetini taklide yönelmişlerdir. Paris caddeleri, Osmanlı kıyafetine girmiş Parisliler yüzünden İstanbul caddelerine benzemiştir. Böylece Paris'te bir "Türk modası" oluşmuştur. (Çoktandır biz onların giyim kuşamını taklit ediyoruz.)

Büyükelçi sıcak yerlerde yelpaze kullandığı için herkes yelpaze kullanıyor, pek çok kişi de yelpazesine Büyükelçi'nin resmini çizdirip ayrıcalıklı görünmeye çalışıyordu. Büyükelçi'nin oturduğu mahalle ise, Maurice Herbette'in kaydına göre, "Türk mahallesi"ne dönüşmüştü. Büyükelçi her yere davet ediliyor, gittiği tiyatrolar ağzına kadar doluyor, Büyükelçi'nin bulunduğu locanın çevresindeki locaların fiyatı ise ikiye, hatta üçe katlanıyordu. O kadar ünlüydü ki, artık ona "Paris Kralı" diyorlardı.

HEDEF SAHİBİ İNSAN OLMAK?

TARİHTEN GERİYE YAŞAYAN iki nesne kalır: Biri "ilham"dır, diğeri "ibret". Tarihinden ibret ve ilham alabilen toplumlar, güvenli ve güçlü olurlar.

Önce Çaldıran yolundan bir kesit sunmak istiyorum: Malûm, Yavuz Padişah, siyasî emeller uğruna inançları da kullanarak Anadolu'ya sarkan Safevi Şahı İsmail'e haddini bildirmeye gitmektedir.

Fakat sefer o kadar sıkıcı ve yorucudur ki bir yerde yeniçeri kullar ayaklanır. Padişahın çadırını ok ve kurşun yağmuruna tutarlar. Vezirlerin çoğu ürküp askerin sözünü dinlemek gerektiği yolunda padişahı etkilemeye çalışırken, padişah atı atladığı gibi yalın kılıç isyancıların arasına dalar ve aslanlar gibi kükrer:

"Korkaklar geri gitsün, beni sevenler ölümüne arkamdan gelsün!" Cesarete aşık olan yeniçeriler sessizce atlarına binip padişahlarını takip ederler. Bu çıkışın sonu belli: Çaldıran zaferi. Çıkardığım derse gelince... Başarı yatakta gelmez; başarılı olmak isteyen önce rahatını, yeri geldiği zaman da hayatını gözden çıkarabilmelidir.

Şimdi de "Feth-i Mısır"dan bir kesit sunmak istiyorum: Meşhur Sina Çölü geçiliyor. Sina Çölü tam bir dehşet alanıdır. Gecelerin dondurucu soğuğuyla gündüzlerin yakıcı sıcağı bir yana bırakılsa bile, kaynaşan akrepler, yılanlar, çıyanlar, örümcekler ölümün soğuk yüzünü yansıtıyorlar. Ayakkabılar kızgın kumda kavrulup büzüşüyor, ayaklar yara-bere içinde kalıyor. Sık sık çıkan fırtınalarda savrulan ince kum, kapağı ne kadar iyi kapatılmış olursa olsun su kırbalarının ve yiyecek sandıklarının içine giriyor, bu yüzden aç ve susuz kalıyorlar.

Bazı vezirler zaman zaman padişaha dert yanıyor, çölü geçmenin imkânsızlığını ona da kabul ettirmeye çalışıyorlar. Yavuz Selim ise her defasında kararlılığını vurguluyor: "Meşru hedefe yürüyen padişahın önderi Peygamberdir!"

Top arabaları batıyor, askerler kavruluyor, padişah hiç kimseyi dinlemiyor: "Çöl inşaallah geçilecektir, başka laf duymak istemiyoruz!"

Ağır topları taşıyan kağnı arabalarının batmaması için çölü sulayıp üzerinde ağır silindirler yuvarlamak suretiyle kumu sertleştiriyorlar.

Yavuz Padişah, sık sık atından inip yeniçerilere karışıyor, onlarla yürüyor, onlarla yeyip içiyor, umutların solmaya başladığı demlerde ise ok gibi fırlayıp azmin öncülüğünü yapıyor. Kâh hasta bir askerin terini siliyor, kâh kuma saplanan bir top arabasına omuz veriyor. Ter içinde, soluk soluğa kaldığı demlerde dinlenmesini rica edenlere, "Bizim rahmetimiz zahmettedir" diyerek başka bir tarafa koşuyor.

Hocalar hilafetle kucaklaşmanın önemini vurgulayan konuşmalar yapıyor, bülbül sesli hafızlar gece-gündüz fetih âyetleri okuyarak askeri coşturmaya çalışıyorlar.

Bütün bunların da kâr etmediği bir noktaya geliniyor sonunda... Kimsede adım atacak takat kalmamış, özellikle yaşlı hocalar, yaşlı vezirler çok yorulmuşlardır.

Bunu fark eden Yavuz Padişah atından iniyor. Tek başına ordunun önüne geçiyor. Cehennemi sıcak altında yürüyor, yürüyor...

Bir ara başı önüne düşüyor, küçücük bir tereddüt filizleniyor yüreğinde:

"Başarabilecek miyiz?"

Başını kaldırdığında bir gölge fark ediyor, önünde... Yüreğindeki sevdayla karşılaştırıp emin olunca gülümsüyor:

"Meşru hedefe yürüyen padişahın önderi Peygamberdir!" diye düşünüyor, tekrar... Daha büyük bir kararlılıkla sürdürüyor yürüyüşünü...

Bu arada iyice takatten düşen yaşlı serdarlar, vezirler ve hocalar Yavuz Padişah'ın çok sevip saydığı İbni Kemal'i padişaha ricacı gönderiyorlar.

"Hünkârım, yaşlı kullar çok yoruldu, lütfen atınıza binin ki onlar da binsinler."

Yavuz Padişah hayretler içinde hocasına bakıyor. Çenesiyle ilerisini işaretleyerek soruyor:

"Görmüyor musun hocam, görmüyor musun! Bu durumda nasıl ata binilir?"

İbni Kemal Yavuz Selim'in gördüğünü görmüyor.

Yavuz Padişah ağlayarak son cümleyi söylüyor:

"Resulullah önümde yaya yürürken, ben nasıl ata bineyim?"

Tarihin kaydettiği en büyük cihangirlerden Büyük İskender'le Cengiz Han'ı durduran çöl, Yavuz'un kararlılığı karşısında pes ediyor.

Ne demişti:

"Meşru hedefe yürüyen padişahın (genelleştirip "insanın" diyelim) önderi Peygamberdir!"

Bu tablo, "Nasıl başarılı olunur?" diye soran gençlere ithaftır!

SALİH MEMİŞOĞLU

BÜYÜ VE CİN

İnsanoğlu bu tür varlıkların adını duyunca ürküyor oysa bilmemiz gereken bir şey var ki, bu varlıklardan asla korkmamamız lazımdır. Çünkü ALLAH insanları her şeyden daha üstün yaratmıştır. Biz bu konulardan daha önce bahsetmiştik ve tanımlamalarını yapmıştık. Ama yazımızı belki yeni okuyan olur manasıyla tekrar etmekte fayda görüyorum.

Cin kelimesi Arapçadır, diğer adı Can' dır. Bütün dinlerde bu konuyla alakalı olaylar anlatılır. Cin kelimesinin anlamı gizliliktir. Daha çok terim olarak duyulmayan, elle tutulmayan ve aslı görülmeyen varlıklardır. Çünkü onlar metafizik olup latif varlıklardır. Diğer dinlerde olduğu gibi kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim'de bir çok ayette onlardan bahseder. Onlar da yerler, içerler, doğururlar 800 ile 950 yaşına kadar yaşayanları olur ve bunları inkar etmek yanlıştır. Bunlar kılıktan kılığa girerler, insanlara olmuş gibi vesvese verirler, olmamış şeyi olmuş gibi gösterirler. Çünkü insan beyni metafizik olarak tempral bölgelerde algılama gücüne sahiptirler. Bunlar akıllı ve şuurludur. Çok hızlı hareket ederler ve onlarında ruhları vardır, yalnız onların ruhları bir enerji misalidir bunun içindir ki cinlerin hızlılığı sesten daha hızlıdır. Titreşimleri saniyede 350.000 km. den fazladır. Bir saniyede dünyayı dolaşabilirler. Hatta bu konuda yaptığımız araştırmalarda Almanya'nın bir ucundaki eşyayı ev sahibinden daha önce görür ve Türkiye'de oturan adama haber verirler.

ALLAH melekleri nurdan, cinleri ise ateşten yarattı. Melekler ALLAH'a isyan etmez ama cinler ve şeytanlar isyan ederler.. Melekler yemez, içmez ve üreyip çoğalmazlar cinler ise yerler, içerler ve doğurgandırlar. Bu konuda Hazreti Peygamber efendimiz bizi şöyle bilgilendirmiştir ; Bana Nusaybinli cinlerden bir grup cin geldi. Bunlar iyi cinlerdi. Benden yiyecek ve içecek istediler bende ALLAH'a dua ettim gördükleri tezek ve kemikler onların yiyecekleri olsun bende ümmetime onlarla asla taharet etmeyin çünkü onlar cin kardeşlerimizin gıdasıdır. Evet bu konuda biraz bahsettikten sonra korunma yollarını da size araştırmalarımıza göre vermek isterim.

KORUNMA YOLLARI

Bir insan namaz kılsa, namazdan sonra bir Ayetel kürsi, üç İhlas, bir Fatiha ve tekrar bir Ayetel kürsi okusa ve sonunda 'Hifzuhüma ve hüvel aliyyül azim' diyerek içine çekerse çok eminiz o gün ona cin musallat olamaz eğer olursa yani bir cin içine girerse yanar. Mesela yine kısa bir örnek verelim ; bir Cuma günü sala vakti yani öğlen üzeri bir bardak suya on bir sefer 'YA ALLAH YA FETTAH EL AZİM EL KERİM ER RAHİM' derse ve hemen ardında ' Ya mağşeral cini vel insi inis tedağtüm en tenfüzü min ekdaris semavati vel arz fenfüzü la tenfüzüne illa bi sultan' ardından 'Fatiha suresi' peşine 'YA LATİF EL BASAR LİL KUDRETİ' sonra bir FELAK, bir NAS surelerini okursa emin olun ki o hafta o kişi ALLAH ' ın izniyle cinlerden ve şeytanlardan korunur ve ALLAH ona yardımcılar gönderir. Çünkü ALLAH her şeye gücü yeter, yeter ki biz istemesini ve yalvarmasını bilelim.

Korunma yollarından bir tanesi de ALLAH 'a teslimiyettir. Bir bardak suya Cin suresi ; 1_ 13 arası, Rahman suresi : 1_ 4 arası, Haşr suresi tamamı, Meryem suresi 1_ 3 arası, on bir sefer YA ALLAH YA FETTAH EL AZİM EL KERİM ER RAHİM, bir İhlas, bir Fatiha bir Felak Nas bir Ayetel kürsi okunsa ve o sudan üç gün içilirse veya yedi gün devam edilirse biiznillahi Teala üzerinde böyle bir varlık duramaz ve kaçar. Bunları söylerken tabiî ki doktorlardan vazgeçmeyelim, en ufak sıkıntımızda dahi hemen doktorumuzla görüşelim. Bunlar önemli korunma yolları olduğu kadar tıp ilmi,de önemlidir. Ben bu konuda bir çok psikiyatri doktoruyla istişarede bulundum ve şunu öğrendim ki kişi rahatsız ve psikoz halinde çeşitli varlıklar görüyor, halüsinasyon yaşıyor. Birileri beni takip ediyor veya karısına sen eve adam mı alıyorsun vs. Bu gibi rahatsızlığı olan birisinin doktor seansına girdim, ne göreyim adam hocaya gitmiş ve ilaçlarını kesmiş eğer bu ilaçlarını alırsan içinde bulunan maddeler seni kanser eder diyerek ilaçları kullanmayı ona bıraktırmış. Kendisi de ona bir şeyler vermiş ve kişi iyice fenalaşmış ve akşam intihara kalkışmış. Burada bu insanları oyalamak ve tıptan uzak tutmak onun ölümüne sebep olmaktır, onun

için aklı selim olup tedaviyi iyi takip etmek lazım. Mesela bazı bu tür varlıklarla psikiyatri hastalarının ortak özellikleri vardır ; duyulan sesler veya görüntüler, bayılmalar, korkular ve kasılmalar vb. Mesela uykusuzluk öyle enteresandır ki, hasta uykusuzluk çekiyor ve bir doktora gidiyor doktor ona rahat uyuması için ilaçlar veriyor ama hasta uyuyamıyor. Bunun için gerçekten kişi iyice dinlenecek ve yönlendirilecek . Bir çocuk on bir yaşlarında, annesi şikayet ediyor çocuğu sabahlara kadar uyuyamıyor. Sordum daha önce bir hoca yada doktora gittin mi, kadın bana evet doktora gitmedim ama hocaya gittim, hoca bana bunda yedi tane üç harfli var dedi ve bir şeyler verdi ama fark etmedi dedi. Meğer biraz sorguladıktan sonra çocuk sabah dörtlere kadar bilgisayardan chat yapıyor oyunlar oynuyormuş. Bu sefer sabah dörtte yatıyor ertesi gün saat dörtte kalkıyor bu şekilde gecenin uykusunu gündüze aktarmış oluyor. Bu çocuğun cini de internet ve bilgisayarmış. Yani bunun hocalıkla doktorlukla ilgisi yok aklı selim olmak lazım hepsi bu kadar.

Yaşamış olduğumuz bir olayı sizinle paylaşmak istiyorum. Bir gün bir doktorun yanında muayene edilen bir hastanın seansında bulundum. Çocuk bayılıyor ve sesler duyuyor. Doktorla konuştum epilepsi (sara) hastalarında hasta bayıldığı zaman ağzından köpük gelir kasılır ve bayıldığı anda dışarıdaki sesleri duymaz, bazen altına idrarını kaçırır ve dilini ısırır . Bu tür hastalıklar EEG adı verilen beyin fonksiyonlarının tespit edildiği filmlerde görülür. Bunun ilacının doktor olduğu ve ilacının saatli alınacağını uygunsuzluk olmayacağını ve elektronik cihazlardan uzak durması gerektiği çok terlememesi açlık çekmemesi gerektiği bilinir ve tavsiye edilir. Hasta, doktorun yanında bana bu doktor hastalığımı anlamadı benim içimde cinler var deyip hocaya gideceğini söyleyince bende araştırma yapmak üzere onunla gittim, öyle şeylerle karşılaştım ki bu kadar da olmaz dedim, herhalde yanlış duyuyorum. Hoca hastaya evet iyi ki doktora gidip ilaçlarını almadın deyip kendi önerilerini dile getirdi. Hiç üşenmeden ben de bunları not ettim. Çocuğa üç tane beyaz güvercin pisliğini bir kurbağanın sol bacağını orta parmağının tırnaklarını kesilerek kahve değirmeninde öğütülerek üzerine bir de Fatiha suresini okuyup bunları balla karıştırıp yiyeceğini söyledi. O da bunları temin edip uyguladı. On bir gün sonra çocuğu ziyarete gittim, Cerrahpaşa nöroloji bölümüne yatırmışlar ve tedavi ediyorlar. Yani insana pes dedirtecek şeyler oluyor. Önce doktor sonra alternatif tıp tedavileri önemli ama aklı selim olmak şartıyla.

Bu konuda araştırmalarımız devam edecek ben de sizlerle paylaşmaya devam edeceğim.

Bu konuyla alakalı yaşadığım bir şey var ki söylemeden geçemeyeceğim. Doktorlar ve hocalar ALLAH 'ın yarattığı iki varlıktır ama yine ALLAH bir hasta yaratıyor o hasta doktora veya hocaya gidiyor onlardan umut bekliyor, umduğunu elde edemiyorsa o hastanın doktora ya da hocaya güvenci kalmıyor. Bu sefer papaza gidiyor o da faydalı olmuyorsa o zaman yıllar geçiyor ve öylece hastalık müzminleşiyor. Bir gün bakarsınız hasta kendini eve kapatmış evden odadan dışarı çıkmıyor, saç sakal birbirine karışmış, yemek yemez, tırnaklarını kesmez olur artık ona cinler de şeytanlar da musallat olur ve sonunda Bakırköy'ün bir odasında yatar hale gelmiştir. Kanserde erken teşhis nasıl önemli ise bu işte de erken çözüm önemlidir. İnsanlarımızın bu konularda dikkatli olması lazım.

Gelecek sayımızda cinler ve büyülerle ilgili geniş kapsamlı bir yazımız olacak, sihirden büyüden cinlerden nasıl kurtulunur, bunları yapanların ALLAH katında cezası nedir ? Sübyan var mı? Varsa nasıl olur ? ve nasıl korunmalı konularına değineceğiz inaşaallah. Kurban bayramınız tebrik eder ve alemi islama hayırlar getirmesini niyaz ederek . selam ve saygılarımla.....

ALÂUDDÎN ATTAR

Alâuddîn Attâr (Kuddise Sirruhu), uzuna yakın orta boylu, güzel yüzlü, esmer tenli bir zat idi. Sakalı gür ve büyükçeydi. Daima huzur üzere ve huşû içindeydi. Son derece dirayetli, feraset ve anlayışı keskindi. Sohbetleri gayet tesirli, terbiye ve eğitimi mükemmeldi. Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin en büyük halifesiydi, ayrıca Onun damadı olmakla da şereflenmişti.

Asıl adı Muhammed b. Muhammed Buhârî'dir. Çok soylu ve tanınmış bir aileye mensuptu. Babası Buhâra'nın önde gelen zenginlerinden olup güzel koku ticareti "Attarlık" ile meşguldü. Onlara "Atar" lakabı buradan gelmekteydi. Babasının Alâuddîn Attar Hazretlerinden başka, Şihâbuddin ve Mübarek isminde iki oğlu daha vardı.

Alâuddîn Attar Hazretleri çok zengin bir aileden geliyordu, fakat kendisinin tabiatı fakirliğe meyilli olup, ilme çok düşkündü. Babaları vefat edince, evlatlarına çok yüklü miktarda mal miras bırakmıştı. Fakat Alâuddîn Attar Hazretleri kendisine miras kalan bu yüklü miktardaki maldan hiçbir şey almadan hepsini kardeşlerine bırakmış ve Şâh-ı Nakşibend Hazretlerine talebe olmayı tercih etmişti. Talebeliğe kabul buyrulmasını istirham ettiğinde, Şahı Nakşibend Hazretleri Ona nazar ettikten sonra şöyle dedi:

- Evladım, bizim yolumuzda çeşitli mihnet ve sıkıntılar vardır. Dünyayı ve nefsini terk etmek vardır. Sen bunları yapabilecek misin? Bunun üzerine Alâuddîn Attar Hazretleri:

- Yaparım Bi-iznillah! diye cevap verip, bu yoldaki bütün sıkıntılara göğüs germiş, tüm imtihanları başarıyla geçmişti.

Buhara Medreselerinde ilim tahsiline koyulan Alâuddîn Attar Hazretleri, bir yandan medresede ilim tahsil edip, bir yandan da sohbetlere devam ediyordu. Gece gündüz gayret edip çalıştı ve neticede tüm ilimlerden nasibini aldı ve manen de çok üstün dereceler kat etti. Medresedeki ilmi başarısı, zâhidâne yaşayışı, güzel ahlakı ve olgunluğu ile, üstadı Şah Nakşibend Hazretlerinin dikkatini çekerek, ayrıca o büyük Allah dostuna damat olma şerefini de kazandı.

Menakıp kitapları evliliğini şöyle anlatırlar:

Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin pâk bir kızı vardı, bir gün hanımına:

- Ey hatun! kızımız büluğa erişince bana haber ver, buyurdu.

Zira Alâuddîni Attar (Kuddise Sirruhu)'nun olgunluğunu, kemalini, derecesinin yüksekliğini biliyordu. Gönlünde ona karşı evlattan da öte bir sevgi ve muhabbet vardı. Dolayısıyla pak kerimesini ona tezvic etmek istiyordu.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri, bir müddet sonra kızının büluğ çağına geldiğini öğrenince, Kasr-ı Arifân'dan kalkarak Buhâra'daki medreseye gitti ve Alâuddîn Attar Hazretlerinin kaldığı odaya vardı. Onun eski bir hasır üzerinde ders çalıştığını gördü. Odasında, üzerinde yattığı eski bir hasır, yastık olarak kullandığı bir tuğla ile, üstüne örttüğü bir keçe ve abdest aldığı ibrikten başka eşyası yoktu. Ona izdivaç konusundaki gönlünden geçen düşüncesini arzetti ve:

- Evladım! Büluğa yeni ermiş bir kızım var. Eğer kabul edersen, onu sana nikâhlamak istiyorum, buyurdu.

Alâuddîn Attar mahcubiyet içerisinde, sıkılarak, kemâli edeple:

- Efendim, böyle bir teklif benim için çok büyük bir lütuf ve saadettir. Lakin sizin de gördüğünüz gibi, yanımda dünyalık olarak hiçbir şeyim mevcut değildir. Maişet için bir iş ve gelirim de yok, deyince, Şah-ı Nakşibendi Hazretleri, kader sırrına vukûfiyetini izhar eden şu sözleri söyledi:

- Evladım! Kızım sana, sen de ona mukadder ve müyessersin. Sizin takdir olunan rızkınızı gayb hazinesinden verecek olan da Mevlâ Tealâ'dır. Bu konuda telaş etmene ve üzülmene gerek yok.

Böylece kısa bir zaman içerisinde gerekli hazırlıklar yapıldı ve sade bir merasimle izdivaç gerçekleşti. Herkesin bir an olsun görmek, onun meclisinde bulunmak için can attığı Şah-ı Nakşibend Hazretleri, artık Alâuddîn Attar Hazretlerinin hem şeyhi idi, hemde kayınpederi...

Her iki tarafında rızası ile gerçekleşen bu izdivaçtan, dört evladı pâk dünyaya gelmiştir. Bunlar Hâce Hasan Attar, Hâce Şihabuddin, Hâce Mübarek ve Hâce Alâuddin'dir. İsimlerinden de anlaşılacağı üzere, bu çocukların hepsi ilmiye sınıfına mensup olup, Hâcelik pâyesine erişmişlerdir.

Alâuddîn Attar Hazretleri, medrese tahsilini ve zahiri ilimleri ikmal edip tamamlayınca, Şah-ı Nakşibend Hazretleri damadına oradan ayrılıp yanına gelmesini emretti. Bundan böyle Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin yanında manevi eğitime ve batınî alemin imarına başladı. Aileden gelen zenginlik gururunu kırmak ve gönlündeki "benlik" duygusunu yok etmek için, Şah-ı Nakşibend Hazretleri onu elma satmaya memur etti ve:

- Bir küfe elma alıp, kardeşlerinin mahallesinde sat! buyurdu.

Alâuddîni Attar (Kuddise Sirruhu), tanınmış ve soylu bir aileye mensup olmasına rağmen, gurura ve kibre kapılmadan kardeşlerinin mahallesine gitti ve orada bağırarak elma sattı. Tabi diğer iki kardeşi onun bu halinden hiç de memnun olmadılar. Çünkü onların maddi durumu çok iyiydi ve o civarın itibarlı, hatırı sayılır kimselerindendiler. Kardeşlerini bu durumda görmek onları bir hayli kızdırdı. Fakat Alâuddîn Attar Hazretleri hiç kimsenin lafına bakmadan, kıymetli üstadının verdiği görev icabı işine devam etti.

Ertesi gün Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin huzuruna gelerek:

- Emirlerinizi yerine getirmeye çalıştım efendim, dedi.

Tabi bu arada ağabeylerinin elma sattığı için kardeşlerine olan kızgınlıkları, Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin kulağına gelmişti. Alâuddîn Attar Hazretleri'ne:

- Bugün de elmayı kardeşlerinin dükkânı civarında satacaksın, buyurdu.

Alâuddîni Attar Hazretleri hiç itiraz etmeden, hemen

bir küfe elmayı aldı ve doğruca kardeşlerinin bulunduğu dükkanın sokağına vardı. Yüksek sesle, kimseden çekinmeden ve utanma emaresi göstermeden elma satmaya başladı. Bu durumu gören büyük kardeşi, eşraftan olmanın verdiği cahiliye gururuna kapılarak, Alâuddîni Attar Hazretlerini azarlayarak dedi ki:

- Bizi ele güne rezil ediyorsun. Eğer para lazımsa istediğin kadar verelim. Mirasını fazlası ile sana iade edelim. Fakat bu işi bırak!

Halbuki Alâuddîn Attar Hazretleri'nin derdi, dünya malı kazanmak, para-pul elde etmek değildi. O, gönüller sultanına gönül vermişti. Şayet onun gözüne ve gönlüne girebilirse, en büyük servet ve saadet buydu onun için. Ama diğer kardeşlerinin bunu anlaması elbette çok zordu.

Alâuddîn Attar Hazretleri, bu tepkilere hiç aldırış etmeden elma satmaya devam edince, elma küfesini elinden aldılar ve şiddet gösterip onu biraz hırpaladılar. O, ağabeylerinin bu tavrına hiç aldırış etmeden, üstadı tarafından verilen emri bihakkın yerine getirmeye devam etti.

Bu şekilde imtihanını başarı ile veren Alâuddîn Attar Hazretleri'nin gönlünde benlik duygusundan, enâniyetten eser kalmayınca, Şâh-ı Nakşibend Hazretleri; "Artık bu iş tamamdır!" diyerek elma satma işini bıraktırdı ve Ona gizli zikri telkin etti.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri, uzunca bir süre yanından hiç ayırmadan onun manevi terbiyesiyle meşgul oldu. Sık sık teveccüh ederek, onun velayet derecelerinde yükselmesini sağladı.

Alâuddîn Attar Hazretleri, bundan böyle devamlı üstadının yanında bulundu ve hiç ayrılmadı. Tabi bazı müridler, bu durumu Şah-ı Nakşibend Hazretlerine sordular:

- Onu yanınızdan niçin hiç ayırmıyorsunuz?

Bu soruya, Yakub (Aleyhisselam)ın, oğlu Yusuf (Aleyhisselam) hakkında söylediğini söyleyerek cevap verdi:

- Onu kurt yemesinden korkuyorum da, onun için yanımdan ayırmıyorum.

Bu sözüyle hem Onu ne kadar sevdiğini ifade ediyor, hem de Onun ilerde büyük bir sırra mazhar olacağını şimdiden beyan ediyordu. Nitekim öyle de oldu.

Hâce Alâuddîn Attar Hazretleri, Şah-ı Nakşibendi Hazretleri'ne dâmad olduktan sonra, şeyhine hem maddeten, hem de şer'an yakın olması hasebiyle, saadethanelerine serbestçe girip çıkma imkânlarına da kavuşmuş oldu. Böylece kendisini bu şerefli kapının hizmetine vakfetmiş, ömür boyu bunu kendine saadeti uzmâ bilmişti.

Bundan böyle Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin hemen her çeşit işinin görülmesini ve bu işlerin idaresini üzerine almıştı. Allah-u Teala'nın bir lütfu olarak kendisine ihsan ettiği kabiliyeti sebebiyle de bu görevi başarıyla yerine getirdi. Gerek Nakşibend Hazretlerinin sohbetlerini tanzim ve kelâmlarını tesbit etmek, gerekse seyahatlerini idare ve ihvanı çekip çevirmek gibi işleri bihakkın yerine getiriyordu. Şah-ı Nakşibend Hazretleri henüz hayatta iken, cümle talebe ve müridlerin talim ve terbiyesini Alâuddîn Attar (Kuddise Sirruhu)'ya havale etmişti. Hatta bu sebeple onun hakkında:

- Alâuddîn Attar, bizim yükümüzü hayli hafifletmiştir. Onun sohbetleri ve güzel terbiye tarzı, bir çok talipleri uyandırmış, yakınlık ve kemâle erdirmiştir, buyurmuştu.

Alâuddîn Attar (Kuddise Sirruhu), Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin manevi terbiyesiyle, velayet makâmlarında ve marifette, Mevlâ Teala'nın Zâtına ve Sıfatlarına ait bilgilerde o kadar yükseldi ki, "Alâiyye" ismi ile altın silsileye yeni bir usul getirdi. Müridlerin maksatlarına daha çabuk kavuşabilme yolunu keşfedip, o yol ile de hedefe daha kolay varılmasını sağladı. Bu sebeple bu yolun büyükleri: "Tasavvuf yollarının en kısası Alâiyye yoludur. Bu yolun esası Şah-ı Nakşibend Buhârî'den, elde edilmesi ise Alâuddîn Attar'dandır." buyurmuşlardır.

Devam Edecek...

MURAT SOYDAN

MEVLÂNÂ'DAN ESİNTİLER

اَعُوذُ بِاللهِ الْعَظِيمِ وَ بِوَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَ سُلْطَانِهِ الْقَدِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ

"Bir fırka cennette (yerleşecek)dir, bir fırka ise çokça alevlendirilmiş o ateş içerisindedir" **(eş-Şûrâ Sûresi, 7)**

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ۝ وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ۝

Şüphesiz o (îmânlı ve) iyi kullar elbette büyük bir nimet içerisindedir!
Gerçekten o (kâfir ve) fâcirlerse, elbette şiddetle tutuşturulmuş bir ateş içindedirler. (el-İnfitâr Sûresi, 13-14)

İnsan, sadece madde bedenden ibâret bir varlık değildir, onun bir de mâna tarafı, rûhu vardır. İnsanda aşağılık nefs ile asîl yüce olan rûh bir araya getirilmiş, bu terkîbde rûh, asıl vatanı olan âlem-i Lâhûttan uzak, beden kafesinde nefsin esâret ve hâkimiyeti altına düşmüştür. Birbirine zıt olarak, nefs serkeşlik yapmak ve aşağılara inmek, rûh ise itâatkar olmak ve yukarılara çıkmak ister. Biz şimdi bu fânîde Bâkîyi kazanmak için varız. Bu da fânîye meyilli nefisle değil, Bâkîye rağbetli rûh ile mümkündür. İşte ebedî huzûr ve felâha ermek için, insanın nefsinden ziyâde, rûhunu beslemesi, güçlendirmesi ve onu hürriyetine ve aslına kavuşturması gerekmektedir. Tasavvuf işte bunun içindir, mürşidler bunun için mürebbîdir. Nefsi terbiye edip, öldürmek, rûhu gurbet ve esâretten kurtarmak en büyük cihâd kabûl edilmiştir. Bu yolda ölen de şehît, kalan da en büyük mücâhiddir. Rûh, nefsin üzerine gâlip, hâkim ve âmir olduğunda kişi, insan-ı kâmil (mânevi olgunluğa ermiş tam gerçek insan) mertebesine ulaşır ve böylece Rabbisine şevk ve zevkle kulluğa başlar ve işte o zaman gerçek hürlüğü tadar.

نَفْسْ جِنْسِ اَسْفَلْ آمَدْ شُدْ بَدُو

Nefs cins-i esfel âmed şod bedû
Nefs, en aşağılık cinstendir, aşağılık âlemine doğru gitti gider! (Mesnevî:4/2704)

اَلرُّوحُ مِنْ نُورِ عَرْشِ اللّٰهِ مَبْدَؤُهَا

Rûhun (aslı) **başlangıcı Allâh'ın Arşı'nın nûrundan alınmadır.**

Rabbim bizi nefsine uyan uyuyanlardan değil de, rûhunu nurlandıran uyananlardan eylesin! Âmîn!

آدَمِی زَادَه طُرْفَه مَعْجُونِیسْتْ کَزْ فِرِشْتَه سِرِشْتَه وَ ازْ حَیْوَانْ
گَرْ بَدِینْ مَیْلْ مِی کُنَدْ کَمْ ازِینْ وَرْ بَدَانْ مَیْلْ مِی کُنَدْ بِهْ ازَانْ

Âdemî zâde turfe mâcûnîst Kez firişte sirişte vez heyvan
Ger bedîn meyl mi koned kem ezin Ver bedan meyl mi koned bih ezan

Şu insanoğlu(nun hamuru) ne acâib yoğrulmuş (bir karışımdır),
Hem (ulvî) melekten, hem (suflî) hayvandan yoğrulmuş.
Eğer hayvan tarafına meylederse, ondan daha aşağı olur,
Eğer melek tarafına meylederse ondan daha üstün olur.

İnsanda yere ve göğe âit her iki vasıf da mevcuttur. Bu sıfatlardan hangisi ona gâlip gelirse, o hangi tarafa meylederse, o sıfatla çağırırlar. Onda bulunan diğer mağlûp unsûr, zayıf ve az olduğundan, ona bir kıymet vermezler ve hesâba katmazlar. Meselâ gümüşün içinde birazcık bakır karıştığı zaman ona yine gümüş derler, kalp, geçersiz saymazlar. Bakır fazla olduğu zaman ise ona gümüş demezler, değersiz sayarlar.

Bir ceylanla, bir kurt evlenmişler ve bir çocukları olmuş. Müftüye: "Bunu kurt mu sayalım, yoksa ceylan mı? Eğer onu kurt olarak kabul etsek, eti haram ve murdâr olur, ceylan dersek helâl olur. Peki acaba bunu hangisinden sayalım, adını ne koyalım?" diye sormuşlar. Mahâretli müftü de şöyle fetvâ vermiş: "Bunun hükmü mutlak değil, mufassaldır. Bu yavrunun önüne bir demet ot ve biraz kemik koyunuz. Eğer kemiğe meylederse kurttur ve eti haram olur. Yok eğer ota meylederse ceylandır ve onun eti ceylan eti gibi helaldir."

İşte yüce Allâh, ulvî âlemi suflî âlem ile, yeri gök ile karıştırdı, birleştirdi. Biz bu her ikisinin çocuklarıyız. Eğer ilme ve irfâna meyleder ve kuvvetimiz ilim, hikmet ve mârifet olursa göksel ve helâl oluruz. Eğer yemeğe, içmeğe, gezmeye, uykuya ve fâni dünyânın zevk ve nîmetlerine, giyeceklerine meyleder, dalarsak hayvânî ve yere âit oluruz. Makâmımız âlây-i illiyyîn değil, esfel-i sâfilîn olur. Neûzü billâh! İrhemnâ Ya Rabbenâ!
İnsanın yaşayışı ve tercihleri onun yolunun ve âkibetinin göstergesidir. Nefsine ve hevâsına uyanlardan kaçınıp uzak olmak, gece-gündüz Rabbisinin rızasını gözeterek ilim, ibâdet ve sâlih amellerle uğraşanlarla berâber bulunmak, bir mürşid-i kâmilin eteğine yapışmak, ehl-i sünnet ve'l-cemaat üzere olmak saîdlik ve bahtiyârlık alâmetidir. Zîra kişi, arkadaşının dîni üzeredir, insan sevdiğiyle berâberdir, devam edip, kalabalığını arttırdığı cemaattendir, herkes kıyâmet günü, dünyadayken nümûne-i imtisâl ve rehber edindiği imamının arkasında haşrolunacaktır.

دَرْ جِهَانْ هَرْ چِيزْ چِيزِى جَذْبْ كَرْدْ گَرْمْ گَرْمِى رَا كَشِيدْ وْ سَرْدْ سَرْدْ
قِسْم بَاطِلْ بَاطِلَانْ رَا مِى‌كَشَنْدْ بَاقِيَانْ اَزْ بَاقِيَانْ هَمْ سَرْ خُوشَنْدْ
نَارِيَانْ مَرْ نَارِيَانْ رَا جَاذِبْ اَنْدْ نُورِيَانْ مَرْ نُورِيَانْ رَا طَالِبْ اَنْدْ

Der cihân her çîz çîzî cezb kerd Germ germî râ keşîd-o serd serd
Kısm-i bâtıl bâtılân râ mî keşend Bâkiyân ez bâkiyân hem ser hoşend
Nâriyân mer nâriyân râ câzibend Nûriyân mer nûriyân râ tâlibend

Cihânda her şey, kendi cinsi olan şeyi celbetti (çekti, meselâ) **Sıcak sıcağı çekti, soğuk da soğuğu.** (İşte cinsiyet câzibesinden dolayı) **Bâtıllar bâtılları çeker,** (Hak üzere olan) **Bâkiler de bâkilerden hoşlanır. Nâra** (ateşe, cehenneme) **mensûb olanlar, nâra mensûb olanları cezbeder. Nûra** (cennete) **mensûb olanlar, ancak nûra mensûb olanları ister.** (Mesnevî:2/81-83)

كَافِرَانْ چُونْ جِنْسِ سِجِّينْ آمَدَنْدْ
سِجْنِ دُنْيَا رَا خُوشْ آيِينْ آمَدَنْدْ
اَنْبِيَا چُونْ جِنْسِ عِلِّيِّينْ بُدَنْدْ
سُوىِ عِلِّيِّينْ جَانْ وْ دِلْ شُدَنْدْ

Kâfirân çon cins-i siccîn âmedend Sicn-i dünyâ ra hoşâyin âmedend
Enbiyâ çon cins-i illiyyîn budend Sûy-i illiyyîn cân-o dil şodend
Kâfirler "Siccîn (aşağı cehennemin)**" cinsinden olduklarından, Dünya zindanı hoşlarına gitti, Peygamberler "Illiyyîn** (yüksek cennetin)**" cinsinden olduklarından, Cân-u gönülden Illiyyîn tarafına gittiler.** (Mesnevî:1/641-642)

چُونْ دُو كَسْ بَرْ هَمْ زَنَدْ بِى‌هِيچْ شَكْ دَرْ مِيَانِشَانْ هَسْتْ قَدْرِ مُشْتَرَكْ
كَىْ بَرَدْ مُرْغِى مَگَرْ بَا جِنْسِ خَودْ صُحْبَتِ نَا جِنْسْ گُورْ اَسْتْ وْ لَحَدْ

Çon do kes ber hem zened bî hiç şek Der miyânişân hest kadr-i müşterek
Key pered morgî meger bâ cins-i hed Sohbet-i nâ cins gûrest-o lehed
İki kişi bir araya gelip toplanıyorsa, hiç şüphesiz aralarında bir kadr-i müşterek (ortak kader, ortak yazgı, ortak hüküm) vardır. Kuş kendi cinsinden başka kuşlarla nasıl uçar? Kendi cinsinden olmayanla berâberlik âdeta mezar ve lahid(e girmek)tir. (Mesnevî:2/2102)

مُصْطَفَى رَا رَاىْ زَنْ صِدِّيق رَبّ
رَاىْ زَنِ بُو
جَهْلْ رَا شُدْ بُو لَهَبْ

Mustâfâ râ râyzen **Sıddîk**-i **Reb** Râyzen-i Bu Cehl râ şod Bu Leheb
Mustafâ (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in müşâviri (görüşüp danıştığı zat) **Sıddîk-i Rabb**(u'l-âlemîn olan **Ebû Bekr** (Radıyallâhu Anh)) **idi,**
Ebû Cehl'in istişâre ettiği (danıştığı kişi) **ise Ebû Leheb idi!** (Mesnevî:4/2654)

زَانْ كِه هَرْ مُرْغِى بَه سُوىِ جِنْسِ خِويشْ

Zan ki her morgî be sûy-i cins-i hîş

Zira her kuş, kendi cinsinin bulunduğu yere (gider). (Mesnevî:1/639)

جَاذِبِ هَرْ جِنْسْ رَا هَمْ جِنْسْ دَانْ

Câzib-i her cins râ hem cins dân

Her cinsin câzibi (çekicisi)**, hemcinsidir** (kendi cinsdaşıdır, bunu böyle) **bil!** (Mesnevî:4/2667)

اَنْبِيَا چُونْ جِنْسِ رُوحَنْدُو مَلَكْ

مَرْ مَلَكْ رَا جَذْبْ كَرْدَنْدْ اَزْ فَلَكْ

Enbiyâ çon cinsi rûhend-o melek Mer melek râ cezb kerdend ez felek

Peygamberler, rûh ve melek cinsinden olduklarından, Gökten meleği (kendilerine) **çektiler.** (Mesnevî:4/2697)

بَازْ آنْ جَانْهَا كِه جِنْسِ اَنْبِيَاسْتْ

سُوىِ ايشَانْ كَشْ كَشَانْ

چُون سَايَه هَاسْتْ

Bâz an cân hâ ki cins-i enbiyâst Sûy-i îşân keş keşân çon sâye hâst

Peygamberlerin cinsinden olan rûhlar da, Gölgeler gibi onlara çekilirler. (Mesnevî:4/2702) Evet,

اِنَّ اللّٰهَ تَعَالٰى مَلِكٌ يَسُوقُ الْجِنْسَ اِلَى الْجِنْسِ

Muhakkak ki Allâh-u Te'âlâ, cinsi, cinsine sevkeden bir Melik'tir.

Bu dünyâda iş, güç vesâire îcâbı iyiler ve kötüler bir arada bulunmakta, berâber çalışmakta ve insanlar birbirleriyle karışmış görünmektedir.

اَهْلِ نَارُو خُلْدْ رَا بِينْ هَمْ دُكَّانْ

دَرْ مِيَانْشَانْ بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانْ

اَهْلِ نَارُو اَهْلِ نُورْ آمِيخْتَه

دَرْ مِيَانْشَانْ كُوهِ قَافْ اَنْگِيخْتَه

Ehl-i nâr-o huld râ bin hem dükkan Der miyânşânerzehun lâ yebğıyan

Ehl-i nâr-o ehl-i nûr âmîhte Der miyânşân kûh-i Kaf engîhte

Cehennemlikler, cennetliklere bak, (dünyada) **aynı dükkânda** (çalışan işçi gibi)**dirler.** (Ama) **aralarında** (öyle mânevî) **bir perde vardır** (ki, asla) **birbirlerine karışmazlar. Nâr ehliyle nûr ehli** (bu dünyada görünüşte bir arada) **karışmıştır,** (fakat) **aralarına Kaf dağı** (kadar büyük mânevî bir sed) **çekilmiştir** (mânen birbirlerinden uzak ve ayrıdırlar)**.** (Mesnevî:1/2570-2571)

Her bir insan, bu dünyada yaşarken, ancak kendi cinsinden olanlarla ülfet eder, yakınlaşır ve uyum içinde olur. İşte öbür dünyada da herkes kesin olarak âit olduğu yere ayrışır, yaraşır olduğu yere ebedî katışır.

وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ

"(Allâh-u Te'âlâ mahşerde topladığı kâfirlere buyurur ki:) "Ey (şirk suçunu işlemiş) mücrimler! Ayrılın bugün (müminlerden de, cehennemde kimseyi göremeyeceğiniz, kimsenin de sizi göremeyeceği özel yerlerinize gidin)!" **(Yâsîn Sûresi, 59)**

مَا كَانَ اللّٰهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ

"(Ey asr-ı saâdette yaşayan Müslümanlar ve münâfıklar!) Allâh müminleri, o üzerinde bulunduğunuz (İslâm hükümlerinden eşit olarak istifâde etmenizi sürekli kılacak) şey üzere (ve herkese yarayan karışık bir halde) asla bırakacak değildir! Neticede O, (ancak samimi Müslümanların dayanabileceği imtihanlarla) pisi temizden ayıra-

caktır." **(Âl-i İmrân Sûresi, 179)**

لِيَميزَ اللّٰهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَى بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ

"Tâ ki Allâh, pis (olan kâfirler)i temiz (müminler)den ayırsın da, pisin bir kısmını diğer bir kısım üzerine koyup onu topluca üst üste yığsın ve böylece hemen onu(n tamamını) cehenneme at(ıp bırak)sın!" **(el-Enfâl Sûresi, 37)**

Bir attârın (koku, bitki vesâire satan aktarın) dükkanında bile, bir bakla tanesi hurma tablasına düşse veya birkaç hurma, bakla tablasına karışsa, attâr derhal onları birbirinden ayırır ve her taneyi kendi cinsi arasına kor. İşte insanın âkıbeti de böyle olacak, herkes âit olduğu yere ayrılacaktır.

كُلُّ شَيْءٍ يَرْجِعُ اِلَى اَصْلِهِ

"Her şey kendi aslına döner".

Karışıkları, ayrı cinsleri ayırırlar, aynı cinsleri bir araya toplarlar.

طَبْلَه‌هَا دَرْ پِيشِ عَطَّارَانْ بَبِينْ جِنْسْ رَا بَا جِنْسِ خُودْ كَرْدَه قَرِينْ
جِنْسْهَا بَا جِنْسْهَا آمِيخْتَه زِينْ تَجَانُسْ زِينَتِى اَنْگِيخْتَه
گَرْ دَرْ آمِيزَنْدْ عَدَسْ وُ شَكَّرَشْ بَرْ گُزِينَدْ يَكْ يَكْ اَزْ يَكْدِيگَرَشْ

Table hâ der pîş-i ettâran bebin Cins râ cins-i hod kerde karîn
Cinshâ bâ cinshâ âmîhte Zîn tecânüs zînetî engîhte
Ger der âmîzed edes-o şekkereş Ber gozîned yek yek ez yekdîgereş

Attârların tablalarına (camekanlarına) **bak. Her cinsi, kendi cinsinin yanına koymuşlardır.**

Cinsleri, kendi cinsleriyle (bir araya getirir) **karıştırırlar,** (böylece) **bu uygunlukla** (vitrinlerini hoşa gidecek şekilde) **süslemiş olurlar.**

Şâyet (tablada meselâ) **mercimekler şekerlerin arasına karışmışsa, onları teker teker** (ayıklayıp) **birbirlerinden ayırırlar** (âit oldukları cinsin yanına koyarlar). (Mesnevî:2/280-282)

Şimdi hâlimiz ve cinsimiz nedir? Neredeyiz ve nereye yerleştirileceğiz acaba? İşte, seni nelerin ve kimlerin çektiğine dikkat et! Neyin ve kimin peşindesin bir bak! Hangi câzibe altındasın, toparlan, âhirete hazırlan!

خُوبْ خُوبِى رَا كُنَدْ جَذْبْ اِينْ بَدَانْ طَيِّبَاتُ و طَيِّبِينْ بَرْ وَىْ بَخَوانْ

Hûb hûbî râ koned cezb in bedan Tayyibât-o tayyibîn ber vey behan

Güzel, güzeli çeker, cezbeder, bil bunu, "Temizler, temizler içindir" (âyetin)**i oku!** (Mesnevî:2/80)

اَلْخَبِيثَاتُ لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ

"Kötü kadınlar (ve sözler) kötü erkeklere mahsûstur, kötü erkekler de kötü kadınlara âittir. Temiz kadınlar da temiz erkeklere mahsustur, temiz erkekler de temiz kadınlara âittir." **(en-Nûr Sûresi, 26)**

طَيِّبَاتْ آيَدْ بَه سُوىِ طَيِّبِينْ لِلْخَبِيثِينَ الْخَبِيثَاتَسْتْ هِينْ

Tayyibât âyed be sûy-i tayyibîn Li'l-habîsîne'l-habîsâtest hîn

Temizler (iyiler), **temizler** (iyiler) **tarafına gelir; Pisler** (kötüler) **de, pisler** (kötüler) **tarafına... Haberin olsun, dikkat et!** (Mesnevî:2/272)

Vesselâm...

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

SORU: Genellikle rüyalarımda üç harfliileri görüyorum. Korkunç tipler, ben hemen ya "Allahu ekber" ya da "eşhedü enla ilahe illallah" diyorum. Ne yapmalıyım?

CEVAP: "Ne şeytanı gör ne e'üzü çek" diye bir söz vardır. Bu ne demektir? Görünce e'üzü çek demektir. On kere "E'üzü billâhissemîi'l a'lîmi mineşşeytânirracîm" bunu söyleyecek, sığınma konusunda tesir bakımından kuvvetli olan budur ama "E'üzü billâhimineşşeytânirracîm" dense de olur. Bizim Dua kitabımızda bu konuyla alakalı, Ş harfine bakarlarsa orada çok korunma duaları bulurlar. O dua anında tesirini gösterir. Ama soruda "korkunç tipler" diye ifade edildiğine göre, böyle bir şey görüldüğü zaman korku duyulabilir. Ve o korku anında belki dua etmek de akla gelmeyebilir. Ama soruyu soran kardeşimiz o esnada "Allahu ekber" dediğine göre, "Kelime-i şehadet" getirdiğine göre demek duayı da yapabilir. "E'üzü billâhissemîi'l a'lîmi mineşşeytânirracîm" diyecek, birde Ayete'l-Kürsi okuyacak, bu da çok önemlidir. Bu konuda Ebû Eyyub el-Ensârî Hazretlerinin rivayet ettiği bir hadisi şerif vardır.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Ebû Eyyub el-Ensârî Hazretlerini çalınmasın diye, Beytü'l-Maldaki zekât hurmalarının başına nöbetçi olarak koymuştu. İşte o gece hırsızlık için biri geldi ve hurmalardan bir miktar çalarken onu yakaladı. O da "Allah aşkına beni bırak. Bir daha yapmayacağım" deyince bıraktı. Aslında hırsızlığa gelen cinlerden idi, insan kılığında geldiği için onu insan zannetmişti.

Tabi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sabah olunca Ebû Eyyub el-Ensarî (Radıyallahü anh)'a:

- Dün gece yakaladığın esiri ne yaptın? diye sordu. Tabi bu bir mûcizedir, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve

Sellem) Allah'ın bildirmesiyle her şeye vakıf oluyor. Bunun üzerine Eyûb Sultan Hazretleri:

- Ya Rasûlullah durum böyle böyle, dün gece hırsızlık için geldi, onu yakaladım.

Ama bana "bir daha dönmeyeceğim, hırsızlık yapmayacağım" deyince bende bıraktım.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

- Yalan söyledi sana yine dönecek, buyurdu.

Ertesi gece olunca o şeytan yine geldi. Hurmaları çalarken Ebû Eyyub el-Ensarî (Radıyallahü anh) onu yine yakaladı. Tabi burada şunu ifade edeyim; demek ki bu şeytan yakalanmak istiyor yoksa insan kılığında görünmez. Yani hem hurmaları aşırır, hem de gözükmez. Allah-u Teâlâ böyle bir imtihan hikmetine mebni olarak ona bir imkân vermiştir.

İkinci gün yine aynı şey oldu. Yine onu kıskıvrak yakaladı. O; "yapmayacağım, etmeyeceğim, bir daha dönmeyeceğim" deyince yine saldı. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ertesi gün yine sordu:

- Dün gece esirini ne yaptın?

- Ya Rasulullah aynı şekilde "bir daha dönmeyeceğim, hırsızlık yapmayacağım" deyince, bende onu bıraktım.

- Yalan söyledi o yine dönecek.

Üçüncü gece onu yine yakaladı. Şeytan yine aynı şekilde "yapmayacağım, etmeyeceğim" diye kurtulmak istediyse de, Eyub Sultan Hazretleri bu sefer onu bırakmadı ve dedi ki:

- Sen yalan söylüyorsun, artık seni bırakmayacağım, buraya bağlıyacağım.

Bunun üzerine o da:

- Sana çok faydalı bir ilim öğreteceğim. Bu ilmi bir yerde bulamazsın. Eğer sana bu ilmi öğretirsem beni salar mısın, dedi. Sahabeyi kiram ilme çok düşkün olduğu için, hiçbir yerde bulunmayacak bir ilim denilince, dayanamadı ve "peki" dedi. O da Ayete'l-Kürsi'yi söyledi ve dedi ki: "Biz şeytanız, bu Ayete'l-Kürsi hangi evde okunursa, onu kim okursa; biz oraya yanaşamıyoruz, orada yanıyor kül oluyoruz, dedi. (Bu durumda cin, şeytan aynı şeydir.) Tabi böyle söyleyince Eyub Sultan Hazretleri onu tekrar saldı. Ertesi gün yine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) "esiri ne yaptın" diye sorunca, dedi ki:

- Ya Rasulullah böyle böyle, Ayete'l-Kürsi'yi öğretince saldım.

Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

- O, büyük yalancı şeytandır ama bu sefer sana doğru söylemiş.

Ayete'l-Kürsi hakikaten bu kuvvettedir. Efendimiz bunu tasdik etti. Tabi yanlış anlaşılmasın, bu mesele şeytanın sözüyle hadis olmuyor, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) in "o büyük yalancıdır ama bu sefer sana doğru söylemiş." sözüyle bunu tasdik etmesinden dolayı hadis oluyor. Şeytanla alakalı olan bu ilim, şeytanın kendisinden geliyor. "Ayete'l-Kürsi hangi evde okunsa ben yanaşamıyorum. Bu durum bittecrûbe sabittir" diyor. İşte Ayete'l-Kürsi'de böyle bir durum vardır.

Dolayısıyla böyle bir durumdaki kişi hemen Ayete'l-Kürsi'ye başlayacak. Bir E'ûzü çekecek, ardından Ayete'l-Kürsi okuyacak. Baktı ki müddefi olmuyor, defolup gitmiyor, "E'üzü billâhissemîi'l a'lîmi mineşşeytânirracîm" okuyacak. Bununla birlikte "Dualarım" kitabından da birkaç dua daha öğrenip okursa çok faydalar görecektir biiznillah.

SORU: Hocam ben gey'im bu kötü alışkanlıktan kurtulmak istiyorum. Ama maalesef bırakamıyorum, ne yapmalıyım?

CEVAP: Biz sorulan soruları atlayamayız. İnsanlar mesaj gönderip sorular soruyor, herkese cevap vermek zorundayız. "Şuna cevap vereyim şuna vermeyeyim" diyemeyiz.

Bu kardeşimiz bir günaha müptela olmuş. Bu livata günahı, Lut kavminin helakına sebep olmuş kebâir/büyük günahlardandır. Allah-u Teala Lut kavminin beş vilayetini Cebrail (Aleyhisselam)'ın kanadıyla göklere kaldırdı ve aşağıya indirdi... Gök ehli melekler, horozların sesine, köpeklerin havlamasına kadar duydular.

Yeri gelmişken önemine binâen i'tikâdî bir meseleye de temas edelim. Geçen Ramazan ayında bir hoca, hem de yaşlı başlı biri, sahur programında konuşurken meleklerin kanadıyla alakalı olarak "yok öyle bir şey" dedi. Bunu dinleyen insan "biz bunu böyle bilmiyorduk, demek meleklerin kanadı yokmuş" dese ve böyle inansa ne'ûzübillah kâfir olur. Çünkü Fatır suresinde ayeti kerimede: **"Hamd o Allah'a mahsustur ki, gökleri ve yeri yoktan var etmiş, melekleri de** (peygamberlerle arasında) **ikişer, üçer, dörder kanat sahibi elçiler kılmıştır.** (Fâtır: 1) buyuruluyor. Meleklerin kanatları hakkında ayeti kerime, dörde kadar söylüyor. Ve bu ayetin devamında ise: **"yarattığı sanatlarında dilediği kadar da artırır."** buyruluyor. Yani bu konuda artırma payını da koymuş, dörtle sınırlı bırakmamış. Hal böyle olunca Cebrail (Aleyhisselam)'ın 600 kanadı olduğu sahih hadislerle sabittir ki, iki kanadını açtı mı ufku kapatıyor, biri doğuyu geçiyor biri batıyı aşıyor. Dolayısıyla Melekler kanatlı varlıklardır, buna böyle inanmak lazım.

İşte Cebrail (Aleyhisselam) kanadını taktı, karasu denilen yerin dibindeki suya kadar ulaştı, ondan sonra kökünü alıp beş vilayeti ters döndürdü. Buna dair Kur'an'ı kerimde **"ters döndürülen karyeler"** diye geçer.

Dolayısıyla Lûtîlik böyle büyük bir günahtır. Ve tövbe etmeden bu günaha devam ederek ölenler, mahşere Lut kavmiyle beraber çıkacaklarına dair bir hadisi şerif vardır. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) tehdit mahiyetinde: **"Her kim Lut kavminin fiilini yapar da, tövbe etmeden ölürse, Allah onu Lut kavmiyle beraber haşreder"** buyurmuştur. Ama yaptığı işin haram olduğuna inanıyorsa kafir olmaz, (Lut kavmi kâfir idi.) Yaptığı işin haram olduğuna inanan hangi günahı yaparsa yapsın, Ehli Sünnet nezdindeki hak budur, kâfir olmaz. Günahkâr olur. Ama "büyük günahlar, küçük

günahlar" şeklinde tasnif vardır. Onun bu yaptığı büyük günahlara dahil olur.

Soruyu soran, bu kötü alışkanlığı bırakamadığını, söylüyor. Efendim kimine de içki alışkanlık yapmıştır. Kimi kumara dadanmış, kimisi de zinasız duramıyor olabilir. Yani alışkanlık yapma meselesi, sadece bunun günahıyla alakalı değildir. Her günah yapıla yapıla, işlene işlene alışkanlık haline gelir. Çünkü zaten hadisi şerifte Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) "**Her müminin günahı vardır, ara ara o günahı adet haline getirir yoklar sonra tevbe eder bırakır, zaman geçer yine döner.**" buyuruyor. Bunu Kâinatın Efendisi haber vermiş, tabi ümitsiz bırakmamıştır peşine de: **"Bütün Âdemoğulları günahkârdır, günahkârların en hayırlıları ise tevbe edenlerdir."** buyurmuştur.

İnsan günah işlediğinde, hemen peşinden tövbe etmelidir. Pişmanlık içinde: "Ey Allah'ım! Bu son günahım olsun, bir daha bana bu günahı işlemeyi nasip etme" diye, içten ve samimiyetle dua etmelidir. Allah'tan isteyecek. İnsan yalvarışlarını güzel yapacak. Yasinler okuyacak. Cuma geceleri salâvatlar okuyacak, salâten tüncina/kurtarıcı salâvatlar okuyacak, bazı zikirler var onları yapacak. Mesela 1479 defa "selamün kavlen min rabbir rahiym" okuyacak. Bu selam, kurtuluş içindir. Baştan e'ûzü besmeleyle başlar, aralarında besmele yoktur. Bu yarım saat kadar sürer. Eğer içi yanarak bu zikri yaptığı zaman inşallah bu çirkin işten kurtulur. Bu tecrube edilmiştir. Benim başıma gelen bazı sıkıntılı hallerimde, bu zikre başladığımda, daha bitirmeden biiznillah kurtulduğum oldu. Yani yakînî bir itikatla "Allah beni kurtarmaya kadirdir." itikadıyla işe sarılmak lazımdır.

"Selamün kavlen min rabbir rahiym" Yasin-i şerif süresindeki bir ayet-i kerimedir. Tabi bunu söylerken, telaffuzuna da dikkat etmek lazımdır, bu da çok önemlidir. Onun için ehil olan bir hocaefendiden harflerin mahrecini, çıkış noktalarını öğrenip öyle okumak lazımdır. Daha bunun gibi "şu duayı okursa veya şu ismi şerifi okursa" diye yüzlerce zikirler, dualar vardır. Bunları okumalı, denemeli, manevi sebeplere sarılmalıdır.

Yani Allah-u Teala onun kurtulmak istediğini, bu konudaki gayretini, çabasını görsün. Evet Allah biliyor ama o da bir gayret göstersin, ortaya bir irade koysun. "Allahım bana bunu bir daha nasip etme" diye dualar etsin. Hatta "Yarabbi! Eğer bu günaha tekrar düşeceksem, bunu yapmadan benim canımı al, yeter ki günahsız öleyim. Tövbeyi Nasuh üzere tövbemde sebat edeyim." diye adamakıllı yalvarıp yakarsın. Soruyu soran kardeşimizin Allah-u Teala'dan böyle bir istekleri, dilekleri olmuş mu, Allah'a böylesine sıdkı sebat gösterebilmiş mi? Böyle olursa çabalarsa, gayret ederse Mevla onu kurtarmaya kadirdir.

Bununla beraber arada bir tökezlendi, tekrar günaha düştü diyelim. Yine tövbeye sarılacak. Şimdi biz içki içene de, kumar oynayana da, ara sıra zina yapana da tövbe ettikten sonra tekrar günah işleyince "tamam senin artık tövbe etme hakkın yok bitti, senin işin buraya kadardı. Üç kere veya şu kadar sefer tövbe hakkın vardı ama sen hepsini kullandın" diyebilir miyiz? Onlara böyle diyemiyorsak, eşcinsele de diyemeyiz. Ölünceye kadar tövbe kapısı açıktır, herkesin tövbe etme payı vardır. Ama şunu unutmamak lazımdır ki, ölüm ansızın gelir. İşte ecelin bildirilmemesindeki sırrı buradadır. Her an ölme durumu vardır. Uyuduğunda uyanamama durumu vardır. Her gün bunu görmekteyiz. Mesela trafiğe çıkarken herkes öleceğini hesap etmeden çıkmaktadır. Her gün yolculuğa yüzlerce insan çıkıyor, bunların her biride öleceğini bilmeden çıkıyor. Ölüm her an gelebileceğine göre, bu kardeşimizde sadakatle tövbe etsin. "Acaba yine o günaha döner miyim, ya dayanamazsam" şeklindeki düşünce ve vesveseler onu tövbeden engellemesin. Tam bir istiğfarla, niyazla "Ey Allah'ım bağışlanmak istiyorum bu işlerimi ört, üzerini kapat. Bu isteklerim senin elinde kalbim senin elinde. Bu isteği benden almaya kadirsin, ben istemiyorum bunu, günaha düşüyorum. Huzuruna bu şekilde nasıl geleceğim ne olur beni temizle." diye dualar yaparsa, ben bu günahtan kurtulacağına inanıyorum.

Bütün kulların kalpleri Rahmanın iki kudret parmağının arasındadır. Allah onları dilediği tarafa çevirir. İstese herkesi Hz. Ebubekir (Radıyallahü anh)'ın kalbine döndürür, istese herkesi Ebu Cehil'in kalbine çevirir. Ama Mevla Teala zoraki bir şekilde yapmıyor bu işi, irade kuvvetiyle tercih hakkını kulunda bırakıyor. İradeyi cüziyeyi devreye sokuyor. Ve Kendi iradesini onların peşine getiriyor. İmtihan gereği zorlama yapmıyor. Dolayısıyla kullar iradesini, Allah'ın emirlerine uymak, yasaklarından kaçmak doğrultusunda kullanmalı ve bu imtihanı kazanmalıdır. Hataya isyana düşünce de mutlaka ardından hemen tövbe etmelidir. Ebubekir Sıddık (Radıyallahü anh)'dan rivayet edilen bir hadisi şerifte şöyle buyuruluyor: **"Kim bir günah işler de,** (buradaki günah ifadesi mutlaktır yani zina, livata, lezbiyenlik gibi günahları yapar da) **sonra düzgün bir şekilde abdest alır, iki rekat tövbe namazı kılar sonra namaz bitiminde Allah'tan affını ve mağfiretini dilerse, Allah'ın o kulunu affetmesi Allah üzerine hak olur."**

Allah-u Teâla buyuruyor ki; Bana kimse bir şeyi zorla yaptıramaz, vacip edemez, mecbur kılamaz. Ama Ben Kendime istediğim şeyi vacip ederim. Bunu kendi üzerime borç aldım, hak olarak tertib ettim ki, Ben mutlaka o kulumu affedeceğim.

Dolayısıyla bu gibi günahlara bulaşmış olup da kurtulmak ve manen temizlenmek isteyenler, hemen tövbe etsinler. "Acaba ilerde tövbemi bozar mıyım, yine eski hayatıma döner miyim?" gibi şeytani vesveselere kulak asmayıp, evham etmesinler. Ümitlerini de kesmesinler çünkü itibar son nefesedir, ölmeden evvel tövbe kapısı açıktır. Bununla beraber her an ölümün geleceğini de unutmayıp kimin ne kadar yaşayacağı, ileride ne olacağı belli olmadığından bu tövbe üzere sebat edip bir daha yapmamaya kesin olarak niyet etsinler.

DUALAR VE ZİKİRLER

SENE SONU VE SENE BAŞI DUÂLARI

Bu yazımız vesilesiyle tüm okurlarımızın çıkan seneyi rahmet ve mağfiretle kapatmalarını **Mevlâ-i Müte'âlimiz**den niyaz eder ve her birerlerinin yeni hicri yıllarını tebrik ederim. Sohbetlerimizde beyan ettiğimiz üzere; **Allâh-u Te'âlâ**'nın, kulları hakkındaki yıllık hesap defteri hicri yılın başında açılıp sonunda kapatılır. Arada ne kadar günahlar işlense de **Allâh-u Te'âlâ**: **"Kulumun defterinin bir başına bir de sonuna bakın, onlarda bir hayır bulursanız aralarındakileri mahvedin"** *(Tirmizî, Cenâiz:9, no:981)* buyurmaktadır.

Bundan dolayı hepinizin aşağıda belirtilen tarihlerde sene sonu ve sene başı dualarını ihmal etmemeniz âhiretiniz için çok büyük önem arz etmektedir. **Allâh** rızası için sizden istirhamımız sevdiklerinizi de bu duaları okumaya teşvik ederek, onların da senelik hesabı mağfiretle kapatmalarına ve bir yıl boyunca şeytandan korunmalarına yardımcı olmanızdır. Şu hadîs-i şerifi de unutmamalısınız ki: **"Bir hayra delalet eden o hayrı yapan gibidir."** *(Müslim, İmâre:18, no:5007, 6/41)*

Bu duaların Arapça lafızlarının okunması efdal olandır. Ama okuyamayanlar bir bilene okutturup onu takip edebilirler. Buna da imkan bulamayanlar aşağıda yazılan manayı okuyabilirler. Çünkü namaz dışında Türkçe dua ve zikir caiz görülmüştür.

SENE SONU DUASI

30 Zilhicce 1431 / 6 Aralık Pazartesi 2010

Rivayet olunduğuna göre; "Her kim zilhiccenin sonunda (6 aralık pazartesi günü güneş batmadan önce) üç kere:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

«وَصَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ، اَللّٰهُمَّ مَا عَمِلْتُهُ فِي هٰذِهِ السَّنَةِ مِمَّا نَهَيْتَنِي عَنْهُ وَلَمْ تَرْضَهُ وَنَسِيتُهُ وَلَمْ تَنْسَهُ وَحَلُمْتَ عَلَيَّ بَعْدَ قُدْرَتِكَ عَلٰى عُقُوبَتِي وَدَعَوْتَنِي إِلَى التَّوْبَةِ مِنْهُ بَعْدَ جَرَآئَتِي عَلٰى مَعْصِيَتِكَ، اَللّٰهُمَّ فَإِنِّي أَسْتَغْفِرُكَ مِنْهُ فَاغْفِرْ لِي وَمَا عَمِلْتُ فِيهِ مِنْ عَمَلٍ تَرْضَاهُ وَوَعَدْتَنِي عَلَيْهِ الثَّوَابَ، فَأَسْأَلُكَ اللّٰهُمَّ يَا كَرِيمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ أَنْ تَقْبَلَهُ مِنِّي وَلَا تَقْطَعَ رَجَائِي مِنْكَ يَا كَرِيمُ، وَصَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

'Ey **Allâh**! Senin razı olmayıp beni nehyettiğin şeylerden bu sene her ne yaptıysam, ben onları unuttum, Sen ise unutmadım. Bana ceza vermeye kadirken mühlet verdin ve ben Sana karşı gelme cüreti göstermişken beni tevbeye davet ettin. Ey **Allâh**! Ben bütün bunlardan dolayı Senden mağfiret diliyorum. Beni bağışla!

Ey kerem sâhibi! Ey celâl ve ikrâm sâhibi! Senin râzı olup bana sevap vaadettiğin hangi amelleri bu sene işlediysem, Senden dilerim ki, onları kabul edesin ve Senden ümidimi kesmeyesin! Ey kerem sâhibi, kabul eyle! Efendimiz **Muhammed**'e ve âl-i ashâbına salât-ü selâm eyle!' derse, şeytan: 'Biz, bir sene yorulup bu günâhları işletmek için zahmet çektik, o bir anda hepsini sildirdi!' deyip yüzüne toprak saçarak kaçar." *(Allâme Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis:1/156; Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:165)*

SENE SONUNDA OKUNACAK SAADET DUASI

30 Zilhicce 1431 / 6 Aralık Pazartesi 2010

Her kim aşağıda yazılan saadet duasını senenin sonunda (6 aralık pazartesi güneş batmadan önce) yirmi bir kere okursa uykuyla uyanıklık arasında bütün gizli halleri kendisine gösterilir. Vird sahibi olan kimseler mânevî mertebelerinin ne kadar yükseldiği kendilerine gösterilsin istiyorlarsa bu duayı her gün okumalıdırlar.

«بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ يَا رَبِّ أَكْرِمْنِي بِشُهُودِ أَنْوَارِ قُدْسِكَ وَأَيِّدْنِي بِظُهُورِ سَطَوَاتِ سُلْطَانِ أُنْسِكَ حَتَّى أَتَقَلَّبَ فِي سُبُحَاتِ مَعَارِفِ أَسْمَائِكَ فَأَطْلِعْنِي عَلَى ذَوَاتِ أَسْرَارِ وُجُودِكَ فِي مَعَالِمِ شُهُودِكَ لِأَشْهَدَ بِهَا مَا أَوْدَعْتَهُ فِي عَوَالِمِ الْمُلْكِ وَالْمَلَكُوتِ وَأَعْايِنَ سَرَيَانِ قُدْرَتِكَ فِي مَعَالِمِ شَوَاهِدِ اللَّاهُوتِ وَالنَّاسُوتِ وَعَرِّفْنِي مَعْرِفَةً تَامَّةً فِي حِكْمَةٍ عَامَّةٍ حَتَّى لَا يَبْقَى مَعْلُومٌ إِلَّا وَأَطَّلِعَ عَلَى دَقَائِقِ الدَّقَائِقِ الْمَبْطُونَةِ الْمَوْجُودَاتِ وَاذْهَبْ بِالظُّلْمَةِ الْمَانِعَةِ عَنْ إِدْرَاكِ حَقَائِقِ الْإِيمَانِ وَتَقَرَّبْ مَا فِي الْقُلُوبِ وَالْأَرْوَاحِ بِمُبْهِجَاتِ الْمَحَبَّةِ وَالْوِدَادِ وَالرُّشْدِ وَالْإِرْشَادِ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُحِبُّ وَالْمَحْبُوبُ وَالطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ وَيَا كَاشِفَ الْكُرُوبِ وَيَا دَلِيلَ الْمُتَحَيِّرِينَ وَيَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ أَنْتَ رَبِّي وَرَبُّ كُلِّ شَيْءٍ، اَللّٰهُمَّ لَا تَجْعَلْنَا بَيْنَ النَّاسِ مَغْرُورِينَ وَلَا مِنْ خِدْمَتِكَ مَحْرُومِينَ مَهْجُورِينَ وَلَا بِنِعْمَتِكَ مُسْتَدْرَجِينَ وَلَا فِي الدُّنْيَا مَأْكُولِينَ أَكِلِينَ أَمْوَالَ الدُّنْيَا بِالدِّينِ وَصَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.»

"Rahman ve Rahîm olan **Allâh**'ın adıyla! Yâ **Rabbi**! Bana mukaddes nurlarını müşâhede edebilme halini ihsan eyle, beni ünsiyetinin güçlü cezbelerinin zuhûruyla teyîd eyle ki, bu sayede ben isimlerinin kazandıracağı mârifetlerin tecellîlerinde dönüp dolaşabileyim.

Yâ **Rabbi**! Sen beni Senin müşâhede edilebileceğin göstergelerde bulunan varlığının sırlarının ta kendilerine vâkıf kıl ki, onlar sayesinde ben Mülk ve Melekût âlemlerine tevdi etmiş bulunduğun sırları müşâhede edebileyim, kudretinin Lâhût ve Nâsût âlemlerinde bulunan âyetlerinin göstergelerine nasıl nüfûz ettiğini ayan beyan görebileyim.

Bana umûmî hikmetler içerisinde öyle bir mârifet nasib et ki, mevcûdatta gizli olan inceliklerden haberdâr olmadığım bir mâlumât kalmasın. İman hakîkatlerini idrâke mâni olan karanlıkları benden gider, kalplerde ve ruhlarda bulunan sevgi-dostluk, hidâyet-irşad güzelliklerini bana yakın et. Zira seven de, sevilen de, arayan da, aranan da ancak Sensin.

Ey kalpleri dilediği tarafa çeviren! Ey sıkıntıları açan! Ey şaşkınlara yol gösteren! Ey yardım isteyenlerin imdâdına kavuşan! Bütün gayıpları hakkıyla bilen ancak Sensin. Benim de, her şeyin de **Rabbi** ancak Sensin. Ey **Allâh**! Bizi insanlar arasında aldatılmış kimseler yapma, hizmetinden mahrum ve uzak bırakma, nimetlerinle helâke çekilen kimselerden eyleme, dünyada düşmanları tarafından yenilen ve din karşılığında dünya malları yiyen bedbahtlardan eyleme.

Allâh-u Te'âlâ mahlûkātının en hayırlısı olan **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ve âl-i ashâbının cümlesine salât eylesin! Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle muâmele eyle. Bütün hamdler âlemlerin **Rabb**i olan **Allâh**'a mahsustur." *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:64-65)*

SENE BAŞI DUASI

1 Muharrem 1432 / 7 Aralık Salı 2010

Rivayete göre: "Her kim muharrem ayının evvelinde (6 aralık pazartesiyi 7 aralık salıya bağlayan gece, en geç 7 aralık salı günü) üç kere:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

«اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، اَللّٰهُمَّ أَنْتَ الْأَبَدِيُّ الْقَدِيمُ، اَلْحَيُّ الْكَرِيمُ، اَلْحَنَّانُ الْمَنَّانُ، وَهٰذِهِ سَنَةٌ جَدِيدَةٌ، أَسْأَلُكَ فِيهَا الْعِصْمَةَ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ وَأَوْلِيَائِهِ، وَالْعَوْنَ عَلٰى هٰذِهِ النَّفْسِ الْأَمَّارَةِ بِالسُّوءِ، وَالْاِشْتِغَالَ بِمَا يُقَرِّبُنِي إِلَيْكَ يَا كَرِيمُ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلٰى سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ أَجْمَعِينَ.»

'Bütün hamdler, âlemlerin **Rabb**i olan **Allâh**'a aittir! Salât-ü selâm, Efendimiz **Muhammed**'in ve âl-i ashâbının tamamının üzerine olsun!

Ey **Allâh**! Sen Ebedî'sin, Kadîm'sin (başlangıcın ve sonun yoktur)!

Hayy'sın, Kerîm'sin (hakikî hayat sahibi de, kerem sahibi de ancak Sensin)!

Hannân'sın, Mennân'sın (son derece acıyan ve çokça lütuflarda bulunan Rabbimizsin)!

İşte bu yeni senedir!

Ben bu sene Senden dilerim ki beni kovulmuş şeytandan ve onun dostlarından koruyasın, kötülüğü çokça emreden bu nefse karşı bana yardım edesin ve beni Sana yaklaştıran amellerle meşgul edesin.

Ey kerem sâhibi! Ey celâl ve ikrâm sahibi!

Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul eyle!'

Allâh-u Te'âlâ, **Efendimiz** ve Peygamberimiz **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e, âl-i ashâbının ve Ehl-i Beyt'inin tamamına salât ve selâm eylesin!' derse, şeytan:

'Biz bu kişiden ümidi kestik!' der ve **Allâh** *(Celle Celâlühû)* ona, kendisini sene boyunca koruyacak iki melek görevlendirir." *(Allâme Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis:1/156; Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:165)*

SENE SONU VE SENE BAŞI ORUÇLARI

İbni Hacer'in **Hafsa** *(Radıyallâhu Anhâ)* vâlidemizden rivayet ettiği bir hadîs-i şerîfte:

عَنْ حَفْصَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ صَامَ أٰخِرَ يَوْمٍ مِنْ ذِي الْحِجَّةِ وَأَوَّلَ يَوْمٍ مِنَ الْمُحَرَّمِ، جَعَلَهُ اللهُ لَهُ كَفَّارَةَ خَمْسِينَ سَنَةً.»

"Zilhiccenin son günü (6 aralık pazartesi) **ile Muharremin ilk gününü** (7 aralık salıyı) **oruçlu geçiren kişiye Allâh-u Te'âlâ elli senelik** (günahları için) **keffâret yazar"** buyrulmuştur. *(Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:167)*

MUHARREM AYININ VAZÎFELERİ

MUHARREM HİLALİ GÖRÜLDÜĞÜNDE OKUNACAK DUA

Hilal gören kişi tekbir getirerek otuz kere Fâtiha-i Şerîfe okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu o ay boyunca hıfzında ve emânında saklar.

Hilal görme duaları ***"Ramazan-ı Şarîf Risalesi"***nin baş taraflarında (sh:18-24) zikredilmiştir ki bunların tatbîkinde çok büyük faydalar vardır.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Muharremin hilalini gördüğünüz zaman şöyle deyin"** buyurmuştur.

«مَرْحَبًا بِالسَّنَةِ الْجَدِيدَةِ وَالشَّهْرِ الْجَدِيدِ وَالْيَوْمِ الْجَدِيدِ وَالسَّاعَةِ الْجَدِيدَةِ، وَمَرْحَبًا بِالْكَاتِبِ وَالشَّاهِدِ وَالشَّهِيدِ أُكْتُبَا فِي صَحِيفَتِي بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَأَنَّ الْجَنَّةَ حَقٌّ وَأَنَّ النَّارَ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ.»

"Yeni seneye, yeni aya, yeni güne ve yeni saate merhaba! Yanımda hazır bulunanlara, özellikle iki yazıcı meleğe merhaba!

Benim amel defterime: 'Rahman ve Rahîm olan **Allâh**'ın ismiyle! Ben şuna dâir şâhitlikte bulunuyorum ki; gerçekten **Allâh**'tan başka hiçbir ilah yoktur, O tektir, hiçbir ortağı yoktur, şuna da şâhitlik ederim ki hiç şüphesiz **Muhammed** O'nun kulu ve **Rasûlü**dür.

Muhakkak ki cennet de haktır, cehennem de gerçektir. Kıyâmet gelecektir, onda hiç şüphe yoktur ve gerçekten **Allâh** kabirlerde bulunanları diriltecektir' diye yazın." *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:48)*

MUHARREMİN İLK GÜNÜ YAPILACAKLAR

1 Muharrem 1432 / 7 Aralık Salı 2010

Rivayete göre: "Muharremin ilk günü üç yüz altmış kere Âyete'l-Kürsî okuyan ve her birinin başında besmele çeken ve bu sayıyı tamamladıktan sonra:

«اَللّٰهُمَّ يَا مُحَوِّلَ الْأَحْوَالِ حَوِّلْ حَالَنَا إِلَى أَحْسَنِ الْأَحْوَالِ بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ يَا عَزِيزُ يَا مُتَعَالْ، وَصَلَّى اللهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

'Ey halleri değiştiren **Allâh**! Kendi kuvvetin ve kudretinle bizim hâlimizi hallerin en güzeline çevir. Ey Ulu ve ey Yüce! (Duâmızı kabul eyle.)

Allâh-u Te'âlâ, **Efendimiz Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ve âl-i ashâbına salât ve selâm eylesin!' diye dua eden kişi istemediği her şeyden korunur."

Bu böylece denenmiş ve doğru çıkmıştır. *(Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:166)*

Rivayete göre: "Her kim muharremin ilk günü bir kâğıda yüz on üç besmele yazar da onu taşırsa ömrü boyunca ona istemediği bir şey ulaşmaz."

MUHARREM AYI NAMAZLARI

İlk Gece (6 aralık pazartesiyi 7 aralık salıya bağlayan gece) **Namazı:** Üç selamla altı rekat kılınır. Her rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra bir kere Âyete'l-Kürsî, on bir kere İhlas Sûresi ve yirmi üç kere:

«سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّنَا وَرَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ»

tesbihi okunur.

İlk Gün (7 aralık salı günü) **Namazı:** Güneş doğduktan (işrak vakti girdikten) sonra iki rekat namaz kılınır. Her rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra Kur'ân-ı Kerîm'den kolaya gelen kısım okunur. Selam verildikten sonra da yedi kere: «لَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ» kelime-i tayyibesi zikredilir.

ÂŞÛRÂ GECESİNİN VE GÜNÜNÜN AMELLERİ

ÂŞÛRÂ GECESİ YAPILACAKLAR

9 Muharrem 1432 / 15 Aralık Çarşamba 2010

Rivayete göre: "Her kim âşûrâ gecesi abdest tazeleyip iki rekât namaz kıldıktan sonra, diz üstü çökmüş halde kıbleye yönelik vaziyette her birinin başında besmele çekerek üç yüz altmış Âyete'l-Kürsî okuduktan sonra kırk sekiz kere:

﴿قُلْ بِفَضْلِ اللهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ﴾

âyet-i kerîmesini okur da, sonra on iki kere:

«اَللّٰهُمَّ إِنَّ هٰذِهِ لَيْلَةٌ جَدِيدَةٌ وَشَهْرٌ جَدِيدٌ وَسَنَةٌ جَدِيدَةٌ، فَأَعْطِنِيَ اللّٰهُمَّ خَيْرَهَا وَخَيْرَ مَا فِيهَا، وَاصْرِفْ عَنِّي شَرَّهَا وَشَرَّ مَا فِيهَا وَشَرَّ فِتْنَتِهَا وَمُحْدَثَاتِهَا وَشَرَّ النَّفْسِ وَالْهَوَى وَالشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.»

'Ey **Allâh**! İşte bu, yeni gecedir, yeni aydır ve yeni yıldır. Öyleyse ey **Allâh**! Bana onun hayrını da, onda bulunanların hayrını da nasip et. Onun şerrini de, onda bulunanların şerrini de, onun fitnesinin şerrini de, onda meydana gelecek olan şeylerin şerrini de, nefsin ve kötü arzusunun şerrini de, kovulmuş şeytanın şerrini de benden çevir' derse, peşine de:

﴿رَبَّنَا أٰتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْأٰخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

'Ey Rabbimiz! Bize dünyada da âhirette de güzel olan şeyler ver ve bizi ateşin azâbından muhafaza et' gibi, Kur'ân-ı Kerim'den iktibas edilen dualardan dilediğiyle bitirir, defaat ile tesbih, tehlil ve salevattan yani:

«سُبْحَانَ اللهِ، وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ، وَصَلَّى اللهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَأٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ»

dedikten sonra:

«اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ»

'Ey **Allâh**! Beni de, inanan erkekleri de, kadınları da bağışla!' diyerek Müslüman erkek ve kadınların tümü için dua yaparsa, o sene bütün kötülüklerden korunmuş olur." *(Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:166)*

Âşûrâ Gecesi (15 aralık çarşambayı 16 aralık perşembeye bağlayan gece) **Namazı:** Her rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra üç kere İhlas Sûresi okunarak yüz rekat kılınır. Namazdan sonra yetmiş kere:

«سُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ»

"Bütün tenzihler **Allâh**'a âittir. Bütün hamdler **Allâh**'a mahsustur. **Allâh**'tan başka hiçbir ilah yoktur. **Allâh** her şeyden büyüktür. O en büyük ve en yüce olan **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir ibadete kuvvet ve hiçbir günahtan dönüş imkânı yoktur" tesbihi zikredilir. Sonra yetmiş kere istiğfar edilir, daha sonra da yetmiş kere salevât okunur.

"Ravzatu'l-ulemâ" isimli eserde zikrolunduğu vechile **Âişe** *(Radıyallâhu Anhâ)*dan rivayet olunduğu üzere:

"Bu namazı kılan kişi öldüğü zaman kabri misk ve anberle doldurulur, kabre konan herkesin tüyleri dağılır ama bu namazı kılanın kabrinde tüyleri dahi bozulmaz. Kabrinden çıkartıldığı zaman yüzü dolunay gecesi gibi nurlu olur ve kocasının evine hazırlanıp götürülen gelin gibi cennete götürülür." *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:49; Seyyid Ali Zâde, Şerhu Şir'ati'l-İslâm, sh:217)*

ÂŞÛRÂ GÜNÜ NAMAZLARI

10 Muharrem 1432 / 16 Aralık Perşembe 2010

1) Âşûrâ günü oruç tutulur, çünkü bu oruçta bütün senenin sevabı vardır. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Kim âşûrâ günü oruç tutarsa sanki bütün zamanlarda oruç tutmuş gibidir"** *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:49)* buyurmuştur.

Güneş doğduğu zaman kişi gusül abdesti alır, yeni elbiseler giyinir, sonra bir avuç su alıp onunla başını mesheder ve:

«حَسِبِيَ اللهُ وَكَفَى، سَمِعَ اللهُ لِمَنْ دَعَا، لَيْسَ وَرَاءَ اللهِ مُنْتَهَى،
مَنِ اعْتَصَمَ بِحَبْلِ اللهِ نَجَا»

"**Allâh** yeter ve kâfidir. **Allâh**, dua edeni işitir. **Allâh**'dan öte varılacak hiçbir şey yoktur. **Allâh**'ın ipine tutunan kurtulur" zikrini söyler.

Daha sonra iki rekat kılar. İlk rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra Âyete'l-Kürsî, ikinci rekatta ise Fâtiha Sûresi'nden sonra Haşr Sûresi'nin son âyet-i kerîmelerini (Lev enzelnâ'dan aşağısını) okur. Namazdan sonra **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e salât-ü selam getirir ve şu duayı okur:

«يَا أَوَّلَ الْأَوَّلِينَ وَيَا أَخِرَ الْآخِرِينَ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَ أَوَّلَ مَا خَلَقْتَ فِي هٰذَا الْيَوْمِ وَتَخْلُقُ
أَخِرَ مَا تَخْلُقُ فِي هٰذَا الْيَوْمِ، أَعْطِنِي فِيهِ خَيْرَ مَا أَوْلَيْتَهُ مِنْهُ أَوْلِيَائَكَ وَأَنْبِيَائَكَ وَأَصْفِيَائَكَ

مِنَ ثَوَابِ الْبَرَايَا وَأَسْهَمَ مَا أَعْطَيْتَهُمْ فِيهِ مِنَ الْكَرَامَاتِ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَأٰلِهِ وَأَصْحَابِهِ.»

"Ey öncekilerden evvel olan! Ey sonrakilerin âhiri olan! Senden başka hiçbir ilah yoktur, ilk yaratmış olduğun şeyi bugün yarattın, son yaratacağın şeyi de bugün yaratacaksın.
Muhammed *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ve âl-i ashâbı hakkı için bugün bana, dostlarına, peygamberlerine ve seçkin kullarına verdiğin şeylerin en hayırlısını ve bugün onlara ikram ettiğin şeylerin en nasiplisini ver."
2) İmâm-ı Echûrî'nin naklettiği bir hadîs-i şerîfe göre; **"Âşûrâ günü her rekâtta bir Fâtiha ve on beş İhlâs okuyarak dört rekât kılan kişinin elli sene geçmiş, elli sene de gelecek günahlarını Allâh-u Te'âlâ mağfiret eder.**
O gün iki rekât dahi kılan bütün sıddıkların amelleriyle Allâh-u Te'âlâ'ya takarrubta bulunmuş (mânen yakınlaşmış) **gibi olur."** *(Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:167)*
3) Şöyle de rivayet edilmiştir; âşûrâ günü kişi bir selamla altı rekat kılar. Her rekatta Fatihâ Sûresi'nden sonra Şems Sûresi, Duha Sûresi, Zelzele Sûresi, İhlas Sûresi ve Felak-Nas Sûrelerini okur.
Namazdan sonra secde eder ve secdede yedi kere Kâfirun Sûresi okur. Sonra hangi duayı ederse etsin duası kabul olunur. Sonra da şu duayı okur:

«اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنِي مِمَّنْ دَعَاكَ فَأَجَبْتَهُ وَأٰمَنَ بِكَ فَهَدَيْتَهُ وَرَغِبَ إِلَيْكَ فَأَعْطَيْتَهُ وَتَوَكَّلَ عَلَيْكَ فَكَفَيْتَهُ وَاقْتَرَبَ مِنْكَ فَأَدْنَيْتَهُ، اَللّٰهُمَّ امْدُدْ لِي عَيْشِي مَدًّا وَاجْعَلْ لِي فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ وُدًّا، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْإِيمَانَ بِكَ وَأَسْأَلُكَ الْفَضْلَ مِنَ الرِّزْقِ وَأَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ مِنَ الْبَلَاءِ فِي الدُّنْيَا وَالْأٰخِرَةِ وَأَسْأَلُكَ حُسْنَ الْعَاقِبَةِ فِي الدُّنْيَا وَالْأٰخِرَةِ.»

"Ey **Allâh**! Sen beni Sana dua edip kabul ettiğin, Sana iman edip hidayet ettiğin, Senden isteyip lütfettiğin, Sana tevekkül edip her işine kifâyet ettiğin ve Sana yakınlaşmaya çalışıp Kendine yakın ettiğin kullarından eyle.
Ey **Allâh**! Geçimimi benim için bollaştır, müminlerin kalplerinde benim sevgimi halk eyle.
Ey **Allâh**! Ben senden Sana hakîki manada iman isterim, bolca rızık isterim, dünya ve âhiret belâlarından âfiyet dilerim ve dünya-âhiret güzel son ve âkibet niyaz ederim." *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:48-50)*
4) "Kişi kıyâmet gününde hasım (düşman)larını razı etmek niyetiyle âşûrâ günü dört rekat namaz kılıp, birinci rekatta Fâtiha'dan sonra on bir kere İhlas Sûresi, ikinci rekatta Fâtiha'dan sonra üç kere Kâfirûn ve on bir İhlas Sûresi, üçüncü rekatta Fâtiha'dan sonra bir kere Tekâsür, on bir kere de İhlas Sûresi, dördüncü rekatta Fâtiha'dan sonra üç kere Âyete'l-Kürsî ve yirmi beş kere İhlas Sûresi okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu kabrin şiddetlerinden kurtarır ve davalılarını kıyâmet günü ondan razı kılar."
"er-Risâletü'z-zevkıyye" isimli eserde zikrolunduğuna göre bu namaz **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den naklolunmuştur ve çok faziletleri vardır.
Bu namaz senenin altı günü; âşûrâ günü, terviye günü, arefe günü, kurban bayramı günü, şâbanın on beşinci (beraat) günü ve ramazanın son cuma günü kılınır. *(Seyyid Ali Zâde, Şerhu Şir'ati'l-İslâm, sh:217)*

ÂŞÛRÂ GÜNÜ OKUNACAK DUALAR

10 Muharrem 1432 / 16 Aralık Perşembe 2010

1) Şeyh **Muhammed ibn-i Abdilhayy ed-Dâvûdî el-Kattân**'ın ***"Mecmû'a"***sında zikredildiği üzere; Şeyh **Ebu'l-Bekā el-Ömerî**'nin, **İbni Ferhûn**'un ***"el-Mesâilü'l-melfûza"*** isimli eserinden nakline göre; âşûrâ günü bu duayı yedi kere okuyan o sene ölmez, eceli gelen ise okumaya muvaffak edilmez:

«سُبْحَانَ اللهِ مِلْءَ الْمِيزَانِ وَمُنْتَهَى الْعِلْمِ وَمَبْلَغَ الرِّضَا وَزِنَةَ الْعَرْشِ لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنْجَا مِنَ اللهِ إِلَّا إِلَيْهِ، سُبْحَانَ اللهِ عَدَدَ الشَّفْعِ وَالْوَتْرِ وَعَدَدَ كَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّاتِ كُلِّهَا، أَسْأَلُكَ السَّلَامَةَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَهُوَ حَسْبِي وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ، وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.»

"**Allâh-u Te'âlâ**'yı mîzân dolusunca, ilminin sonsuzluğunca, rızasına ulaşıncaya kadar ve Arş'ının tartısınca tesbîh ederim! **Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasına sığınılıp kaçılmaz, yine ancak O'na sığınılır!
Allâh-u Te'âlâ'yı çiftlerin ve teklerin sayısınca ve tamam olan kelimelerinin tamamının sayısınca tesbîh ederim!
Ey acıyanların en merhametlisi! Senden rahmetinle (bütün belâlardan) selâmet isterim. O yüce ve büyük olan **Allâh**'ın yardımı olmadan hiçbir günahtan dönüş ve hiçbir ibadete kuvvet olamaz. O bana yeter! Ne güzel Vekîl'dir! Ne güzel **Mevlâ** ve ne güzel yardımcıdır!
Allâh-u Te'âlâ, mahlûkātının en hayırlısı olan **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ve âl-i ashâbının tamamına salât ve selâm eylesin!" *(Muhammed Ebu'l-Yüsr Âbidîn, el-Evrâdü'd-dâime, sh:92)*

2) Âşûrâ günü yetmiş kere bu duayı okuyanı **Allâh-u Te'âlâ** mağfiret buyurur:

«حَسْبِيَ اللهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ، نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ.»

"**Allâh** bana yeter! Ne güzel Vekîl'dir! Ne güzel **Mevlâ** ve ne güzel yardımcıdır!" *(Muhammed ibn-i Hatîruddîn, el-Cevâhiru'l-hams, Millet Genel Kütüphanesi, kısım:Reşid Efendi, kayıt no:506, varak:19)*

3) Şihâbüddîn es-Sühreverdî *(Kuddise Sirruhû)*dan nakledildiğine göre; "Âşûrâ günü:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

«اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، اَللّٰهُمَّ أَنْتَ الْأَبَدِيُّ الْقَدِيمُ، اَلْحَيُّ الْكَرِيمُ، اَلْحَنَّانُ الْمَنَّانُ، وَهٰذِهِ سَنَةٌ جَدِيدَةٌ، أَسْأَلُكَ فِيهَا الْعِصْمَةَ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ وَأَوْلِيَائِهِ، وَالْعَوْنَ عَلَى هٰذِهِ النَّفْسِ الْأَمَّارَةِ بِالسُّوءِ، وَالْاِشْتِغَالَ بِمَا يُقَرِّبُنِي إِلَيْكَ يَا كَرِيمُ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَأَهْلِ بَيْتِهِ أَجْمَعِينَ.»

'Bütün hamdler, âlemlerin Rabbi olan **Allâh**'a aittir! Salât-ü selâm, Efendimiz **Muhammed**'in ve âl-i ashâbının tamamının üzerine olsun!
Ey **Allâh**! Sen Ebedî'sin, Kadîm'sin (başlangıcın ve sonun yoktur)! Hayy'sın, Kerîm'sin (hakikî hayat sahibi de, kerem sahibi de ancak Sensin)! Hannân'sın, Mennân'sın (son derece acıyan ve çokça lütuflarda bulunan Rabbimizsin)!

İşte bu yeni senedir! Ben bu sene Senden dilerim ki beni kovulmuş şeytandan ve onun dostlarından koruyasın, kötülüğü çokça emreden bu nefse karşı bana yardım edesin ve beni Sana yaklaştıran amellerle meşgul edesin.
Ey kerem sâhibi! Ey celâl ve ikrâm sahibi! Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle kabul eyle!
Allâh-u Te'âlâ, **Efendimiz** ve Peygamberimiz **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e, âl-i ashâbının ve Ehl-i Beyt'inin tamamına salât ve selâm eylesin!' duasını üç kere okuyan kişi o sene ölmekten emin olur.
Zira eceli takdir edilen kişiye o gün bu duâyı bu şekilde okumak nasip olmaz!" *(Allâme Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis:1/156; Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:165)*
4) Âşûrâ günü şu duanın okunması müstehab görülmüştür:

«اَللّٰهُمَّ يَا قَابِلَ تَوْبَةِ أَدَمَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا رَافِعَ إِدْرِيسَ إِلَى السَّمَاءِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا مُسْكِنَ سَفِينَةِ نُوحٍ عَلَى الْجُودِيِّ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا غِيَاثَ إِبْرَاهِيمَ مِنَ النَّارِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا جَامِعَ شَمْلِ يَعْقُوبَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا كَاشِفَ ضُرِّ أَيُّوبَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا فَارِجَ كُرْبَةِ ذِي النُّونِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا سَامِعَ دَعْوَةِ مُوسَى وَهٰرُونَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا نَاصِرَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا خَالِقَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا خَالِقَ جِبْرِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ وَعَزْرَائِيلَ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَيَا خَالِقَ الْعَرْشِ وَالْكُرْسِيِّ وَاللَّوْحِ وَالْقَلَمِ وَالسَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ، اِقْضِ حَاجَتِي وَادْفَعْ عَنِّي السَّيِّئَاتِ وَالْبَلِيَّاتِ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا مَالِكَ يَوْمِ الدِّينِ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ وَصَلَّى اللهُ عَلٰى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ»

"Ey **Âdem** *(Aleyhisselâm)*ın tevbesini âşûrâ gününde kabul eden **Allâh**!
Ey **İdrîs** *(Aleyhisselâm)*ı âşûrâ gününde semâya yükselten!

Ey **Nûh** *(Aleyhisselâm)*ın gemisini âşûrâ gününde Cûdi Dağı'na yerleştiren!
Ey **İbrâhîm** *(Aleyhisselâm)*ı âşûrâ gününde ateşten kurtaran!
Ey **Yâkûb** *(Aleyhisselâm)*ın dağınık ailesini âşûrâ gününde bir araya getiren!
Ey **Eyyûb** *(Aleyhisselâm)*ın hastalığını âşûrâ gününde gideren!
Ey **Yûnus** *(Aleyhisselâm)*ın sıkıntısını âşûrâ gününde açan!
Ey **Mûsâ** ve **Hârûn** *(Aleyhimesselâm)*ın dualarını âşûrâ gününde kabul eden!
Ey **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e âşûrâ günü yardım eden! Ey cenneti ve cehennemi âşûrâ gününde halk eden!
Ey **Cibrîl**, **Mîkâîl**, **İsrâfîl** ve **Azrâîl** *(Aleyhimüsselâm)*ı âşûrâ gününde var eden!
Ey Arş'ı, Kürsi'yi, Levh'i, Kalem'i, gökleri ve yerleri âşûrâ gününde yaratan **Allâh**! Dileğimi yerine getir, benden kötülükleri ve belaları savuştur.
Ey gerçek hayat sahibi ve her şeyi ayakta tutan! Ey celal ve ikram sahibi! Ey ceza gününün yegâne mâliki! Ancak Sana ibadet ederiz ve ancak Senden yardım dileriz.
Allâh-u Te'âlâ mahlûkātının en hayırlısı olan **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ve âl-i ashâbının cümlesine salât eylesin!"
Daha sonra da yetmiş kere şu duayı okur:

«اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنِي كَمَالَ الْحُسْنٰى وَسَعَادَةَ الْعُقْبٰى وَخَيْرَ الْأٰخِرَةِ وَالْأُولٰى»

"Ey **Allâh**! Bana mükemmel bir güzellik, âhiret saadeti ve dünya-âhiret hayırlarını nasib et." *(Abdülazîz Ahmed Balûğun, Duâu'l-ğâyeti'l-maksûdeti'l-kübrâ, sh:104)*

Âşûrâ Günü, İmkân Dâhilinde Şu On İki Haslet İşlenir

1. (Farz namazlar dışında nâfile) Namaz (kılmak),
2. Oruç tutmak,
3. Sıla-i rahim (akrabayı arayıp sormak),
4. Sadaka vermek,
5. (Boy abdesti) Gusül (almak),
6. Sürme çekmek,
7. Bir âlimi ziyâret etmek,
8. Bir hastayı ziyaret etmek,
9. Yetim başı sıvazlamak,
10. Çoluk çocuğa bolluk yapmak,
11. Tırnak kesmek,
12. Bin kere İhlâs Sûresi okumak. *(Mâü'l-ayneyn, Na'tü'l-bidâyât, sh:166-167)*

BİR SENE BOYUNCA HASTA OLMAMAK İÇİN YAPILACAK BİR AMEL

Âşûrâ günü bir miktar gül suyuna her birinin başında besmele çekilerek ve suya bakılarak yedi Fâtiha okunup sonra o gül suyu başa ve yüze sürülürse o kişi bir dahaki seneye kadar illet ve dert görmez. Bu husus tecrübeyle sâbit olmuştur. *(Muhammed Ebu'l-Yüsr Âbidîn, el-Evrâdü'd-dâime, sh:93)*

YAZILMASI BEKLENEN DUALAR

ÂNİDEN KORKUP UYKUDAN UYANILDIĞINDA OKUNACAK DUA

'Amr ibni Şua'yb'ın, babasından onun da dedesinden *(Radıyallâhu Anhüm)* rivâyet ettiğine göre **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* âniden korkarak uykudan uyanıldığında söylenecek bazı kelimeleri onlara öğretirdi ki, o kelimeler de şunlardır:

«أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللهِ التَّامَّةِ مِنْ غَضَبِهِ وَشَرِّ عِبَادِهِ،
وَمِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ وَأَنْ يَحْضُرُونِ.»

"Allâh-u Te'âlâ'nın gazabından, kullarının şerrinden, şeytanların (ve cinlerin) **vesveselerinden ve benim yanımda bulunmalarından, Allâh'ın tastamam kelimelerine sığınırım."** *(Ebû Dâvûd, Tıb:19, no:3895, 4/18; Tirmizî, De'avât:94, no:3528, 5/541; İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:740, 3/411; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:64, sh:88)*

Abdullâh ibni Ömer *(Radıyallâhu Anhümâ)* oğullarından aklı erenlere bu duayı öğretirdi, aklı ermeyenler için ise bu duayı yazar onların üzerine asardı. *(Tirmizî, De'avât:94, no:3528, 5/541)*

İşte bu rivayet, âyet ve hadislerden yazılıp insanların üzerine asılan nüsha (muska)-ların meşrûiyetinin en büyük delîlidir.

İbnü's-Sünnî *(Rahimehullâh)*ın rivayetinde ise bir adam **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e geldi

ve gece uykusundan korkarak uyanıp kalktığından şikayet etti. Bunun üzerine **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ona: **"Yatağına yattığında bu duayı oku"** *(İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:740, 3/411; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:64, sh:88)* buyurdu. O kişi bunu tatbik ettiğinde bu hal kendisinden kayboldu.

RÜYADA SEVDİĞİ VEYA SEVMEDİĞİ BİRŞEY GÖRDÜĞÜNDE YAPILACAKLAR

Ebû Sa'îd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır: "**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* i şöyle buyururken işittim: **'Sizden biri sevdiği bir rüya gördüğü zaman** (bilsin ki) **o Allâh'tandır. Bundan dolayı Allâh'a hamdetsin ve o rüyasını** (kendisini kıskanmayan kişilere) **anlatsın.'"**
Diğer bir rivayette ise şöyle buyrulmuştur: **"Rüyasını ancak sevdiği kimseye anlatsın, eğer bundan başka yani sevmediği bir rüya görürse** (bilsin ki) **o da şeytandandır.**
O rüyanın şerrinden Allâh'a sığınsın ve rüyasını kimseye anlatmasın, böyle yaparsa o rüya ona asla zarar veremez." *(Buhârî, Ta'bîr:3, no:6584, 6/2563; İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:766, 3/463; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:65, sh:89)*
Ebû Katâde *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen diğer bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:
"Güzel rüya Allâh'tandır, kâbus ise şeytandandır. Her kim (rüyasında) **sevmediği bir şey görürse sol tarafına üç defa** (kendisinde ıslaklık bulunmayan hafif bir üfürmekle) **tükürsün ve şeytandan** (Allâh'a) **sığınsın.** (Eğer böyle yaparsa) **bu kötü rüya ona zarar veremez."** *(Buhârî, Ta'bîr:10, no:6594, 6/2568; Müslim, Rüya:1, no:6037, 7/51; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:65, sh:89)*
Câbir *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen başka bir hadîs-i şerîfte ise **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Sizden biriniz kötü bir rüya gördüğü zamanda sol tarafına üç defa** (kendisinde ıslaklık bulunmayan hafif bir üfürmekle) **tükürsün, üç kere de şeytandan Allâh'a sığınsın ve yattığı taraftan dönsün."** *(Müslim, Rüya:1, no:6041, 7/52; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:65, sh:89)*
Ebû Hureyre *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen diğer bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Sizden biriniz sevmediği bir rüya gördüğü zaman bunu kimseye anlatmasın ve kalkıp namaz kılsın."** *(Tirmizî, Rüya:10, no:2291, 4/541; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:65, sh:89)*
İbnü's-Sünnî *(Rahimehullâh)*ın zikrettiği bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Sizden biriniz sevmediği bir rüya gördüğü zaman üç defa** (kendisinde ıslaklık bulunmayan hafif bir üfürmekle) **tükürsün ve:**

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ وَسَيِّئَاتِ الْأَحْلَامِ»

'Ey Allâh! Şeytanın amelinden ve kötü rüyalardan Sana sığınıyorum' desin." *(İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:768, 3/467; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:65, sh:89)*

KENDİSİNE RÜYA ANLATILDIĞINDA OKUNACAK DUA

İbnü's-Sünnî *(Rahimehullâh)*ın nakline göre; **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* kendisine gelip: "Bir rüya gördüm" diyene:

«خَيْرًا رَأَيْتَ وَخَيْرًا يَكُونُ»

"Hayır görmüşsün, (senin için) **hayırlı olsun"** buyururdu. Diğer bir rivayette ise:

«خَيْرًا تَلْقَاهُ وَشَرًّا تَوَقَّاهُ، خَيْرًا لَنَا وَشَرًّا عَلَى أَعْدَائِنَا، وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ»

"Hayırla karşılaşasın ve şerden muhafaza olasın. Hayırlar bize âit, şerler ise düşmanlarımızın üzerine olsun. Hamd de âlemlerin Rabbi olan Allâh'a mahsus olsun" buyurmuştur. *(İbnü's-Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:771, 3/473; Süyûti, Câmi'u'l-ehâdîs, no:12160, 12/393; Nevevî, el-Ezkâr, Bab:65, sh:89)*

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ON İKİNCİ İSM-İ ŞERÎF «اَلْخَالِقُ» İSM-İ CELÎLİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-Ayneyn ve **İmâm-ı Şebrâvî** *(Rahimehumellâh)*ın beyanları vechile; «يَا خَالِقُ» ism-i şerîfinin manası:

"Kâinâtı yoktan ver eden, varlığını devam ettiren ve her şeyi ayakta tutan" demektir ki bu ism-i şerîf "Halk (yaratmak)" kökünden doğmuştur.

Bu ism-i şerîf **Allâh-u Te'âlâ**'nın: **"Şekil verenlerin en güzeli olan Allâh**(ın sanatı, ilmi ve kudreti) **dâima pek yüce olmuştur!"** *(Mü'minûn Sûresi:14'den)* kavl-i şerîfinde olduğu gibi "Güzelce şekil veren" manasına da gelir.

Ayrıca bu ism-i şerîf **"Gökleri ve yeri yaratan"** *(Furkan Sûresi:59'dan)* ve **"O, insanı sâfî azıcık bir sudan** (his ve hareketi olmayan bir sıvıdan) **yaratmıştır"** *(Nahl Sûresi:4'den)* âyet-i kerîmelerinde görüldüğü üzere "Yoktan ver etmek ve îcad etmek" manalarında da kullanılmıştır.

Yine böylece denilmiştir ki; bu ism-i şerîf "Mevcûdâtı (var olan her şeyi) kudretiyle yokluk sahasından varlık sahasına çıkartan ve Kendi irâdesiyle her birine belli bir miktar (ömür) tâyin eden Zat" demektir.

Yine denilmiştir ki; bu ism-i şerîf "Mahlûkātı kendisine her hangi bir fayda vermesi için veya kendisinden her hangi bir zararı defetmesi için yaratmayıp, bunlardan başka bir sebeple yani ancak Kendisini tanımaları ve O'na kulluk ederek âhireti kazanmaları için yaratan" demektir.

Bunların yanı sıra bu ism-i şerîf "Mevcud olan her şey yok iken onları yaratan" manasına da gelir.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:42; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:19-20; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:322)

«اَلْخَالِقُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSI

1) Her kimin bir eşyası kaybolur veya kölesi kaçar da, bu ism-i şerîfi beş bin kere okursa o köle istesin veya istemesin biiznillâhi Te'âlâ geri döner veya o kaybettiği şeyi kesinlikle bulur.

Ayrıca kaybolan kişinin geri gelmesi için de aynı miktarda okunur. Bu böylece tecrübe edilmiştir. Her kim bu ism-i şerîfi:

«يَا خَالِقَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ كُلٌّ إِلَيْهِ مَعَادُهُ.»

"Ey gökleri ve yeri yaratan ve her şeyin dönüşü ancak Kendisine olacak olan" şeklinde okursa daha güzel olur ama böyle yapamayana da sadece ism-i şerîfi okumak kâfî gelir.

2) Her kim bu ism-i şerîfi her gün yüz kere olmak üzere yedi gün peş peşe okursa âfetlerden korunur, hatta kabrin onu sıkmasından bile kurtarılır.

3) Bu ism-i şerîf kalbin mâsivâdan arınması için geceleri çokça okunur.

4) İsteklerin kabul edilmesi için bu ism-i şerîfin havâssı tecrübe edilmiştir.

Gerçekleşmesini istediği bir işi olan kişi tam bir temizlik ve kesin bir itikad ile tenha ve temiz bir yerde kıbleye doğru diz üstü oturup beş bin yüz on beş defa «يَا خَالِقُ» ism-i şerîfini tilavet ederse her ne olursa olsun isteği hâsıl olur inşâallâh.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:23; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:322; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:19-20; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:65)

Not: Erba'în-i İdrîsiyye'den sıramıza gelen onuncu ism-i şerîf inşâallâh bir dahaki ay yazılacaktır.

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ

BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

BESMELE-İ ŞERÎF HAKKINDA BİRKAÇ HAVAS

1) İsteklerinin hâsıl olmasını isteyen ve hâkimin huzûruna çıkacak olan kimse perşembe günü oruç tutar ve iftarını kuru üzümle veya hurmayla açar, akşam namazını kılıp ardından yüz yirmi bir kere besmele-i şerîf okur.

Sonra yatsı namazını kılıp uykusu gelinceye kadar besmele-i şerîf tilâvet ederek uyuyup cuma günü sabah namazından sonra yine yüz yirmi bir kere besmele-i şerîf okur, bundan sonra da besmele-i şerîfi harfleri ayrı ayrı olarak yani:

ب س م ا ل ل ه ا ل ر ح م ن ا ل ر ح ي م

şeklinde veya bitişik olarak:

بسم الله الرحمن الرحيم

şeklinde yazıp üzerinde taşır.

Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan **Allâh-u Te'âlâ**'ya yemin olsun ki hangi bir kadın veya erkek bunu yaparsa insanların nazarında ayın on dördü gibi parlak yüzlü ve nurlu olur, heybetli, kıymetli ve itaat olunan biri olur.

Onu görenler onu sever ve ister-istemez ona meylederler, **Allâh-u Te'âlâ** onun sevgisini mahlûkātın kalplerine yerleştirir.